

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

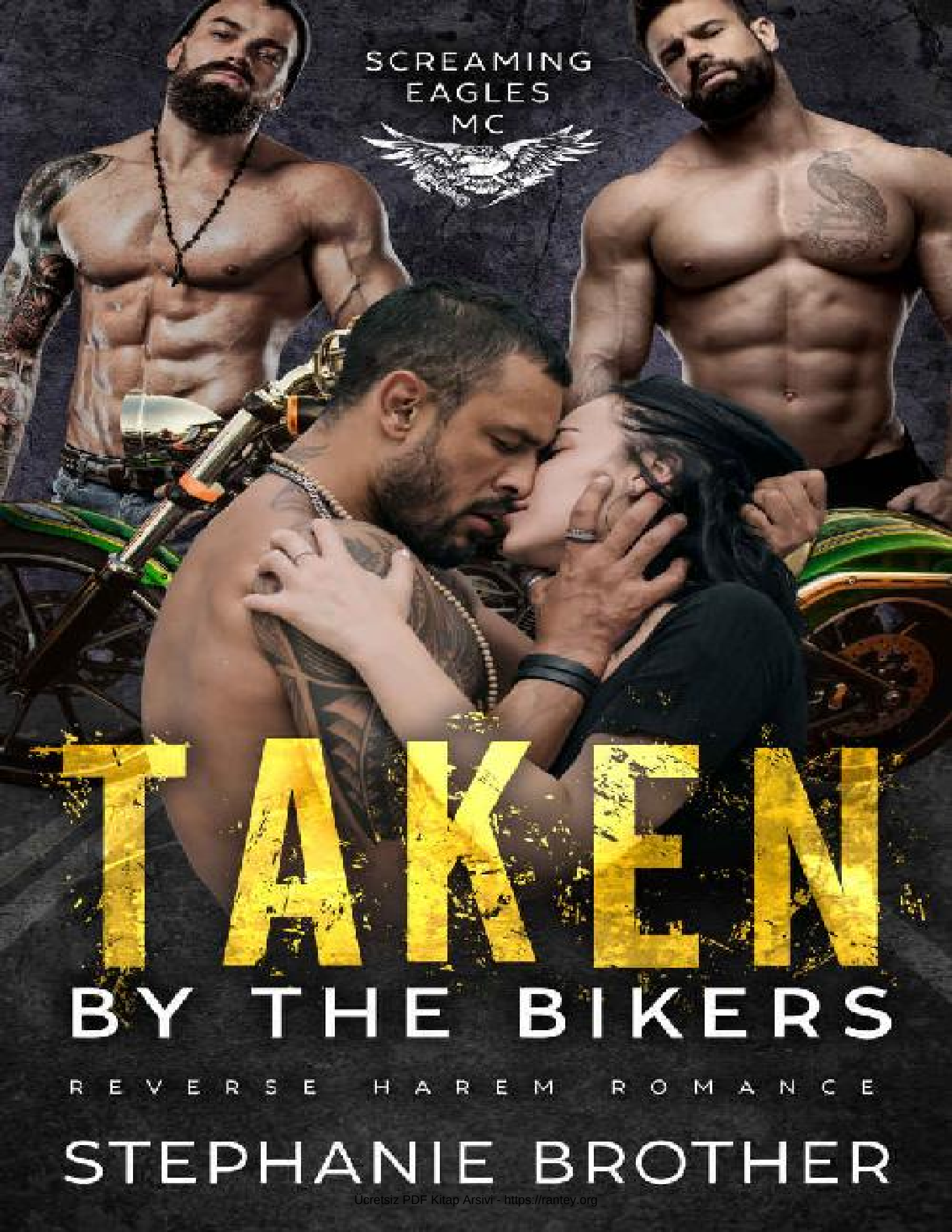
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SCREAMING
EAGLES
MC

TAKEN

BY THE BIKERS

R E V E R S E H A R E M R O M A N C E

STEPHANIE BROTHER

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

MOTORCULAR TARAFINDAN ÇEKİLDİ

BİR MC TERS HAREM ROMANTİZMİ

STEPHANIE BROTHER

Telif Hakkı© 2022 Stephanie Brother tarafından

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yayıncının açık izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Yaşayan ya da ölmüş kişilerle, yerlerle, olaylarla ya da mekanlarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Karakterlerin tamamı yazarın hayal gücünün ürünüdür.

Bu eserin sadece 18 yaş üstü yetişkinlere yönelik olduğunu ve tüm karakterlerin 18 yaş ve üstü olarak temsil edildiğini lütfen unutmayın.

Yeni sürümlerden haberdar olun.

[Posta listesi](#) | [Web sitesi](#) | [Facebook](#)
[Facebook Grubu](#) | [Instagram](#) | [E-posta](#)

İÇİNDEKİLER

Motorcular tarafından
alındı Yazar Hakkında

MOTORCULAR TARAFINDAN ÇEKİLDİ

BİR MC TERS HAREM ROMANTİZMİ

EMILY

"DÜRÜST OLMAK GEREKİRSE EMILY, SANKI HIÇ ÇABA GÖSTERMİYORSUN. Bunun bana ne kadar kötü yansıdığını anlamalısınız. Tanrı aşkına, ben belediye başkanıyım."

Annem ona doğru eğilirken babam limuzinin diğer tarafından bana bakıyor. Takım elbisesi her zamanki gibi kusursuz, siyah Armani ve küçük siyah numarasına tam olarak uyan kıpkırmızı bir cep . Saçları ustalıkla şekillendirilmiş ve bir evin temelini oluşturmaya yetecek kadar ürünle sabitlenmiş. Şimdi ceketini açık -her zaman olduğu kadar rahat- gözümü kısarsam altındaki kuşağı seçebiliyorum. O çaba sarf diye çaba sarf ediyor.

Safra tadını yutuyorum. Kendi onuruna verdiği gala yemeğinde neredeyse hiç yemek yememiş olmam iyi bir şey, çünkü orada kalan azıcık şey de geri gelmekle tehdit ediyor. Babam limuzinde ters oturma benini hasta ettiğini biliyor ama "Neşelenip bununla başa çıkmam" gerekiyor.

"Bu sefer ne yapmadım?" Ağzımın tadı metalik.

Ayrıca, çaba gösterip göstermememin de bir önemi yok. Hiçbir zaman yeterli olmuyor ve her zaman kötü yansıyor. Yeterince güzel değilim, yeterince yakışıklı değilim, yeterince zayıf değilim, yeterince makyajlı değilim. Elbisem demode ya da saçım düz. Aramızdaki el ve ayak parmaklarından daha fazla nedeni var.

"Bana küstahlık etme." Gözleri tehlikeli bir şekilde kısılırken kolu seğiriyor, ama annem ona doğru bastırıyor ve o da kolunu annemin kalçasına yerleştiriyor. Bu

Yine de bu ürkmediğim anlamına gelmiyor. Uzun zaman oldu ama yeterince sinirlenirse.

Aile ile ilgili sorun, onu seçemiyor olmanızdır.

Annem bir elini onunkinin üzerine koyarak olduğu yerde tutuyor ve kıpırdanarak kalçasını ona doğru bastırıyor. İzlemek zorunda kalmamak için pencereden dışarı Benden daha fazla yemedi ama kesinlikle daha fazla içti. Bazen böyle olduğunda kendini unutuyor.

Teorik olarak üniversitede olmalıydım ama bu kontrolden vazgeçmek anlamına gelirdi ve babam böyle çalışmıyor. Harvard ya da Princeton ya da Cornell'e ya da her neyse girmem için para ödeyebilirdi ve ben de kabul ederdim.

Burası dışında herhangi bir yer.

Onun yerine özel ders alıyorum. Bir moda koçu. Görgü kuralları koçu. Bir diyetisyen. Bir dans eğitmeni. Beni kendisi ve siyaseti için mükemmel bir kıza dönüştürmek için gereken her şey. Siyasi bir evlilikle evlendirilecek biri ve eğer modern zamanlarda bunun olmadığını düşünüyorsanız, size bir haberim var.

Nefret ediyorum. Her . Piyano öğretmenim bile -çünkü gitar bir kadın enstrümanı değil- müziği sıkıcı hale getirmeyi başarıyor ve bu çok zor bir şey.

"Yarın Karolynn ile buluşmanızı bekliyorum" dedi moda koçu, "böylece görünüşünüzü gözden geçirebilirsiniz. Belki de şişkinliklerinizi nasıl kapatacağınız ve onları nasıl bu kadar belirgin hale getirmeyeceğiniz konusunda daha iyi fikirleri vardır."

Çok sık küfretmem ama siktir et onu. Onu ve küçümseyici tavrını sikeyim. Çıkıntılarım. Annemin sıska genlerini ya da uzun boylu genlerini miras almadım ve o bana her ikisini de hatırlatmayı seviyor. Yine de korse giyen ben değilim.

Ama onunla savaşmak faydasız ve ben bundan uzun zaman önce vazgeçtim. Ne ki? mı? Bunu denedim. İki kere. Sadece güvenlik görevlisi oldum, sözde belayı dışarıda tutmak için, ama hepimiz bunun daha çok benim belamı içeride tutmak için olduğunu biliyoruz. Hayatım bana ait değil ve bu gidişle asla da olmayacak.

Tekneyi daha fazla sallamak yerine, heyecanlı görünmeye çalışıyorum ve başarısız oluyorum. "Elbette, baba. Sen ne istersen."

Keşke vazgeçse. Bir dahaki sefere evde kalmamı önermek için. O zaman ben pelüş okuma koltuğuma kıvrılıp kendimi kaybederken o da aptal galalarına gidip gösteriş yapardı. Daraltıcı bir gala elbisesi ve çalıntı prosecco yerine rahat pijamalar ve sıcak çikolata.

Büyük şans.

Şüpheyle homurdanıyor. "Yapabileceği pek bir şey olduğunu sanmıyorum ama-"

Devrilen devasa motorların bağırsakları titreten gürültüsü onu durdurur. kağıdı gibi sert ve bir aslanın tekmelemesi kadar öfkeli. Üzerimize ne geliyor? Görmek için yüzümü cama dayıyorum. Ses tenimde titreşiyor.

Üç motosiklet, hepsi krom ve şık hatlara sahip, güçlü motorları homurdanıyor. Onlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama ben bile bunların sıradan işe gidip gelme ya da teslimat motosikletleri olmadığını söyleyebilirim. Onları göğsümün derinliklerinde hissedebiliyorum. Bir vahşi hayvan sürüsü tarafından kovalanıyoruz ve temel içgüdülerimiz -ham ve ilkel- kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyor. Birden midemdeki huzursuzluk unutuluyor.

"Ne oluyor lan?" Babam öne doğru eğilir ve annemi yerinden oynatır. Annem alay ediyor ve babama hayal kırıklığına uğramış bir bakış fırlatıyor, sonra geri çekilip gözlerini kapatıyor.

Motorcular hızla yetişiyor, sonra bizimle aynı hıza gelmek için yavaşlıyorlar. Yırtıcılar sürüyü takip ediyor. İçimi bir ürperti kaplıyor. Limuzinimizin içinde bakımlı bir dünya var, düzenli ve kontrollü, güvenli ama sıkıcı. Dışarıda tamamen başka bir şey var ve vahşi.

Ücretsiz.

Tanrım, özgürlüklerini kısıkanıyorum.

Biri önde, diğer ikisi onur muhafızı gibi arkasında. Sürü alfayı koruyor, ama bu adamların hepsi alfa. Camlarımız karartılmış olsa da, yemin ederim hepsi bana bakıyor. Kalbim onların motorlarından biri gibi atıyor.

Öndeki adam yaklaşıyor. İki günlük kirli sakalları süper kahraman çene çizgisini koyulaştırıyor ve bisikletini kendinden emin, neredeyse asil bir şekilde oturtuyor. Kot ceketinin kolları yırtılmış, bronzlaşmış kasları ve güçlü kollarının etrafında yılan gibi kıvrılan koyu renkli dövmleri ortaya çıkmış. Kötü çocuk rüyalarını süslüyor ama beni asıl kendine çeken gözlerindeki karanlık, perili havuzlar. İçinde boğulabileceğiniz türden, yirmili yaşlarının ortalarından daha yaşlı olamayacak bir adam için çok fazla şey görmüş gibi görünen türden. Alay ediyor ve eğer bu limuzinin kimin olduğunu biliyorsa, onu suçlamıyorum.

Öndeki adam asilse, arkasındaki vahşidir. Dövmleri her iki koluna kadar uzanıyor, canlı, renkli canavar ve seksi kadın çizimlerinden oluşan yoğun duvar halıları ve bunlar kutsal saçmalıklar. Orada neler olduğunu anladığımda yüzüm ısınıyor ve nefesim hızlanıyor. Oturuş şeklimi değiştiriyorum. Gözlerimi kaçırıyorum. Ailem arabadayken buna bakmayacağım.

Mürekkap siyahı saçları rüzgârda kontrolsüzce dalgalanıyor, saçlarının arasında parlak mor bir çizgi var. Hayatımda gördüğüm en ukala sırtışıla sırtıyor -ki hayatım boyunca kariyer sahibi politikacılarla uğraştım- sonra üçüncü adama bir şeyler bağıyor ve limuzinimizi işaret ediyor.

Üçüncü adamın sakalı muhteşem. Bunu söylemenin tek yolu bu. Zengin ve kalın, kahverengiden biraz daha kırmızı, ata binerken arkasında dalgalanan uzun dalgalar. Adam kocaman. Bisikletiyle bench press yapar gibi kocaman. Hatta belki babamın limuzini kadar. Kirli şeyler o saçlara tutunmak... şey, tam olarak deneyimli değilim, ama çok -çok- aşk romanı okudum. Bir yolunu bulurdum.

Burnu kırılmış ama bu ona karakter kazandırıyor ve eğer başroldeki adamın gözlerinde kendimi kaybedeceğimi düşündüysem, bu adam zengin ela gözlerini bana doğru çevirip kaşlarını çattığında, tamamen bittim.

Onlar bir fantezi üçlüsü, vahşi ve özgür. Benim olmadığım her şey. Tek bir anı bile kaçırdım diye gözümü bile kırpmıyorum. Daha sonra tekrar ziyaret etmek için bunu hafızama kazıyorum. Yalnız kaldığımda.

"Screaming Eagles'ın şehrin bu kadar yukarısında ne işi var?" diye soruyor babam, sanki kişisel bir hakaretmiş gibi.

Sanırım biraz öyle. Tüm seçim kampanyası motorcu sorununu bitirmek üzerine kuruluydu. Onları Güney Yakası'ndan temizlemek ve sokaklardan uzaklaştırmak. Üç yılın ardından pek şansı yaver ama şimdi senatör olmak istiyor ve özel bir görev gücü kurmuş. Bilmiyorum. Benden ne kadar istese de, onun politikasını umursayacak gücü kendimde bulamıyorum.

Muhtemelen o istediği için.

"Tatlım, burası kamuya açık bir otoyol," diyor annem hafifçe eğilerek ve kolunu okşayarak. Sonuna kadar uzlaştırmacı, sanki tek görevi babamı medeni tutmakmış gibi. Bu nankör ve imkansız bir iş ama onun işi. Onun yerinde olsam ben de içerdim herhalde.

"Öyle olsun. En azından onlarla işim bittiğinde. Günleri sayılı. Sadece lanet olası Çığlık Atan Kartallar değil, çeteler. Onlar çöp ve şehrimi mahvediyorlar. Lanet olası çöpler." Birkaç kadeh içki annemi daha rahatlatıyor ve aşk dolu yapıyor ama babam daha da sinirleniyor ve daha da gerginleşiyor.

Dürüst olmak gerekirse, onu kızdırmaları onlara biraz sempati duymam için yeterli. Ama babamın bir pislik olması, haksız olduğu anlamına da gelmiyor. Beni her zaman uzak durmam konusunda uyardığı bir şey varsa, o da motorcu çeteleridir. Yabancı tehlikesinden, kötü dokunuştan ya da karşıdan karşıya geçmeden önce iki tarafa da bakmaktan daha fazla. Mahallemizde bile, eğer aramızdan çıkmama izin verilecek kadar şanslıysam, endişelendiğim ilk şey motosikletlerdi. Hiç görmediğimden değil.

Öndeki adam devir çeviriyor, içimi gümbürdeten bir ses. Kalçalarımı sanki onların bisikletlerinden birine biniyormuşum gibi sıkıyorum. Tabii ki zihnimde sürdüğüm bisikletler değil.

O hızlandı ve diğer ikisi de onu takip etti. Mor çizgileri olan adam bize parmağını gösterecek kadar oyalanıyor ve sonra hepsi gidiyor, sanki hareketsiz duruyormuşuz gibi bizi toz içinde bırakıyorlar.

Belki burada kimin olduğunu biliyorlardı.

"Lanet olası, orospu çocuğu, pislik motorcular," diye söyleniyor babam, kendini koltuğuna geri atarak. En azından öfkesi bana yönelik değil, bir değişiklik oldu. Yine de, eve gelir gelmez, evin kendi kanadına gidiyorum ve onun huysuz ruh halinden uzaklaşıyorum. Kötü bir alışkanlığı var.

ve üzgünüm anne. Onunla evlenmeyi seçen sendin.

Gala elbisesinden yeterince hızlı çıkamıyorum. Stratejik olarak yerleştirilmiş bantları çıkarırken irkiliyorum ve ardından güzelce keselenip duş aldıktan sonra yatağa giriyorum. En güzel Winnie the Pooh pijamalarımı giydim, ev sessiz ve bütün gün kitap okumak için yanıp tutuşsam da bu artık ikinci planda.

Kindle'ımı unutup arkama yaslanıyorum ve gözlerimi kapatıp ellerimin dolaşmasına izin veriyorum. Kendimi sert, dövme, her yeri büyük, özellikle de önemli yerleri büyük bir motorcunun altında hayal ediyorum. Ne kadar iyi olabileceğini ilk elden öğrenme fırsatım olmadı ama aktif bir hayran kitlem ve öğrenebileceğim kaynak materyallerden oluşan bir kütüphanem var. Elimi pijama altımın lastiğinin altına daldırdığımda, zaten kaygan ve eğlenmeye hazırım.

Diğer elimin motorculardan biri olduğunu hayal ediyorum, serbestçe dolaşıyor ve beni tutup kendine çekmek için can atıyor. Üzerimde süründüğünü, kocaman göğsünün vahşi bir dövme ve yara izleri dışında çıplak olduğunu. Onlar gibi sert motorcuların yaşadıkları hayattan dolayı yara izleri olmalı.

Üzerimi örtüyor, göğüs kılları göğüslerime değiyor, sert fısıltısı kulağıma kirli şeyler vaat ediyor, ağırlığı üzerimde, beni altına hapsediyor. Parmaklarım daha hızlı çalışıyor, ben bunu sürdürebildiğim kadar uzun tutmaya çalışsam da.

Zihnimin gözleriyle tam onunkilere bakıyorum, baştaki motorcunun derin, karanlık havuzlarına. Sonra yer değiştiriyor ve üzerimdeki adamın saçlarında saf bir çizgi beliriyor. Boğazıma, göğüslerimin vadisine doğru öpüştüğünü, parmaklarımın fazla mesai yaptığı yere doğru hevesle ilerlediğini hayal ettiğimde yaramazca sırtıyor.

Başka bir kayma, ve bu en büyüğü, en güçlüsü, dilini kıvrımlarımın arasından kaydırmadan hemen önce sakalı uyluklarımın arasından beni hafifçe gıdıklıyor.

İşte o noktada daha fazla dayanamıyorum. Hayali motorcularım beni uçurumun kenarına getirirken sırtım kavisleniyor ve ayak parmaklarım kıvrılıyor. Çarşafların üzerine yığılmadan önce birkaç uzun an boyunca zihnim boşalıyor,

Zor nefes alıyorum ve onları gerçekten içimde hayal edecek kadar ileri gidemediğim için pişmanlık duyuyorum. Dudaklarımda bir gülümsemeyle kendime her zaman yarın gece olduğunu hatırlatıyorum. O motorcular önümüzdeki günlerde de dikkatimi çekmeye devam edecekler.

Biliyorum işte.

EMILY

BİR KABUS BENİ . SIK SIK YAPARLAR, AMA BU SEFERKİ KÖTÜ. BEN

Terliyorum, çarşaflarım sıırıslıklam ve kendimi iğrenç hissediyorum. Rüyanın detayları çoktan kayboluyor ama omurgamı saran karanlık ürperti gitmeyi reddediyor. Tekrar uzanmak en iyi ihtimalle riskli görünüyor, odada ölümcül bir şeyin sizinle birlikte gizlendiğini bilerek uyumaya çalışmak gibi. Yine de çarşafları değiştirmeliyim, belki sonra sakinleşirim. Tanrım, böyle gecelerden nefret ediyorum. Çok da iyi başlamıştı.

Bir ses beni ürkütüyor; keskin bir çarpma ve ardından yumuşak bir küfür. Bir erkek sesi, ama babamınki değil. Onun küfürleri asla yumuşak olmaz. Ama o zaman kim? Ön kapılarda nöbetçiler ve alarm sistemi var.

Onlardan biri içeri mi girdi? Telefonumu açıyorum. Sabahın ikisi. Ne oluyor be?

Karanlık soğuk daha da sıkıyor. Ölümcül pusuda bekleyenler birdenbire çok daha gerçekçi görünmeye başladı. Genelde evdeki kanadımın annem ve babamdan uzak olmasından mutlu olurum ama şimdi kendimi çok izole ve yalnız hissediyorum.

Duvarımda asılı duran bir softbol sopası var, lisedeyken turnuvayı kazandığımızdan kalma imzalı bir kupa. Her ne kadar ben sadece maçın çantada keklik olduğundan emin olduğumuzda sopayı vuran yüceltilmiş bir su kızı olsam da hepimiz bir tane almıştık. Babam okul birinciliği için ödeme yaptı, çünkü tabii ki yaptı. Orada işim yoktu ve diğer kızlar da bunu biliyordu, ama bunlar hala en sevdiğim anılarımdan bazıları. Ne kadar üzücü değil mi?

Yatak odamın kapısını ayağımla iterek açıyorum ve dışarı bakıyorum.
"Merhaba? Kim var burada?"

Önümde devasa bir gölge belirliyor ama sallanmaya fırsatım bile olmuyor
çünkü biri kollarımı tutuyor ve yüzüme pis kokulu bir bez bastırılıyor.

Karınca kokusu burun deliklerimden boğazıma kadar süzülüyor ve
sonra her şey kararıyor.

Gözlerim açık ama hiçbir şey göremiyorum. Ellerim arkamda sıkışmış
ve onları hareket ettiremiyorum. Her düşünce bir şurup havuzunda
yürümek gibi.

Bu da başka bir kabus mu?

Bana fazlasıyla gerçekmiş gibi gelen bir şekilde itilip kakılıyorum ve bir
araba motorunun tanıdık gürültüsü duyuluyor. Bu bir rüya değil.

Gözlerim bağlı ve kolum bağlı.

Zihnim buna bir anlam vermeye çalışıyor ama korkutucu şeyler hayal
etmekte çok iyi. Çok fazla korku romanı ve casus draması. Kirli kiralık
katil romanları. Gerçek suç belgeselleri. Hepsinin tek ortak noktası bunun
benim için kötü haber olması.

Zihnim temizlendiğinde, her şey bir anda geri geliyor. Koridorda ağır
ayak sesleri. Bir çarpışma. Bir lanet. Yüzümde ani bir bez, garip bir koku
ve sonra... hiçbir şey.

Kaçırıldım. Oh

Tanrım.

Kaçırıldı.

"Vahşi Çocuk! Tanrım, dönüşlere dikkat et!" diye bağılıyor arkamdan
derinden gelen bir ses ve ben kendime yardım edemedim sıçrayıp küçük
bir inilti çıkarıyorum. İçimdeki dalgalanma bana ters oturduğumu
söylüyor. Metalin üzerinde,

Araba koltuğunda değil. Bir minibüsün arkasında olabilir mi? Bu sesi ön koltuğa koyar.

"Ne, çok mu yaşlandın?" diye soruyor ikinci bir ses. İçinde kahkaha var, agresif bir şekilde şakacı.

"Siktir git."

Sincap beynim dönüyor, ben onu sakinleştirmeye çalışırken daireler çiziyor. Panik yapamam. Şu anda bana dikkat etmiyorlar ve belki bunu kullanabilirim ama göğsüm o kadar dar ki hâlâ nefes alıyor olmam ya da kalbimin atacak yer bulması bile mucize, ki çok ama çok hızlı atıyor.

Çok hızlı.

Ama kendimi düşünmeye zorluyorum, çünkü düşünmezsem mahvolurum. İpleri çekiyorum, zayıflık arıyorum.

Üçüncü bir ses, tam önümde, neredeyse pijamalarımın fırlamama neden oluyor. Alçak bir hırıltı, sanki beni en sevdiği böğürtlen tarlasında bulmuş bir ayı gibi. "Pes et. King düğümleri bilir, bilmese bile ben buradayım."

O zaman en az üç kişiler. Ve ben sadece benim. Ve şimdi uyanık olduğumu biliyorlar.

İşte bu kadar. Çekebileceğim kadar hava yok ama nefes nefese kalıyorum. Boğazım kapanıyor ve tekrar için çılgınca yutkunuyorum. Yumruklarımı sıkarak dikkatimi dağıtmak için tırnaklarımı avuç içlerime geçiriyorum.

Panik yapma, Emily.

Evet, bu işe .

Yoga. Nefes egzersizleri. Kanal Melody, yogim. İçeri ve dışarı. İçeri ve dışarı. Merkezimi bul.

Tüm dünya sallanıyor ve beni yüzüstü düşmekten alıkoyan tek şey bağlı bileklerimin bir şeye bağlı olması. Aksi takdirde, işler çirkinleşebilirdi.

"ol," diye homurdanıyor kızgın ayı sesi.

"Sen sakın ol," diye tersliyor Vahşi Çocuk. "Polislerin peşimize düşmesi ne kadar sürer?"

"Böyle sürmeye devam edersen hemen. Direksiyonu ben almalıyım." Yine o derin ses. King bu o zaman? Bu aptal lakaplar da neyin nesi?

Babamın güvenlik danışmanı bana bu tür şeyler için her türlü ipucunu verdi, ancak zamanı genellikle dans dersleri ve manikür arasında sıkışıyordu ve dersleri toz yemekten daha kuruydu, bu yüzden asla çok iyi dikkat etmedim. Dürüst olmak gerekirse, tüm güvenliğimize rağmen, gerçekten bir şey olmasını hiç beklemiyordum.

Sanırım şaka benim üzerimde.

"Buradan dön," diyor King. Minibüs yön değiştiriyor ve bileklerim iplere karşı acı içinde geriliyor.

Planları ne? Ben değerliyim. Ben belediye başkanının kızıyım. Fidyeye mi? Muhtemelen. Değerim olduğu sürece bana zarar vermezler. Umarım. Bir mafya filmi izlemiştim, kaçırılan kurbanın parmak izlerini tehdit olarak teker teker gönderiyorlardı ve şimdi keşke hiç izlemeseydim diyorum. Gerçekten, gerçekten.

"Kahretsin!" Aniden duruyoruz, lastikler gıcırıyor. Yaslandığım şey sırtıma saplanıyor ve bir an sonra ağır bir yük bana öyle bir çarpıyor ki homurdanıyorum. Karanlık, cızırtılı nefes ensemdaki tüyleri dalgalandırıyor. Arkadaki adam üstüme düştü ve şimdi onun sıcaklığını pijamalarımın arasından ve yanak-boynundan hissedebiliyorum. Kolunu benimkine dayamış. Onu görmesem bile ne kadar iri olduğunu hissedebiliyorum. Ve vücudum nasıl uykuya daldığımı hatırlıyor olmalı, çünkü tepki veriyor. Ne oluyor, hormonlar mı?

"Yüce ," diye haykırıyor gür sesi kulağımın dibinde.

"Sokaktan geçen başıboş bir köpekti," diye bağırıyor Vahşi Çocuk. "Lanet olası bir köpeği ezmeyeceğim."

"Siktir, neredeyse beni öldürüyordun." adam duvarı itiyor, gıcırdamasına neden oluyor ve sonra ağırlığıyla birlikte sıcaklığı da gidiyor. Neredeyse özleyeceğim kadar bir gece yarısı serinliği var. Pijamalarım rahat ama o kadar da kalın değiller. "Köpek iyi mi?" diye soruyor.

"Ödünü kopardık ama ara sokağa kaçtı. Her şey yolunda." King gösterge panelini tokatlıyor. "Hadi buradan siktir olup gidelim."

Eğer hala şehirdeysen, bu saatte bile dışarıda birileri olabilir. En azından hâlâ gece olduğunu düşünüyorum. Adrenalin beni süper şarj etti, ama yorgunluk kenarlarda gizleniyor.

Son nefesimmiş gibi derin bir nefes çekiyorum. "Yardım edin! Yardım edin bana! Ben-"

Bağırmamın ortasında hava akışımın kesilmesi, boğazımda geçirmekle hırıltı arasında bir yerde rahatsız edici bir guruldama sesine neden oluyor. Büyük bir el tüm ağzımı ve burnumu kolayca kapatıyor.

Ben de ısırdım.

"Motherfu-" Bundan memnuniyet duyuyorum, ama onu tekrar ısıramayayım diye çenemi kapatarak kavrayışını yeniliyor. Bu sefer sadece dut tarlasında değilim, ininden bal da çaldım. Sesi ölüm tehdidi gibi. "Bunu bir daha yaparsan pişman olursun."

Minibüs yalpalıyor, sonra hızlanıyor. Şansımı kaçırdım.

Dönüyoruz, sonra tekrar dönüyoruz. Hangi yöne gittiğimizi hatırlamaya çalışıyorum. Filmlerde kaçırılanların nereye gittiğini bulmak için böyle yapmazlar mı?

Çok uzun sürüyor ve saymayı çok çabuk unutuyorum. Yine de dönüşleri takip etmeye devam ediyorum. Ayrıca, nereden başladığımı bilmeden bunun bir faydası yok, ama zihnimin erimesini engelleyecek bir şeye ihtiyacım var.

Sonra yavaşlıyoruz. Önümüzde mekanik bir şey gıcırıyor ve duruyoruz.

King, arabanın kapılarının açılma sesi üzerine, "Pekâlâ," diye bağırır. "Onu dışarı çıkaralım. Quickshot minibüsü bırakacak ve Viking'le birlikte geri dönecek. Şimdiki zaman gibisi yok." Ve operasyondan kimin sorumlu olduğuna şüphe yok.

"Efendim, evet, efendim!" diye bağırıyor Vahşi Çocuk ve ardından bir kahkaha atıyor. "Siktir git."

Minibüs sallanıyor. Tam önümde biri var. Belki nefes alışlarından, belki vücut ısılarından, belki de botun metale sürtünmesinden, ama orada olduklarını biliyorum. Zekice bir şeyler düşünmeye çalışıyorum ama zihnim yanan bir tavuk gibi panikle tur atıyor. Bildiğim bir sonraki şey, göz bağının kaldırıldığı.

Tanrım, ışık acıtıyor.

Gözlerimi sımsıkı kapadım ve dehşet dolu bir inilti çıkardım. Sonunda onları tekrar açmayı başardığımda, burunlarımız neredeyse birbirine değecek kadar yakın bir çift göz buluyorum.

Metal iç kısımda yankılanan bir gıcırtyla zıplıyorum ya da zıplayabildiğim kadar zıplıyorum. Bağlı bileklerim bir an geriliyor ve hiçbir yere gidemiyorum.

O gözleri daha önce de görmüştüm. İçinde boğulabileceğim karanlık, duygulu gözler. Perili. Yoğun ve özgür. Ama şimdi, kaya gibi sert ve korkutucu.

Süper kahraman çeneli motorcu.

EMILY

"SEN!" ONDAN UZAKLAŞMAYA ÇALIŞIYORUM AMA KAÇACAK YERİM YOK.

Onu tanıdığımı fark ettiğinde, dudakları memnun olmuş gibi seğiriyor - sadece bir anlığına, dişlerini gösterecek kadar uzun bir süre - ve sonra yüzü taşa dönüyor. Belki de sadece benim durumumdan kaynaklanıyor ama köpek dişleri bir yırtıcınıninki gibi keskin görünüyor.

Bir adım geri çekilerek diğer iki adamı ortaya çıkardı. Onları hemen saçında mor çizgi adam ve muhteşem sakallı adam olarak tanıdım. Hâlâ muhteşemler ama bu hayvanat bahçesindeki aslanların kafeslerinden çıkması gibi bir şey. Uzaktan bakınca inanılmaz, ama şimdi burada benimle birlikteler. Ve bana lezzetli bir çiğ et parçasıymışım gibi bakıyorlar.

"Biz," diyor Süper Kahraman Jaw, sesi düz ve onu Kral olarak gösteriyor. Bu ona yakışıyor. "Şaşırdınız mı? Renkli camların arkasından bile bize nasıl ağzınızın suyunu akıttığınızı fark edemedik. Size bir fırsat daha verelim dedik."

Beni cidden garip bir şekilde baştan çıkararak kaçırmadılar, değil mi? Motorcuların çılgın olduğunu biliyorum ama bu biraz . Yine de bir kıza istendiğini hissettirdiği kesin, ürkütücü, hiç de hoş olmayan bir şekilde.

Saçında mor bir çizgi ve acayip dövmeleri olan kişi, "Yakından daha da seksi," diyor. Bir tutamı gözlerinden geçiriyor ve Wild Child'dan başkası olamıyor. Çömeliyor ve sırtını minibüsün duvarına dayıyor. Bakarken sağ ayağı yere kesik kesik vuruyor.

Beni bir aşağı bir yukarı süzüyordu. "Onu yanımızda tutmalıyız. Ona vahşi hayatın nasıl bir şey olduğunu gösterelim."

Bu ima karşısında ürperdim. Normalde onun gibi bir adamın bana seksi demesi, inek bir kızın yıldız oyun kurucu tarafından baloya davet edilmesi gibi bir şey olurdu ama beni eski hayatımdan uzaklaştırmalarını hayal ederken, aklımda olan şey uyuşturulmuş ve minibüsün arkasında bağlı olmak değildi.

Ve yine de, içime dolan ürperti o kadar da nahoş değil. Başka bir durumda olsa, söyleyeceklerini duymak isterdim. Kollarını saran uygunsuz dövmeler başlı başına bir sohbet konusu. Babam başımı bu tür bir belaya sokabilecek birinin yanına yaklaşmama asla izin vermezdi, ne demek istediğimi anlıyorsanız, ama bahse girerim Vahşi Çocuk bana öğretmekten çok mutlu olurdu.

Tanrım, ben ne düşünüyorum ki? Buradan çıkmam gerek ve zayıflık gösteremem. Bu adamlar beni canlı canlı yiyecekler ve iyi anlamda değil. Yatma vakti bir anda aklıma geliyor ve umarım minibüsün içi kızardığımı görmeyecekleri kadar karanlıktır. Daha birkaç saat önce hayalini kurduğum adamlarla nasıl pazarlık yapacağım? Eve nasıl döneceğimi düşünmem gerekirken hâlâ artçı şokları yaşıyor olmalıyım.

"Bırakın beni." Elim kolum bağlı, boyum olsa bile doğrulmam çok zor ama elimden geleni yapıyorum. Umarım sesimdeki titremeyi bir tek ben duyuyordumdur. "Beni eve bırakmana bile gerek yok. Kimseye söylemem. Seni asla bulamazlar."

Winnie the Pooh pijamalarımla hayatım için yalvarırken gülünç görünmek zorundayım ama King'in karanlık bakışları hoşuna giden bir şey görmüş gibi bir aşağı bir yukarı geziniyor. Şu anda bile kolsuz kot ceketinin onu zapt etmek için nasıl çabaladığını fark etmemek zor. Adam kaslı ve bu güzel bir görüntü olsa da, o kaslara karşı bir mücadelede hiç şansım olmayacak. Eğer konuşarak kurtulamazsam, buradan çıkmayacağım.

"Cesurca sözler, ama ben öyle düşünmüyorum. Sen bir Hawthorne'sun ve sana babana güvenebileceğim kadar güveniyorum."

Yapısına bakılırsa, bunun oldukça uzak bir ihtimal olduğunu düşünüyorum, ama demek istediğini anlıyorum. Ve eğer benim hakkımdaki fikrini babama dayandırıyorsa, onu suçlamıyorum bile. "Dinle. Benim param var. Peşinde olduğun şey bu, değil mi? Çok paramı? Babam zengin."

"Babanın kanlı parasına ihtiyacım yok."

Tabii ki bilmiyor. Bir sonraki düşüncem kendimi sunmak, ama bu belaya davetiye çıkarmak olur. Birçok açıdan. Ve eğer isterlerse beni alamayacakları gibi bir şey de değil. Dudaklarımı endişeyle ıslatıyorum, umarım bu düşünce onların aklına gelmez. Ve sonra daha derinde, hiç de hazır olmadığım, *bunun o kadar* da kötü bir şey olmayacağını düşündüren bir karıncalanma var. Artık resmileşti. Vücudum çıldırmış.

King, Vahşi Çocuk'a el sallıyor. "Hadi yapalım şu işi." Ve sonra sakallı hırlayana, "Kahraman, yakalamaya hazır ol." Aptal olsalar bile en azından artık hepsinin bir adı var.

Vahşi Çocuk duvarı itip bana doğru gelirken uzun, hırçın görünümlü, kesinlikle sokaklarda yasal olmayan bir bıçak çekiyor.

Çılgılık atmak için nefesimi içime çekiyorum.

King eliyle ağzımı kapatıyor ve burnumdan sadece bir homurtu çıkıyor. "Aptal olma. Burada kimse seni duyamaz zaten." Sanki bıçak panik yapmam için bir sebep değilmiş gibi söylüyor bunu. Bir an için ona inanmıyorum ve mücadele ediyorum. Bu beni bir yere götürmüyor.

Vahşi Çocuk eğiliyor, sırtışı çarpık ve gözleri biraz çılgın. Hareket ettikçe kot yeleğindeki küçük zincirler şingirdiyor. Parmağını çenemin hizasında gezdiriyor, dokunuşu sert ve nasırlı. "Sorun değil. Onları biraz korkmuş severim."

Sızlanıyorum ve gözlerimi kapatıyorum, her şeyin bittiğini düşünüyorum ama tek yaptığı ipleri kesmek oluyor. Bir an sonra, minibüsün arkasından mağaramsı bir garağa çekiliyorum, korkudan titrememe bile fırsat vermeden.

Dışarı çıkar çıkmaz çıkardığımız her ses yankılanıyor. Her türlü şekil ve renkteki motosikletler burada uzun sıralar halinde park edilmiş durumda ve arkada birkaç tanesi yükseltilerin üzerinde, üzerinde çalışılıyormuş gibi görünüyor. Motorcu çetelerini düşündüğümde, onları hep saklanmış olarak hayal ederim-

yıkık dökük eski bir binada, arkaya dizilmiş bisikletleriyle, günlerini sarhoş olarak ve gecelerini kargaşa yaratarak geçiriyorlar. Ama bu temiz görünüyor. Düzenli. Profesyonel.

Babamın neden motorcu karşıtı bir ordu kurmak istediğini anlamaya başlıyorum.

Hero beni yere bırakıyor, bir an için bırakıyor ve ben de bana verilen şansı değerlendiriyorum. Garaj kapısı hâlâ açık ve olabildiğince hızlı koşuyorum. Sert beton zemin çıplak ayaklarımı acıtıyor ve dışarıdaki daha sert asfalttan şimdiden korkuyorum ama burada kalamam. Dışarı çıkmam gerekiyor.

Sanırım endişelenmeme gerek yoktu. Daha kapıya varmadan Hero bana yetiştirdi ve beni kaldırdı, böylece havada koşan Wile E. Coyote gibi oldum. Eğer ağır olduğumu düşünüyorsa bile bunu belli etmiyor. Koşmak yerine ona tekme çalışıyorum, kendimi savunma eğitmenimin bana söylediği gibi dizkapaklarıma vurmaya çalışıyorum, ama o beni daha yükseğe kaldırıp kolunun altına alıyor.

Orada asılı kaldım, yenilmiştim.

"Bu yanına kalmayacak," diye tükürüyorum ama sesimin pek inandırıcı olduğunu sanmıyorum.

"Belki olmaz, ama o zamana kadar bize mahkumsun," diye karşılık veriyor o hırıltısıyla. Yan tarafındaki gurultuyu duyabildiğim kadar hissedebiliyorum da. Sanki bilinçaltım hâlâ bu adamların kötü haber olduğunu anlamamış gibi aşağıya doğru iniyor. Tek umursadığı bedenimin artık onunkine bastırılmış olması.

"İyi yakalayış," diyor Vahşi Çocuk gülerek. "Belki de ona bir şans daha vermeli ve bir dahaki sefere onu kimin yakalayacağını görmeliyiz."

Evet, ben de oradayım. Kaçırıldım, kaçmaya çalışıyorum ve bunu bir oyun haline getirmeye hazırlar. Sanırım bu, şansımı nasıl gördükleri hakkında bir şeyler söylüyor ve yanıldıklarını sanmıyorum.

"Bir daha kaçmayacağım." Hero'nun elinden kurtulmaya çalışıyorum ama bir milim bile kıpırdamıyor. "Ciddiyim. Anlıyorum. Siz daha hızlısınız. Beni yere bırakın da en azından kendi başıma yürüyebileyim."

"Hayır. Sana sarılmak hoşuma gidiyor." Beni garajın yanındaki binanın merdivenlerinden yukarı çıkardı.

Saatın ilerlemesine rağmen belli ki bir şeyler oluyor, çünkü yüksek sesli müzik ve bağırışlar Wild Child kapıyı açmadan önce sadece biraz boğuklaşıyor. Açtığında ise bir gece kulübüne girdiğime yemin edebilirdiniz. "Önden buyurun hanımlar."

"Siktir git," diye homurdanıyor

King. Yumruk yumruğa bir

kavgaya doğru gidiyoruz.

EMILY

"SÖZÜNÜ GERİ AL, SENİ KÜÇÜK PISLIK!" KONUŞMACI, DAHA ÇOK KÜKREYEN, kelimenin tam anlamıyla ayı gibi bir adam. Bacakları bir yelken asabileceğiniz kadar geniş ve üzerinde sadece boxer'ı var. Her tarafı tüylü, uzun saçları ve sakalları vahşi. İri yarı motorculardan oluşan bir kalabalık onu alkışlarken, kendisinin ancak yarısı kadar olan bir adama Noel jambonu büyüklüğünde bir yumruk sallıyor.

Az önce neyin ortasına düştük biz? İyice bakmaya çalışıyorum ama hâlâ Hero'nun kolunda asılıyım ve kendimi ancak bu kadar döndürebiliyorum. Vahşi Çocuk bunu görüyor ve başımı okşuyor. "Endişelenecek bir şey yok bebeğim, sana göz kulak olacağız."

Ugh.

Kavgadaki daha küçük adam, ince yapılı bir kas yığını, son saniyede kaçıp bana doğru geliyor. Ellerimi yüzüme doğru kaldırarak ciyakladım. Hero tam zamanında beni yolumdan çekip vücuduyla koruyor. Sıska adam ondan bir bilardo topu gibi sekiyor ve alaycı bir kahkaha atarak başka bir yöne doğru fırlıyor. İri adam peşinden saldırıyor.

King başını sallarken Vahşi Çocuk geniş bir sırtışıla "Yakala onu Ayı," diye bağırıyor. Hero sonunda beni yere serdi ama bunun kolunun yorulmasıyla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum. Muhtemelen beni gelecek haftaya kadar tutabilirdi, ama ayaklarımın altında tekrar toprak olması güzel. Özellikle de yolumdan çekilmem gerekirse.

Oda bir dinlenme odası ile pespaye bir salonun karışımı gibi görünüyor. Tavanın altına asılmış devasa hoparlörlerden heavy metal sesleri yükseliyor, devasa büyük ekran televizyonda bir futbol maçı var ve uzun bir bar boş şişelerle kaplı. Şehir uyurken, buradaki parti tüm hızıyla devam ediyor. Tezahürat yapan motorcuların çoğunun etrafında çıplak giyimli kadınlar var ve bu adamlar özgürlüklerini kullanmaktan çekinmiyorlar, bu kesin. Aslında, onların yanından arkaya doğru baktığımda, kendinden geçmiş gibi görünen ateşli saçlı, gömleksiz bir motorcunun yanında, aslında... Yüzüm yanarak başka tarafa bakıyorum. Etek giyiyor, bu yüzden doğrudan bir şey görmüş gibi değilim, ama orada neler olup bittiğine şüphe yok.

Bu insanlar hayvan!

Belki ben de öyleyim, çünkü bu kadar utanmaz olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalışırken, ikinci bir bakış için arkama bakmaktan kendimi alamıyorum. Benden çok daha yaşlı görünmüyor.

Kadınlardan biri, uzun bir atlet giymiş ve başka bir şey giymemiş gibi şüpheli görünüyor, King'in yanına yanaşıyor ve bana bakarken koluna sarılıyor. "Nerelerdeydiniz? Sizi özledim. Janey üç aygırını birden istiyor."

Üç... aynı anda mı? Gözlerim birbirlerine neyle bakan Kral, Kahraman ve Vahşi Çocuk arasında gidip geliyor. Eğlence mi? İstifa mı?

Ama lanet olsun, ciddi olamaz, değil mi? O adamlardan biriyle kapışmayı hayal bile edemezdim - yani şu anda bunu hiç düşünmüyorum, tabii ki, ama...

Değildim ama artık öyleyim. Tanrım. Kaçırılıyorum ve *bu* Ne için endişeleniyorum?

Ama olurdu?

"Şimdi olmaz, Janey." King onu itiyor, sinirli görünüyor. "Kulüp işi."

Bakışları daha da derinleşiyor ve gitmeme izin vermiyor. Benim rakip olduğumu mu düşünüyor? Onlara sahip olabilir. İsterse üçünü de. Fantezilerim vardı ama kaçırılma olayı onları yok etti. Yani, çoğunlukla. Suçluluk duygusuyla üçünün arasına bakıyorum. Hayır,

kesinlikle öldü. Buradan çıkana kadar başka bir şey düşünmeme izin vermeyeceğim.

Yalancı.

"Ayı! Snark! Motosikletli Yüce İsa!" Sesi taş ocağı kırma makinesi gibi, derin ve hırıltılı. "İkinizi bir dakika yalnız bırakamaz mıyım?"

Şaşkınlığıma rağmen, büyük adam olduğu belli olan Bear ve o kadar da büyük olmayan Snark hemen birbirlerinden uzaklaşıyorlar. Hatta biraz utanmış görünmek gibi şaşırtıcı bir zarafete bile sahipler.

Üst kattan inen bir motorcu, tam anlamıyla kırışmış. Bronzlaşmış teni buruşuk ve kösele gibi. Saçları biberden çok tuzlu ve uzun, siyah bir tangayla arkadan bağlanmış. Burnu en az bir kez kırılmış ama eminim daha fazladır. Sakalını ve bıyığını kısa ve kıllı kesmiş. Yıpranmış görünümüne rağmen yine de formda sayılır. Siyah tişörtü pazularının etrafında ve göğsünün üzerinde ince bir şekilde gerilmiş ve yıpranmış kot pantolonu sanki otuz yaş daha gençmiş gibi oturuyor.

Ve onun arkasında, merdivenlerden aşağıya doğru inen, küçük, sevimli, kahverengi bir boxer köpek var. Yavru bir köpekten fazlası değil. Yumruk yumruğa kavga, sarhoş kavgası, seks partisi, Tanrı bilir başka neyin ortasında sevimli bir şekilde yersiz görünüyor. Son adımı attıktan sonra beni gördü ve koklayarak geldi.

"Kartal-göz," diyor hem Bear hem de Snark, bir onaylama ve bir özür gibi. İhtiyacı olan tek şey bu gibi görünüyor, çünkü kısa bir süre başını salladıktan sonra dikkatini bize yöneltiyor. Keşke yapmasaydı.

Sadece bir gözü çalışıyor, diğeri ise ürkütücü bir süt beyazı. Ama sağlam gözünün sert bakışları hiç kimseyi takmıyor. Wild Child'dan King'e geçiyor, Hero'da kaşlarını kaldıracak kadar duraklıyor ve sonra bana yerleşiyor. "Burada ne haltlar döndüğünü açıklamak ister misiniz?"

Yavru köpek mutlu bir havlama sesi çıkarıyor ve bacağımı dürtüyor. Buna kim karşı koyabilir ki? Bir gözümü motorculardan ayırmadan, sevimli, küçük kafasını sevebilmek için çömeliyorum. Babam evcil hayvanlara asla izin vermezdi, ama ben her zaman hayvanları sevmişimdir.

mals. Kartal Göz'ün dudakları bir an için titriyor, sonra yüzü yeniden sertleşiyor.

Vahşi Çocuk bir nefes alır ama King elini göğsüne götürerek onu durdurur. "Bu Kurt Hawthorne'un kızı." Kahraman kenara çekiliyor, böylece ben daha açıkta kalıyorum. Kartal Göz'e bakıyorum, köpek yavrusu başını ellerime sürtüyor, bu açık bir ipucu.

Kartal-göz kötü bir koku almış gibi yüzünü buruşturuyor ve bakışlarını Vahşi Çocuk'a dikeyor. Sesi sakın, ama korkutucu bir . Bir celladın baltayı sallamadan önce sahip olduğı türden bir sakınlık. "Bunu önce benimle kontrol etmeyi düşünmedin mi?"

Vahşi Çocuk bir iki adım atıyor, sonra geri dönüyor, sonra omuz silkiyor. Hiç yerinde durduğunu sanmıyorum. "Bunun bir sürpriz olması gerekiyordu. Mutlu yıllar!"

"Bugün benim doğum günüm değil, seni kaçık." Kartal-göz çelik bakışlarını diğerklerine çevirir. "Peki ya siz ikiniz? Vahşi Çocuk delinin teki ama senin daha iyi bilmen gerekirdi. King, sen lanet olası bir subaysın, Tanrı aşkına."

"Bir fırsat gördük ve değerlendirdik." King, Kartal Göz'ün sert bakışlarını hiç irkilmeden karşılıyor. daha cesur. "Hawthorne'un özel timi kışımıza tekmeyi basacak. Onu geri attırmak için kozumuz olmalı. İşte "

"Siktir." Kartal-göz yüzünü buruşturur ve saatine bakar. "Saat sabahın dördü. Bu saçmalığa ihtiyacım yok. Bu iş siz üçünüzün tüm kulüp adına karar veremeyeceğı kadar büyük. Bu iş temizlendikten sonra sabah Church'ü arayacağım." Elini harabeye dönmüş topluluk odasının genel yönüne doğru sallıyor. Köşede yer değıştirmiş ama hâlâ ayakta olan çifte bakmamaya gayret ediyorum. Kartal-göz ellerini ağzına götürüyor ve bir talim çavuşu gibi bağııyor: "Duydunuz mu lan? Öğlen kilise var. Pisliğinizi temizleyin!"

Koltukta yarı uyuklayan adamlardan biri selamlamak için birasını kaldırıyor.

"Bu arada," diye devam ediyor, bize dönerek, "onu güvenli bir yerde tutun. Biriniz sürekli gözetimde olsun. Ben biraz uyuyacağım. Eğer bir şey olursa, yani lanet olası bir şey olursa,

Uyandır beni. Gel, Jüpter!" Yavru köpek mutlulukla havlar ve Kartal Göz'ün peşinden koşmak için uzaklaşır. Küçük bir köpek için büyük bir isim.

Vahşi Çocuk izci selamı verir. "Hay hay, kaptan."

Kartal-göz merdivenleri çıkarken "Tanrı aşkına," diye mırıldanıyor. Köpek yavrusu hevesle onu takip ediyor.

Gözden kaybolduğu anda King kolumdan tutup beni bir koridora çekti. "Bu taraftan, günüştüm."

Direniyorum. Direnmemeliyim. Beynimin arkası bana bu adamların katil olduğunu söylüyor. Adam dönerken pantolonundan kabzası görünen bir tabanca görüyorum. Benim iki katımdan daha ağır ve kas yığını olmalı. Yine de ağızım açık kalıyor. "Ben senin lanet güneş ışığın değilim."

"Gerçek bu değil mi?" Ve sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan beni kaldırıp omzuna attı. "Haydi."

İri adamların beni taşımasından bıkmaya başladım. Aşk romanlarında çok seksi olduğunu söyledikleri bu değil mi? İri adamların sizi hiçbir ağırlığınız yokmuş gibi taşıması? Sizi bir kapının eşiğinde ya da bir su birikintisinin üzerinde taşıırken bu hoş olabilir, ama bir çuval patates gibi taşıırken? O kadar da seksi değil.

Sandalyedeki yarı uykulu adam bulanık bir sesle bağıyor, "Tam isabet, dostum!"

King'in sırtını ne kadar dövdüğümün bir önemi yok. Çıplak yumruklarımın bir duvarı yıkmaya çalışmak gibi. "Bırakın beni!"

Beni görmezden geliyor. Bir koridordan geçtik, sonra bir kapıyı tekmeleyerek açtı. Bizi bir depoya götürüyor, metal raflar ıvır zıvırla kaplı ve uzak duvarın karşısında büyük kasalar var. Bir düğmeyi çeviriyor ve tavandan sarkan iki çıplak ampul yanarak odayı sonsuz beyaz ışıkla yıkıyor. Ulaşılamayacak kadar uzaktaki kirli bir tavan penceresi dışında pencere yok. Sadece bir kapı.

"Kahraman, ona bir yatak bul," diye emrediyor King. "Vahşi Çocuk, birkaç sandalye ve bir masa getir. Buraya yerleşeceğiz." Vahşi Çocuk, vahşi mor bir çizgisi olan biri için gülünç görünen bir asker selamı verir

Saçında bir denizcinin yüzünü kızartacak dövmeler var, sonra sırtıyor ve havalanıyor.

King beni yere indirdi. "Bırakıyorum ama kaçmayı aklından bile geçirme. Buradan çıkış yok."

Belli oluyor. Vahşi ve dünyevi olmayabilirim ama aptal da değilim. Gitmesine izin verdiği anda üç adım geri atıp sırtımı duvara dayıyorum ve aramıza mümkün olduğunca mesafe koyuyorum. Birbirimize ters ters bakarken sanki bu karmaşayı dindirebilecekmişim gibi kendime sarılıyorum.

Gözlerini deviriyor. "Tanrım, sakın ol. Bize sorun çıkarma, kimsenin canı yanmayacak. Bu bizim oyunumuz değil."

Birkaç dakika sonra Hero elinde şu katlanabilir karyolalardan biri, bir yastık ve birkaç çarşafı geri döner. Odanın uzak ucuna kuruyor. En azından yerde uyumak zorunda kalmayacağım. Küçük nimetler.

Yapacak başka bir şey bulamayınca karyolaya uzandım ve çürük şiltedeki çapraz çubuğu hissedince irkildim.

Vahşi Çocuk sırtıyor. "Eğer rahatsız , yatağında bolca yer var."

Sırtımı ona dönerek uzaklaşıyorum.

"Sadece söylüyorum." Ama o beni rahat

bıraktı.

Buradan canlı çıkmak istiyorsam, fırsat kollamalıyım. Şu an tetikteler, ama gevşeyecekler. disiplinli tiplere benzemiyorlar. O zamana kadar kendimi beladan tutmalıyım.

Daha fazla beladan uzak.

Bir daha asla motorcuların beni kaçırdığını hayal etmeyeceğim.

EMILY

KİLİSE BİR KASABA TOPLANTISINDAN ÇOK BİR MAHKEMEYE BENZER.

Kartal-göz, topluluk odasının yükseltilmiş bir bölümündeki derin deri sandalyede bir imparator gibi oturuyor. Jüpiter kucağında uyuyor.

Oda temizlendi ve yeniden düzenlendi. Dün gece kötü giden bir kardeşlik evine benzediğini düşünemezsiniz. Seks yapan kimse bile yok. Bunun yerine, en az elli kişi buraya dolmuş ve oda deri ve baş döndürücü ter kokuyor. Zar zor giyinen kadınlar hiçbir yerde görünmüyor. Sadece ben ve iri yarı motorcularla dolu bir kulüp.

Her kadının çılgın fantezisi, değil mi?

Tek yapmak istediğim kaçıp odama saklanmak ama sırtımı dikleştirip kendimi onların bakışlarıyla karşılaşmaya zorluyorum. Korkudan altıma sıçsam bile, burası zayıflık gösterilecek bir yer değil.

Kare yapılı, küt kesimli, başının yan tarafında kırmızı bir ejderha dövmesi olan ve kısa sakallı bir adam King'e bakar. "Bu kız burada ne halt ediyor? KİLİSE kulüp işidir."

Kartal Göz'ün sesi çatırdıyor. "Onu getirmelerini söyledim. Haberleri takip etmeyenler için söylüyorum, bu Emily Hawthorne."

"Ne oluyor lan?" Kırmızı bandanalı ve deri ceketini yamalarla kaplı ince bir motorcu burnunu kırıştırıyor, sonra yere tükürüyor.

"Aynen öyle." Kartal-göz bize işaret ediyor. "Eee? King, Wild Child ve Hero, bize bunun nasıl görüldüğü gibi berbat olmadığını anlatın."

King, üyeler arasında giderek artan homurdanmaları yatıştırmak için ellerini kaldırır. Bu hallerine bakınca onun Kartal Göz değil de başkan olduğunu sanırsınız. "Hawthorne başımızın belası. Biz Güney Yakası'nda düzeni sağlıyoruz, o gelip her şeyin içine ediyor. Bu şehirde yanlış giden her şey için bizi suçluyor. Yani, lanet olsun, insan kaçakçılığı? Cinayetler mi? Ne tür bir saçmalık bu? Bıktım artık bundan."

"Bize yeni bir şey söyle," diye bağıyor ejderha dövmeli adam. "Hepimiz bundan bıktık. Kızını kaçırmak ne işe yarayacak ki? Bize daha sert saldıracak. Küçük fahişesini geri isteyecek."

Öfkelendim ve tam cevap verecektim ki Hero benden önce davrandı. "O bir sürtük değil ve müsait de değil. Eğer aradığınız buysa, Alexis ve Janey yakında dönecek."

Beni savunmaya gelmek gibi bir şey sanırım. Şu anda alabildiğimi alacağım.

Ejderha dövmeli adam sırtıyor ve bu çok çirkin. "Biraz gariplik olsun diye varoşlarda yaşayan ilk korunaklı zengin kız değilsin. Ders vermekten mutluluk duyarım. Kahraman, Kral ve Vahşi Çocuk seni çoktan tespit etti." Müstehcen bir hareket yapıyor. Erkeklerin kendilerini Tanrı'nın kadınlara armağanı sanmaları da neyin nesi?

"Şef, eğer seni becermesini gerçekten istiyorsan, eminim bir şeyler ayarlayabiliriz," diyor Vahşi Çocuk. Her şeye rağmen gülmek için dudaklarımı birbirine bastırmak zorunda kalıyorum. Vahşi Çocuk kaşlarını kaldırıp sırtarak bana doğru bakıyor. "Senin gibi şımartılmış zengin bir kızın bunun ne anlama geldiğini bile bileceğini sanmıyorum."

"Ben... Ben çok romantik şeyler okudum."

Homurdanıyor. Yine de desteğiniz için minnettarım.

Şef'in yüz ifadesinin kararması, pek de heyecanlanmadığını açıkça ortaya koyuyor. Öte yandan odanın geri kalanı o kadar yüksek sesle kahkaha atıyor ki onun tepkisi duyulmuyor. Bana doğru korkutucu bir bakış atmakla yetiniyor. Oda nihayet sessizleştğinde homurdanarak "Sizi pislikler," diyor.

King bir elini kaldırarak dikkatlerini geri çeker. "Yeni görev gücü motorcu topluluklarına doğrudan bir saldıridır. Bize. Dizginleri elinde tutan bir Hawthorne çoktan kulüp binasını yerle bir etmiş ve unutulmaya terk etmiştir. Kahretsin, muhtemelen zaten gündemde. Güney Yakası'ndan asla oy alamayacak. Bize ne olacağı umurunda bile değil."

Kalabalığı tutmakta çok iyi. Kartal-göz bile başını sallıyor.

"Kırılana kadar ona baskı uygulayacağız. Bizi yalnız bırakana kadar. etmesi için. Saçma görev gücü histo- ry olacak. Eğer kızını sağ salim geri istiyorsa, buna boyun eğecektir. Hangi erkek kızını korumak istemez ki?"

"Ondan kurtulalım derim." Konuşmacı, runik dövmeli ve sarı sakalında küçük örgüler olan gömleksiz bir motorcu. Buz mavisi gözleriyle bana bakıyor.

"Viking," diyor Hero, ses tonunda hafif bir uyarıya benzeyen bir ifadeyle. Güzel bir isim. Gerekirse tek başına İngiltere kıyılarını yağmalayabileceğini hayal edebiliyorum.

Sonra muhtemelen kurtulmanın beni eve göndermek anlamına gelmediğini fark ettim. İlk kez sesimi buluyorum. "Eğer bana bir zarar gelirse, babam burayı yerle bir eder."

Eğer bakışlar cinayet işleyebilseydi, biri çoktan tebeşirle dış çizgimi çizmiş olurdu. "Sözlerine dikkat et," diye tersliyor Şef. Yer değiştiriyor ve belindeki silah ortaya çıkarak bana bu adamların katil olduğunu hatırlatıyor. "Şiddet arıyormuş gibi görünmek istemezsin. Buralarda onu bulabilirsin."

Gerçekten sessiz kalmayı öğrenmeliyim.

"Bugün kimseyi yere sermeyeceğiz." Hero önüme geçiyor ve kolunu koruyucu bir şekilde uzatıyor. Sesi sertti. "Gerçek düşman belediye başkanının küçük kızı değil. Gerçek düşman dışarıda bir yerde ve eğer tek yaptığımız oyalanmaksa, hiçbir şey değişmeyecek."

Şef bile başını salladı.

Deri koltuklardan birine gömülmüş olan Bear -onun cüssesine bakılırsa, derin olmayan bir yere oturabileceğinden şüpheliyim- sesini yükseltiyor. "Düşman dışarıda tabii, ama bu bir sorun. Böyle bir risk almanız saçmalık. Tüm kulübü etkileyecek olsa bile önce bize sormadınız bile. Bu boktan bir hareket çocuklar."

Birkaç kişi homurdanır ve başını sallar.

"Biz Güney Yakası'nın krallarıyız ve siz de bir avuç korkaksınız." Wild Child bıçağıyla bir çivinin altını temizlerken yere tükürüyor. "Sıcağa dayanamıyorsanız kulüp kartlarınızı teslim edin ve buradan defolup gidin, ama Hawthorne gibi bir bok kafalıya boyun eğmeyeceğim."

Kendime babamı kastettiğini hatırlatıyorum, beni değil, o da bir Hawthorne. En azından ben öyle varsayıyorum.

"Çocuklar!" Kartal-göz ayağa kalkar ve Jüpiter'i sandalyeye oturtur. Kartal Göz'ün geride bıraktığı sıcaklığın üzerine kıvrılıyor, sonra tekrar gözlerini kapatıyor. "Nedir bu saçmalık? Biz kardeşiz. Lanet olası bir aileyiz. Birbirimize göz kulak oluruz ve birbirimizin arkasını kollarız."

Motorculardan biri, "Kesinlikle evet," diye katılıyor.

"Birilerinin bir şeyler yapmasının zamanı gelmişti," diyor yeni bir ses. Genç, belki benim yaşlarımda. Bir tutam sarı saçını gözlerinden kaçırıyor. "Harekete geçmemiz gerek. Gömülmeye ve unutulmaya hazır değilim."

Şef eliyle havayı küçümseyici bir şekilde kesiyor. "Benim kadar uzun süre buralarda olunca, evlat, kafanı dışarı çıkarmanın iş için en iyisi olmadığını öğreniyorsun."

"İş mi?" Vahşi Çocuk elindeki bıçakla öyle çılgınca bir hareket yapıyor ki bir adım geri atıp Hero'ya doğru ilerliyorum. Duvara çarpmak gibi bir şey. "Ne yani, şirketin sinerjisini mi bozuyor? Deniz değişimini mi engelliyor? Hisse sahiplerinin değerini mi düşürüyor? Biz lanet bir şirket değiliz. Biz bir MC'yiz. Biz lanet olası Screaming Eagles'ız."

Tartışma hızla gelişiyor. Yumruk yumruğa kavga yok, en azından şimdilik, ama çok fazla hırlama var. Şansım yaver giderse bir arbede çıkar ve ben de kaçabilirim. Kapıya umutlu bir bakış fırlatıyorum ama kollarını göğsünde kavuşturmuş kapıyı izleyen adam

Bay Clean'in her iki kolunda motosikletli çıplak kadın dövmeleeri ve gümüş bir küpesi olsaydı inanılmaz bir Bay Clean taklidi olurdu.

"Kapa şu lanet çeneni!" Kartal-göz kollarını uzatıyor ve şaşırtıcı şekilde oda sessizleşiyor. "Çarklar dönüyor ve küçük Bayan Hawthorne'u terk etmek hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Belki de çocuklar haklıdır. Belki de çok pasif kaldık. Kahretsin, operasyonumuzu riske atma düşüncesi içimi parçalıyor ama sırf kıpır kıpır diye belediye başkanının ve bir ordu yozlaşmış polisin bize patronluk taslamasına izin mi vereceğiz?"

Benden kurtulmak için tartışan adamlar bile buna kafalarını salladılar. "Sikeyim hayır!"

"Bunun gerçekleşmesi için bana birkaç gün verin. Bize." King, Hero ve Vahşi Çocuk'a eliyle işaret ederek onları da dahil ediyor. Yazarın sesini iyi taşıyor. "Bu orospu çocuğunu dize getireceğiz."

"Pekâlâ. Yapacağımız şey şu. Kral, Vahşi Çocuk ve Kahraman. Bu işi siz başlattınız ve siz bitireceksiniz. Planınıza devam edin. Onu şimdi özür dileyen bir notla geri göndermenin hiçbir faydası olmayacak." Bear bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açıyor ama sert bir bakış onu tekrar kanepeye oturtuyor. "Geri kalanımız fırtına için hazırlanıyoruz. Eğer işler sarpa sararsa, kendimizi savunmak zorunda kalacağız. Lanet olası bir kuşatmaya hazırlanın."

"Teşekkürler, Patron." Vahşi Çocuk sahte bir selam verir.

"Üçünüz bu işi berbat etmeseniz iyi olur. Batırırsanız, paylarınızı alır ve sizi kapı dışarı ederim. Ben konuştum ve Church kararını verdi."

Birkaç el havaya kalkıyor, insanlar konuşmak için fırsat kolluyor ama son sözü söylediğinde eller iniyor. Kararlar alındı. Tartışma sona erdi. Kartal Göz Jüpiter'i alır ve çıkarken kolunun altına koyar.

Vahşi Çocuk beni de çekti. "Gösteri bitti."

Sanırım duvarlara bakmaya devam edeceğiz. Bu adamlar tartışıyorlar ama birbirlerine saygı duydukları da açık. Heck, babam beni önemsiyorsa

Bu adamlar birbirlerini ne kadar önemsiyorlarsa benim hayatım da o kadar farklı olurdu.

Ama bu sadece bir hayal, benim motorcu fantezim kadar gerçek dışı.

EMILY

"HAYIR, BEKLEMEDİĞİM. KIZIYLA İLGİLİ ARIYORUM-ter. Onu lanet olası hatta bağla," diye bağıyor King telefonuna. Telefonu duvara fırlatmaya hazır görünüyor. "Lanet olsun, daha fazla bekleme müziği."

Kötü motorcu olsun ya da olmasın, beklemeye alınmak herkes için aynıdır. Hatta biraz sempati bile duyuyorum. Ama sadece biraz. Ne de olsa o ve adamları beni kaçırdı.

Ben otururken karyola sallanıyor ve gıcırıyor. Çarşaflar yıpranmış ve altlık pütürlü. Bu sabah kiliseden önce biraz uyuyabildim ama fazla değil. Uyumuş olmam bile mucize ama çok yorgundum. Hâlâ öyleyim ama burası uyumak için pek de elverişli bir ortam değil.

"Gitmiş olman umurunda bile değil sanırsın. Baban için iyi bir kız olmadın mı?" Vahşi Çocuk bana doğru sırtıyor. Aptalca, seksi bir sırtış. Kot yeleğini çıkarmış, üzerinde sadece bir tişört var ve tişört gövdesini güzelce sarıyor. Beni kaçıran adamların bu kadar yakışıklı olması haksızlık. Bir bacağını diğerinin üzerine atmış duvara yaslanmış, elindeki bıçağı havada çevirip yakalayarak eğleniyor.

Tanrım, çok kendini beğenmiş görünüyor. "Siktir git," diye çıkışıyorum, sonra kendimi tutuyorum. Paniğe kapılmış beynim benim için neyin iyi olduğunu bilmiyor anlaşılan.

Bıçağını sıkıca kavradığında gözleri şaşkınlıkla açılıyor. "O da neydi?" Gelip tam çömeldi.

Parlak yeşil gözleri zümrüt gibi sert. Bu kadar yakınken, yoğunluğu aşırıya kaçıyor. "Bunu doğru duyduğumdan emin değilim."

Başka tarafa bakıyorum ve kendimi onun yerine kolundaki dövmeleleri incelerken buluyorum.

Bekle, bu bir rahibe mi-

Aman Tanrım. Buna bakmaktansa onun bakışlarıyla karşılaşmayı tercih ederim. Yüzüm yanıyor. "Hiçbir şey," diye mırıldanıyorum.

Gülüyor. "Bana siktir olup gitmemi söyledin." "I-"

"Senden hoşlandım. Sivri dilli ve muhteşem." Daha yakına eğiliyor. Çenesi boyunca uzanan soluk, beyaz bir yara izi var. Dolgun dudaklarını yalıyor ve kasıtlı olduğuna yemin etsem de gözlerimi takip etmekten alıkoyamıyorum. Dilinde ampullerin sert ışığında parlayan bir çivi var. "Eğer baban böyle davranacaksa, bir süre daha burada kalabilirsin. Vahşi tarafta bir gezintiye çıkmak istersen bana haber ver." Göz kırıyor.

Ve bununla ilgili en aptalca şey? İşe yarıyor. Beynim nasıl kaçıp bu adamları arkamda bırakacağımı bulmaya çalışırken bile, kadınsı parçalarım nasıl kalıp bu adamları içime sokmak için bir neden bulacaklarını merak ediyor. Vahşi tarafta bir yolculuk nasıl olurdu? Hiç deneyimim olmadığı ve hayal gücüm çok geniş olduğu için zihnimin gidebileceği çok fazla yer var.

Aman Tanrım, aşağı kız!

Bir noktada bir şey beni gerçekten mahvetti.

Hain bedenim ne isterse istesin, beni ele geçirmesine izin veremem. Tişörtünün içinden çıkan meme uçlarının çıkıntıları ne kadar cazip olursa olsun, onun beni esir aldığını kendime çok net bir şekilde hatırlatmam gerekiyor.

Sivri dilli mi istiyor?

"Eğer yaparsam, saçına Kool-Aid dökülmüş gibi görünmeyen birini bulacağımdan emin olacağım. Bana vahşiden çok çocuk gibi görünüyorsun."

Arka planda, ağırlığının altında bükülebilecekmiş gibi duran bir çim sandalyede oturan Hero eğlenerek homurdanıyor. Vahşi Çocuk'un gözleri kısılıyor ve çenesi geriliyor. Hero'ya parmak sallıyor ama bakışlarını benden ayırmıyor.

Saçmalık.

Motorculara sataşmamam gerektiğini bilmeliydim.

Kendini kaybetmeden önce bir ya da iki saniye daha çok ciddiymi. Karnının derinliklerine oturan ciddi bir kahkahayla elini kalçama koyuyor ve sanki artık en iyi arkadaşmışız gibi sıkıyor. Ya da daha fazlası. "Güzel. Sen ve ben, iyi vakit geçireceğiz. Gerçekten iyi."

"Bırak artık şunu," diye tersliyor King, sonra telefonunu masaya bırakıyor. "İşimiz bitti. Hoparlörü açtım."

"Alo? Kimsiniz?" Babamın sesi kafamdaki tüm seksi fantezileri silip atıyor. Dünyamdaki en şapşal insan telefodayken erkeklerin ne kadar ateşli olduğunun bir önemi yok. Onu duymak beni pek de rahatlatmıyor. Onu çok iyi tanıyorum.

"Başkan Hawthorne? Kızınız elimizde," diyor King.

Son bir seksi gülümseme ve tavırlı bir parmak işaretiyle Wild Child dinlemeye gitmek için ayağa kalkar.

"Sen de kimsin ve benim evime nasıl girdin?" Babam bağılıyor, hoparlör cızırdıyor. "Hepinizi tutuklatacağım, sonra da idam ettireceğim. Numaranı bulduğumuzda-"

"Kapa çeneni de sana şartlarımı söyleyeyim." King konuşurken adım , telefona yakın duruyor.

"Kimse bana kapatmamı söyleyemez. Şimdi Emily'i hatta bağla."

King başını sallıyor ve yaklaşmam için el sallıyor. "Haydi, küçük kız. Babanla konuş. Ona bunun gerçek olduğunu göster."

Ayağa kalktığımda bacaklarım o kadar titriyor ki zar zor yürüyebiliyorum. Vahşi Çocuk'a karşı gösterdiğim özgüvene ne oldu? "Baba?"

"Tanrım, Emily. Kendini şimdi neyin içine soktun?"

Sanki kaçırılmam benim suçummuş gibi. Nihayet eve döndüğümde vereceği tepkiyi hayal edebiliyorum ve bunca yıl sonra bile gözlerimin kenarlarını sızlatabilmesinden nefret ediyorum. Beni hiç umursamadığını biliyorum ama duygularım bunu hatırlamayı reddediyor. O hâlâ benim babam.

"Gecenin bir yarısı gelip beni aldılar. Üç kişiydiler ve bana ilaç verdiler. Nasıl farklı bir şey yapmam gerektiğinden emin değilim."

Derin bir iç geçiriyor ve ben onun aşırı hayal kırıklığını hemen anlıyorum. Bunu bana pek çok kez göstermişti. "İyi. Onu aldın. Şimdi onu geri ver. Kimse benden bir şey çalamaz." Sanki ben sadece bir şeymişim gibi.

Yine de motorcuların tutsağı olmaktansa onunki daha iyi. Vahşi çocuk gözüme takıldı, sonra göz kırptı.

Muhtemelen bir mahkumdan daha iyi bir .

King'in ifadesi sert ve soğukkanlı, güçlü çenesi geriliyor. Kara kaşları, dipsiz havuzlarının üzerine dökülüyor. "Emirleri veren biziz. Eğer kızınızın hayatına değer veriyorsanız, çenenizi kapar ve şartlarımızı dinlersiniz."

"Listele o zaman. On beş dakika içinde bir toplantım var."

Vay be, baba. Seni rahatsız ettiğim için çok özür dilerim. Belli ki benim çocuk uyutmam senin programını bozuyor ve ben daha iyi bilmeliydim. Düşünüyorum, ama asla ortaya çıkmıyor. Kaçırdığım kişiyi çoktan tersledim. Neden bunu babama hiç yapamıyorum? Belki de onun gibi, beni kaçırانlar henüz bana vurmadıkları içindir.

"Toplantılarınız umurumda bile değil. Sevgili kızını tek parça halinde geri istiyorsan, motorcu karşıtı görev gücünü feshet. Ondan sonra istifa edeceksin. Bir daha kirli parmaklarını şehir siyasetine sokmanı istemiyoruz."

Hat bir anlığına sessizliğe büründü ve ben de umutlanmaya başladım.

Ya da vermiyorum.

"Teröristlerle pazarlık yapmam, işte şartlarım. Emily'nin gitmesine izin verin, ben de yargıca sizi yok etmek yerine ömür boyu hapis cezası önermesini söyleyeyim. Teslim olmaya hazır olduğunuzda beni arayın." Sonra sinirli bir homurtuyla telefonu kapattı ve hepimizi telefona bakakaldı.

Hero kendini sandalyeden dışarı iter. Tehlikeli bir şekilde gıcırıyor. "Ne oluyor lan?" Bana döndü.

Kendi babam için ne kadar az önemli olduğumu görmeleri beni derinden yaralıyor. "Babamın gerçekten önemsedığı tek şey siyasi kariyeri. Siz bir hata yaptınız. Onun yerine sosyal medya yöneticisini kaçırmalıydınız." Bunu söylerken sesimi çok sert çıkarmamaya çalışıyorum. Beni eve göndereceklerini umduğum için böyle davranıyor olsam da, içimi acıtan bir gerçek var. Elbette babam bana hiçbir zaman iyi davranmadı ama beni asla öylece bırakmazdı.

Yani, oldukça eminim.

"Evet, ama... lanet olsun, eğer biri annemi alsaydı, onları bulduktan sonra geriye hiçbir şey kalmazdı." Hero yumruğunu avucuna vuruyor ve öyle bir esniyor ki gömleğinin parçalanmaması mucize. "Onları un ufak ederdim. Bir kızım olsaydı boş ver. Lanet olası aile, dostum."

Evet. Hemen hemen. Lanet olası aile, sadece onun kastettiği şekilde değil. Benimkine de biraz sadakat lazım.

King kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturuyor. Keskin gölgelerin ona vuruş şekliyle, iyi adam taktığı işe yaramadığında çağırdıkları türden bir kara meleğe benziyor. Bunu seksi bulduğum için aptalın tekiyim. "Blöf yapıyor. Yerimizden anlayınca pazarlığa oturacak."

"İşte bu," diyor Vahşi Çocuk, bıçağını çevirmeye devam ederek. "Onu taşaklarından yakaladık."

O kadar emin değilim, ama öyle oldukları sürece beni hayatta tutmalılar. Buna karşı çıkmayacağım. Bundan sonra, karyolama oturup beklemekten başka yapabileceğim pek bir şey yok.

Hero bana göz kulak olma görevini üstlendi ve bana yukarıdan aşağıya bakıp durduğundan, sanırsınız ki

kulüp ya da bar gibi bir yerde, bir rehineye göz kulak olmak için değil. Ve dürüst olmak gerekirse, etkileyici fiziğiyle, bir kulüpte olsaydık, umurunda bile olmazdı. Ama burada?

"Neden bir fotoğraf çekmiyorsun? Daha uzun sürer."

"Güzel şeylere bakmayı seviyorum. Bunu kabullen." Omuz silkiyor, sanki işler gibi. Sanki beni göz alıcı bir şey olarak görmesini kabullenmem gerekiyormuş gibi.

Bir yandan, bu çileden çıkarıcı. Diğer yandan, beni göz bebeği olarak görüyor. Yıllarca babamın çirkin şişkinliklerimle ilgili yorumlarından ve banyo tartımın bana ne söylediğine dair raporlar istemesinden sonra takdir edilmek güzel bir şey. Bu yeni bir duygu ama hoşuma gidiyor.

Vahşi Çocuk'un King'le içeri girmesi yarım saatten fazla sürmez. Hero'ya bakmadan önce bana seksi bir gülümseme attı. "Haberlere çıktık." Telefonunu kaldırıyor ve üçü etrafta toplanıyor.

Hoparlörden babamın ateş ve kükürt dolu sesi yükseliyor. "Şehrimiz kuşatma altında. Motosiklet çeteleri kontrolden çıktı. Hırsızlık. Sokaklarda şiddet var. Cinayetler. Uyuşturucu. İnsan kaçakçılığı. Listenin sonu yok ve yine de listeyi uzatmayı başarıyorlar. Şimdi buna adam kaçırmayı da eklediler ve söz konusu olan benim zavallı kızım."

Vay canına, hiç vakit kaybetmemiş, değil mi? Yatağı itiyorum ve bakmak için acele ediyorum. Hero ve Wild Child bana biraz yer açıyor, ancak Wild Child sanki beni orada tutmak istercesine elini sırtımın alt kısmına indiriyor. Ya da beni sahiplenmek istercesine. Elini bir kez itiyorum, ama bu sefer biraz daha aşağıdan geri koyuyor.

Tanrım, basın toplantısını izleyebildiğim sürece sorun yok.

Ekranda, babam bir şimşek fırtınasının ortasındaymış gibi aydınlanıyor. Fotoğrafçılar fotoğraf çekerken ve kameramanlar iyi açılar için yarışırken flaşlar sürekli patlıyor. Gazeteciler onun dikkatini çekmek için birbirlerine bağırıyor. Birini işaret ediyor.

"Sayın Başkan, bu durum motorlu bisiklet kulüplerine karşı yaklaşımınızı nasıl değiştirecek?"

"Olmayacak." Babam kürsüyü tutuyor ve dikkatle gazeteciye değil kameraya bakıyor. Her zamanki gibi  ov yapıyor, bu da içime bir kurt d   r yor. Bu, bundan sonra söyleyeceklerinin hoşuma gitmeyeceği anlamına geliyor. "Ben teröristlerle pazarlık *yapmam*. Ailemi ne kadar sevsem de, onların güvenliğini  ehrin güvenliğinin önüne koyamam. Motosiklet karşıtı özel tim yola çıkıyor ve ilk gidecekleri yer kızımı geri getirmek için doğrudan  ığlık Atan Kartallar yerleşkesi olacak."

"Deneyebilir," diye mırıldanıyor Vahşi  ocuk. Diğer ikisi onaylıyor.

Babam başka bir gazeteciye işaret ediyor ve ba ını sallıyor.

"Sayın Başkan, kızınıza zarar verebilirler. Bunu görmezden gelemesiniz."

Yüzü geriliyor ve bir an için bakışlarını kaçırıyor. Benim gibi adamın bir ifade ustası olduğunu ve göz ya artıcı gaz sıklarsanız ağlamayacağını bilmiyorsanız, ağlamak üzere olduğunu d  nebilirsiniz. "Sevgili kızımdan ayrı kalmak bana * ok* acı veriyor. O benim hayatımın ışığı. Benim yaşama sebebim."

Neredeyse öğürme sesleri çıkarıyorum.

"Ama bu  ehir benim her  eyim ve belediye başkanı olduğum sürece onu koruyacağıma yemin ettiğim bir görev bana emanet edildi.  ığlık Atan Kartallar gibi pisliklerden korumak, böylece sadece kendi kızlarım değil, herkesin kızları güven içinde ya ayabilsin. Kendi istek ve ihtiyaçlarımı bir kenara bırakıp hepimiz için en iyisinin ne olduğunu d  nmek zorundayım. Ve bu gerekçelerle onların taleplerine boyun eğemem. Bu bir savaş."

Cevabının ne olacağını biliyordum. Kesinlikle biliyordum ama yine de sözleri karşısında omuzlarım çöktü ve ba ım  ne eğildi. Artık onun için sadece siyasi bir noktayım ve uzun bir süre burada sıkı ıp kalacağım.

Sadece ben ve    büyük, tehlikeli, seksi motorcu.

EMILY

EN AZINDAN DUŞ ALMAMA IZIN VERİYORLAR. BÜTÜN GÜNÜMÜ ALIYOR VE sormaya cesaret edemedi bir gece önce, ama ne kadar çabuk evet cevabı verdiklerine bakılırsa, biraz olgunlaştığımdan şüpheleniyorum.

Çok sessizdi. Babamdan ne bir yanıt, ne yeni bir haber, ne de kapımıza dayanan motorcu karşıtı özel tim. Çocuklar sanki kıyafetlerimi yakmaya çalışıyorlarmış gibi bana yakıcı bakışlar göndermeye devam ediyorlar ve ben de bu beni etkilemiyormuş gibi davranmaya çalışıyorum, ama bunun dışında bana iyi davranıyorlar. En azından Vahşi Çocuk ve Kahraman iyi davranıyor. King daha soğuk. Muhtemelen böylesi daha iyi.

Duş hakkında soru sorduğumda, hem Vahşi Çocuk hem de Kahraman'ın benimle gelmek için ısrar edeceklerinden endişeleniyorum, ama sadece başlarını sallıyorlar. Bir zamanlar kulaklarımın ve bacaklarımın arasında çınlayan bu düşünce hayal edilebilecek en korkunç şey değil ama fantezi başka bir şey. Gerçek hayatta sizi kaçıranlarla soyunmak ise tamamen farklı bir şey.

Hero bana ortak salonda rehberlik ediyor. Bana bir havlu ödünç verdi ve benim de Wild Child'ın çekmecelerinde bulduğu siyah bir tişörtüm ve bir çift boxerım var, böylece üzerimi değiştirebileceğim bir şeyim var. Pijamalarımı seviyorum ama kesinlikle yıkanmaları gerekiyor. Listemde sırada bu var.

Artık burada Church'teki kadar motorcu yok ama fahişeler geri dönmüş, bir ya da daha fazla üyeye sarılmış durumda. Üyeler derken motorcuları kastediyorum, üyelerin üyelerini değil. En azından şimdilik.

Ŗu halime bak, yerel dili ğreniyorum.

Janey adını bildiğim tek sürtük. Bana lmcl bakışlar fırlatmakla o kadar meşgul ki Snark'ın kalçasını mıncıkladığını ve büyük boy atletini yukarı ittiğini fark etmiyor bile. Altına gerçekten bir Ŗey giyip giymediğini anlamadan başımı çeviriyorum.

Biz yürürken Viking Hero'nun kolunu tutuyor, hala tişört giymiyor. Belki de bu ona göre değildir. "Hey, dostum, seninle konuşmam lazım."

Kahraman koridoru işaret ediyor. "Sağdan nc kapı." Zaten bu yoldan kaçabileceğim hiçbir yer yok. Kapıyı sessiz menteşeler üzerinde iterek atığında, Viking'e dönmeden önce bana başıyla selam veriyor.

Kapıyı arkamdan kapattım ve derin bir nefes aldım. Nihayet yalnız bir ay. Ve Tanrım, belki de duş başlığıyla bu gerginliği biraz azaltabilirim, çünkü vücudum o adamlar yüzünden erimeyi bırakmayı reddediyor ve Ŗu anda buna kesinlikle ihtiyacım yok.

Banyo, dolaplar, tuvalet kabinleri, pisuarlar ve birkaç lavabonun bulunduğ ortak bir alan. Duvarın yanında bir merdiven duruyor. Bunun normalde burada yaşamayanlar için olduğnu ve bir yerlerde daha iyi imkanlara sahip olduklarını varsayacağım. Ama su sıcak olduğ ve kendimi biraz olsun temiz ve yalnız hissedebildiğim sürece Ŗikayet etmeyeceğim. Kapı kilitlenmiyor ama bu tarafa gelen başka kimse yok ve ya bu ya da sadece düşüncelerim ve azgın motorcularla kendi pisliğimin içinde oturmak.

İŖe koyulsam iyi olacak. Duş kabininin yanında kancalar var, bu yüzden havluyu asıyorum, sonra gömleğimi çıkarmaya başlıyorum. Tam arkama uzanmıştım ki bir el parmaklarını saçlarıma doladı ve beni geriye doğru çekti.

Bağırışım banyonun duvarlarında yankılanıyor ama bu dşmemi ve sertçe fayans zemine arpmamı engellemiyor. Nefesim kesildi ve nefesimi düzene sokacak kadar içime çektiğimde biri göğsüme sarılmış ve bıçağın sivri ucunu boğazıma dayamıştı. Janey bana bakıyor, yüzü acımasız bir surat ifadesiyle buruşmuş.

"Lütfen bana zarar verme." Bıçağı takip etmeye çalışırken gözlerim şaşdı oldu.

Keskin ucu boğazımda gezdiriyor, sonra sıcak ve ıslak bir şeyin fıskırmasına yetecek kadar dürtüyor. Derimi yüzdü. Acıttığına eminim ama adrenalinim aşırı yükseldiğı için bir şey söyleyemiyorum.

"Yeni sürtüklerin gelip erkeklerimi çalmaya çalışmasından nefret ediyorum. Buranın en iyi orospusu olmak için boşuna çalışmadım."

Tamamen hareketsiz yatıyorum. Yapabileceğim hiçbir şey onun boğazımı kesmeye karar vermesinden daha hızlı olamaz. Vahşî bir hayvanı ürkütmemeye çalışır gibi fısıldıyorum. "Lütfen. Buraya kimseyi çalmaya gelmedim. Sadece eve gitmek istiyorum."

"Kapa çeneni!" Kafamı yere çarptı. Kafatasım o kadar sert çınılıyor ki midem bulanıyor ama en azından beni bıçaklamadı. "Beni ne kadar aptal sanıyorsun?" Tıslaması burada yüksek gibi görünüyor ama salona taşındığından şüpheliyim. "Statü her şeydir ve sen tüm kulüpteki en ilkel etle içeri girdiğinde beni ikinci sınıf gösteriyorsun. O lanet gözlerini oymalıyım."

Başıma tekrar vuruyor ve bu sefer siyah noktalar gözlerimin önünde dans ediyor. Acı net düşünmemi zorlaştırıyor ve inliyorum. Lanet olası bir tutsak olduğumu biliyor olmalı, ama kıskançlık sorunlarını boğazıma dayadığı bıçakla çözmeye çalışmayacağım. Hıçkırarak soruyorum, "Benden ne istiyorsun?"

Boyalı dudakları tehlikeli bir şekilde bükölüyor ve bıçağının ucu tenime batıyor. "Öyle ya da böyle gitmeni istiyorum."

"Bunu ben de istiyorum! Buradan gitmekten başka bir şey istemiyorum. Senin hakkın var, yemin ederim. Buraya ilk sen geldin ve ben asla senin durumunu bozmak istemedim. Lütfen, çocuklar beni bırakır bırakmaz, olabildiğince hızlı bir şekilde buradan gideceğim."

Beni düşünürken bir ter damlası şakağımdan yanağıma doğru tembelce kayıyor. Beni burada ve şimdi bitirip bitirmemeye karar veriyormuş gibi görünüyor.

"Senin yaptığını bilecekler," diye soluyorum, çünkü kabzayı kavrayışı gözle görülür biçimde sıklaşıyor.

"Tabii ki." Sırtışı genişliyor. " da bu zaten."

"Ama çocukların planlarını mahvedersin. Bundan mutlu olmazlar. Lütfen."

"Planları her zaman değişiyor. Sana nasıl baktıklarını görüyorum. Özellikle de Vahşi Çocuk'a. O benim favorim. Dilindeki o damızlık her kadını dize getirebilir." Kalçaları sanki şimdi ve burada hayal ediyormuş gibi gövdem etrafında geriliyor, ben ise bu düşüncenin aklıma hiç gelmemesi için elimden geleni yapıyorum. "Unuturlar ve bana verirler."

Tam o sırada kapı çalındı. "Orada iyi misin? Bir şey duyduğumu sandım." Bu Hero.

Tek bir pis bakış bana Janey' verirsem ne olacağını söylüyor.

"Ben iyiyim," diye mırıldanıyorum. Sesim bana içi boş ve sahte geliyor. "Sadece küçük parmağımı çarptım."

Homurdanıyor. "En kötüsü de bu, değil mi?" Ve sonra ikimiz de onun ayak seslerinin uzaklaştığını fark ettik.

"Dinle," diye başladım. "Şimdiden beni geri göndermekten bahsediyorlar. Lütfen, bana biraz daha zaman ver ve sonsuza dek yakandan düşeyim. Lütfen." Bakışlarımı ondan ayırmamaya çalışıyorum ama gözlerim kendiliğinden bıçağa kaymaya devam ediyor.

"Ceset temizlemek çok zordur ve belki de haklısındır. Belki bana kızarlar. Bunu bir uyarı olarak kabul et. Seni rahat bırakacağım ama bana karşı gelme ve kesinlikle hiçbirinin sana dokunmasına izin verme. Dudak yok, el yok, ve kesinlikle alet yok. Anladın mı? Onlardan herhangi birini öptüğünü öğrenirsem geri dönerim ve vücudunda paspas dışında temizlenmeye degecek bir şey kalmaz." Hayal kırıklığına uğramış gibi iç geçirdi, sanki gerçekten beni kesmek istiyormuş gibi.

Yani, muhtemelen öyleydi.

"Tabii ki!" Hemen kabul ediyorum. Altında nasıl titrediğimi hissetmeli ya da gözlerimin kenarlarında biriken yaşları görmeli. Ona sorun çıkarmayacağım. "Sadece gitmek istiyorum."

"Peki erkekler sana yaklaştığında ne diyorsun?" Bıçağının ucu yine saplanıyor. Bundan sonra boğazım kullanılmış bir iğne yastığı gibi görünecek.

"Hayır diyorum."

"Güzel." Ve son bir dürtmeyle ayağa kalkıyor. Sonra tükürüyor. Alnıma sıçırıyor, ıslak ve iğrenç, ama kıpırdamadan yatıyorum. Janey beni Vahşi Çocuk, Kahraman ve Kral'dan çok daha fazla korkutuyor. "Sürtük denecek kadar iyi değilsin. O yüzden kendini fazla kaptırma. Ben gidene kadar orada kal." Kapıya doğru geri geri gidiyor.

Bana uyar. Ne olursa olsun, yeter ki .

"Sakin benimle taşak geçme," diye tehdit ediyor ve odadan çıkıp gidiyor. Kapı arkasından tık diye kapanana kadar nefesimi veremiyorum.

O gider gitmez ayağa fırladım. Merdiveni kaptığım gibi kapı kolunun altına sıkıştırıp kapıyı kapatıyorum. Ondan sonra, buradaki tek kişinin ben olduğumdan tamamen emin olana kadar o duraktan bu durağa koşuyorum. Ve sonunda, bacaklarımın pes etmesine izin veriyorum. Sırtımı duvara dayayarak oturana kadar aşağı kayıyorum. Ne yapmam gerekiyor?

Bir an için kapıya boş boş bakıyorum, Janey'nin bıçağını çıkarmış ve fikrini değiştirmiş olarak içeri dalmasını bekliyorum, ama hiçbir şey olmayınca sonunda hıçkırıkların gelmesine izin veriyorum. Bacaklarımı yukarı çekerek olabileceğim en küçük topun içine kıvrılıyorum ve kollarımın arasında ağlıyorum.

Kendimi fazla rahat bıraktım. Çocuklar bana, beni kaçırırlardan beklediğimden daha iyi davrandılar. Hatta uzaktan da olsa Vahşi Çocuk'un istediğini yapmasına izin vermenin nasıl bir şey olacağını düşünüyordum. Ya da Hero'ya, hatta King'e. Çünkü Janey haklı - ben bile gözlerinin beni nasıl takip ettiğini gördüm ve bu konuda hiç de ince davranmıyorlar. Burada gerçekten ölümcül bir tehlike altında olduğumu unutmamı kolaylaştırdı.

Artık bunu unutmak , değil mi?

Sonunda ayağa kalktım ve aynada kendimi kontrol ettim. Boynumdan aşağıya ve gömleğimin yakasına doğru iki pas kahverengi kurumuş kan izi var. Janey'nin bana batırdığı hâlâ çiğ ve deriyi parçalamadığı yerler karıncalanıyor. Ani bir acelecilikle

tuvalet kağıdını çıkardım, ıslattım ve kırmızıyı sildim. Kesiklerden biri yeniden açılıyor ve taze kan akıyor ama en azından temizlemiş oluyorum.

Merdiveni bir kez daha kontrol ettikten sonra duşumu alıyorum. Kıyafetlerim ıslanmadan tutabildiğim kadar yakın bir yere yığılmış ve sıcak suyun korkumu ve tecavüze uğramışlık hissimi gidermesini beklerken gözlerim kapıya sabitlenmiş.

Sakinleşmek yerine, zihnim gittikçe daha hızlı dönüyor. Burada olmak beni öldürebilir. Bunu şimdiye kadar nasıl anlamadım? Minibüsle buraya geldiğimden beri hiç bu kadar paniklememiştim. Nefesimi yavaşlatmaya, Melody'nin bana gösterdiği gibi farkındalığı kullanmaya çalışıyorum, ama spiraller yapıyorum. Hiperventilasyona başladığımda, bunun kendiliğinden geçmeyeceğini biliyorum ama ellerim duş kabinini açamayacak kadar titriyor ve bacaklarım artık beni tutmuyor. Fayanslı duvara sırt üstü düşüyorum ve her şey kararırken aşağı kayıyorum.

HERO

"EMILY NEREDE?" KING KOLUMA ÇARPARAK DIKKATİMİ DAĞITTI.
Viking ile konuş.

İyi bir noktaya değindin. Gideli uzun zaman oldu. Viking hâlâ ediyor ama izin verirsem yarına kadar sohbet eder. Elimi kaldırıyorum. "Kulağa harika geliyor ama kızı kontrol etmem gerek."

"Elbette, dostum." Viking sırtıyor. Geveze olduğunu biliyor ve genellikle Bear'la atıyorlar ama Bear bir gezintiye çıkmış.

Ben banyoya doğru ilerliyorum, King de arkamdan geliyor.

Kapıyı çaldığımda tıkırdıyor. "Emily? İçeride misin? Her şey yolunda mı?" Su akıyor, ama bir çıkış yolu bulursa bu dikkatimizi dağıtmak için mükemmel bir yol olurdu. "Emily!"

Hiçbir şey.

"Gitti mi?" diye sorar King, sesinde tehlikeli bir nota vardır.

Kapıyı deniyorum ama bir şey engelliyor. Hay sikeyim. Çabucak, oradan bir çıkış yolu hayal etmeye çalışıyorum, ama eğer bir tane bulduysa, ne olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok. Pencere yok, sadece bu kapı var, havalandırma yok, en azından bir insanın sığabileceği kadar büyük değil.

Kapıyı bir kez daha çaldım. "Emily!"

Sanırım içeri giriyorum. Geri çekildim, ve kendimi ileri attım. Kapı büyük bir gürültüyle açılır. Bir merdiven skeci-

arka duvara çarpmadan önce zemine çarptı. Emily yok. "Lanet olsun."

Duş o kadar uzun süredir sıcak ki tüm oda , yoğun bir sis gibi puslanmış. İlk iş, suyu kapatıp nereye gittiğini bulmak.

Ve onu orada buldum. Çıplak ve duş duvarına yaslanmıştı. Muhteşemdi ve tüm doğru yerleri yuvarlaktı. Güzel bir kızı çalacağımızı biliyordum ama onu buraya getirene kadar ne kadar güzel olduğunu fark etmemiştim.

Kahretsin, o baygın ve ben burada ona bakıyorum. Standartlar için çok fazla.

"Geri çekil." King'in çok yaklaşmasını engellemek için elimi kaldırdım. Onu gördüğümü bildiği için yeterince utanacaktır, oysa utanacak bir şeyi olmadığından eminim. "Onu yakaladım."

Havlusunu alıp onu sarıyorum, mütevazılığını korumak geleni yapıyorum ve onu kucağıma alırken kollarıma ne kadar iyi oturduğunu beğenmemiş gibi davranıyorum.

"O iyi mi?"

"Henüz bilmiyorum. Nefes alıyor ama bayılmış. Kıyafetlerini al ve biraz su getir, ben onu geri getireceğim."

Kısa süre içinde onu yatağa yatırdık, çekicisine iyice sardık ve çarşafı üzerine attık. Yatak ıslanacak ama sonra düzeltiriz. Başını yükseltmek için altına birkaç yastık koydum, sonra da temas kurmaya çalıştım.

"Emily. Hey. İyi misin?"

Gözleri zar zor açıldığında kendimi alamıyorum.

Sonra gülümsüyor ve bu hayatımda gördüğüm en güzel şey. "Geri döndün," diye mırıldanıyor ve ellerini uzatıyor. Ben farkına varmadan kollarını boynuma doladı ve beni öpecek kadar yakınımaya çekti. Yumuşakça inliyor.

Kahretsin, henüz tamamen bizimle olmasına imkan yok, ama o dudaklar o kadar yumuşak ki. Yatağa yaslanıyorum, onu itmekle yaklaştırmak arasında sıkışıp kalıyorum.

Sonunda doğru şeyi yapmak için çok çaba sarf ettim. "Emily. Uyan."

Gözleri açılmadan önce bir süre daha uzanıyor. "Aman Tanrım. Ben az önce-"

"Duşta baygın yatıyordun. Tek yaptığım seni buraya taşımaktı." Elimi omzuna koydum... Tam olarak bilmiyorum. Teselli bulacağı bir insan değilim. Ne de olsa ben kötü adamlardan biriyim.

Çıplak teni o kadar yumuşak ve sıcak ki, her yerinin böyle olup olmadığını görmek için elimi üzerinde kaydırmaya davet ediyor.

Tanrım. Ben de kimim? Vahşi Çocuk mu?

Lanet zamanlama.

"Ben sadece-sen-ben-" Hızla göz kırptırıyor, görüşünü temizliyor, sonra odaya bakıyor. Gözleri önce arkamdaki King'e, sonra da bana kilitleniyor. Sonra birden gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bekle, beni duşta mı buldun?"

Başımı salladım.

Altına bakmak için çarşafı hızla kaldırıyor. "Bir havluya sarıldım."

"Uh, evet." Kahretsin, kızarıyor muyum? Yüzüm ısınıyor. Bir kadını çıplak görmek benim için yeni bir şey değil, ama onunla garip bir şekilde daha kişisel. Sanırsın yine bakireyim. "Sana elimden geldiğince mütevazı davranmaya çalıştım."

Küçük bir duraklama. "Yani beni gördün...

bilirsin..." "Evet. Üzgünüm. Ama seni orada

bırakamazdım."

Gözlerini kapatıyor ve sanki saklanmak istiyormuş gibi çarşafın altında daha derine gömülüyor. Yüzü utançtan saç diplerine kadar kızarıyor. "Teşekkürler," diyor, gerçekten sessizce.

"Yaralandın mı? Boynundaki o kesikler ne? Bilmemiz gereken bir şey var mı? İlaç falan mı kullanmıyorsun?" diye soruyor King huysuzca.

Bir elini boynuna götürüp parmaklarını boynunda gezdirirken ona tuhaf bir bakış atıyor. "Gerçekten umurunda mı?"

"Tabii ki hayır. Ama sizi hasarlı olarak geri teslim edersek, anlaşmanın bize düşen kısmını yerine getirmemiş oluruz."

Beklediği yanıtı almış gibi başını sallıyor ama onu benim kadar tanımıyor. Sesinde endişe vardı. Baş her belaya girdiğinde Vahşi Çocuk hakkında bunu kullandığını duymuştum. Kahretsın, küçük zengin bir kız için, hepimizi etkiliyor gibi görünüyor, değil mi?

"Ben iyiyim," diye fısıldıyor. "Sadece başım döndü sanırım. Muhtemelen çok hızlı ayağa kalktım. Düştüğümde kendimi kestim."

King ona tam olarak inanmıyormuş gibi şüpheli bir şekilde kaşlarını çatıyor ama uzaklaşmadan önce onayladığını homurdanıyor. Ben de ona inanmıyorum ama bize söylemeyi reddediyorsa yapabileceğim pek bir şey yok.

Bu da ne böyle?

Beni kızdırmasına izin mi veriyorum?

EMILY

KING KAPIYI TEKMELEYEREK AÇIP İÇERİ GİRDİĞİNDE ŞAŞKINLIKLA CIYAKLADIM. Bir fırtına bulutu gibi. Şu anda üzerimde Vahşi Çocuk'un kıyafetleri var, onların içinde ne kadar güzel görüldüğümle ilgili yorumlarını görmezden geliyorum ve Hero makul bir mesafede oturuyor, böylece duştan sonra onu öpmem konusunda çok fazla düşünmeme gerek kalmıyor.

Uyandığımda yatak odamda fantezimi yaşadığıma yemin edebilirdim, Vahşi Çocuk diliyle sihrini gösterdikten sonra yüzü dönmüştü ve bunu asla unutamayacağım. Ve bunun bir panik atakla başladığını düşünmek. Beynim bütün bu olayların içinde o kadar dağınık ki artık nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yok.

O zamandan beri burada garip saatler geçirdiğim kesin. Janey , yiyeceğim gerçeğini boş ver.

Vahşi Çocuk duvara yaslanmış, yine bıçağıyla oynuyor. Bir noktada ters gideceği kesin ama umurunda olduğunu sanmıyorum. King'e meraklı bir bakış fırlatıyor. "Neler oluyor?"

"Hawthorne yerinden kıpırdamıyor." King öfkeden kuduruyor, güçlü omuzları geriliyor ve yumrukları sıkılıp açılıyor. "Mesajımızı anladığını sanmıyorum. Gelen haberlere göre özel timi sokaklara yayılıyor. Kızıl Tugay'daki adamlardan biri onları şehir merkezinde zırhlı bir araçla devriye gezerken gördüğüne yemin etti. Kendi şehrinde bir savaş başlatacak ve hepimiz şehrin hangi bölgesinin bombalanacağını çok iyi biliyoruz."

Zırhlı araçlar mı? Babam ne yapıyor?

Hero, King'e "Herkes aileyi senin kadar iyi anlayamaz" demeden önce bana hızlıca baktı.

"Bana lanet bir kurbanmışım gibi davranma." Yüz ifadesinde bir şey titreşiyor. Bir anlık acı ya da pişmanlık. "Bunu ihtiyacı olan birine sakla." Kahraman ve Vahşi Çocuk kısa bir bakış alışverişinde bulunur ama başka bir şey söylemez.

Bir noktada King'e ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ama belli ki orada bir şeyler oluyor. Benim işime yarayacak bir şey mi? Hiçbir fikrim yok. Ama babamın büyürken yaptığı onca korkutmadan sonra, bu adamların onun çizdiği gibi çizgi filmdeki kötüler olmadığını fark etmek neredeyse garip. Bana her türlü korkunç şeyi yapacaklarını düşünmüştüm ama şu ana kadar kaçırılma olayı dışında dikkat etmem gereken tek kişi Janey'di.

Ve görünüşe göre arada bir sürpriz öpücük.

Bu adamların tehlikeli olmadıklarına dair herhangi yanılsamam olduğundan değil, ancak bundan daha fazlası olduğunu öğrenmek biraz göz açıcı oldu. Wild Child'ın şakacı flörtleri, Hero'nun düpedüz onurlu olması ve hatta King'in kendini kulübe ve üyelerine adanması - babam her şeyin siyah beyaz olmasını isterken burada grinin pek çok tonu var.

King dönüp bana bakıyor, karanlık havuzları beni araştırıyor, inceliyor. Yüzünü buruşturuyor. "Saçmalama. Baban bizimle taşak mı geçiyor yoksa sana ne olacağı gerçekten umurunda değil mi? Canavarlar bile yavrularını korur."

Yalan söylemeliyim. Ya onlar için işe yaramaz olduğum ortaya çıkarsa? Beni öldürecekler mi? Viking'in kilisede söylediği gibi benden kurtulacaklar mı? Planlarının işe yaramadığını anladıklarında beni bir çukurda mı bırakacaklar? Ama hayır, bunu yapacaklarını sanmıyorum. Ve ben numara yapmaktan bıktım.

Yine de bunu itiraf etmek zor ve bakışlarına karşılık veremiyorum. "Ben... Bilmiyorum. İnsanların onun eşyalarıyla uğraşmasından hoşlanmıyor ve sanırım ben de onlardan biriyim."

"Onun şeyi mi?" King'in zaten öfkeli olan ses tonuna bir miktar öfke karışıyor. Tahmin ettiğimden daha sert vuruyor. Kahraman ve Vahşi Şey'in hızlıca da olsa birbirlerine tekrar bakmalarını kaçırmıyorum.

"Ben... sanırım emin değilim, ama onun ödemesi için kabul edilebilir bir bedel olabileceğimi hissetmeye başladım." Tanrım, bunu söylemek acı veriyor. Sanki biri kalbimi avucunun içine almış ve şimdi de onu sıkarak kurutmaya çalışıyormuş gibi.

"Yüce Tanrım." King bana arkasını dönüyor ve düşünüyormuş gibi ensesini kaşıyor. "Kendi eti ve kanı. Ve *bize* pislik mi diyor?"

Ben onların esiriyim, ama şu anda hepsi benim tarafımdaymış gibi hissediyorum. -şaşırtıcı bir şekilde- özellikle de King. En azından, hiç sahip olmadığım en iyi arkadaşıma itiraf ediyordum gibi, kelimelerin neden aniden ağzımdan dökülmeye başladığına dair verebileceğim tek açıklama bu. "O bir oğul istiyordu. Beni galalarda görmek istemeyecek kadar çirkin ve şişmanım ama yine de beni getiriyor, önemli birinin bana asılması umuduyla. Ama belki bu şekilde benden daha fazla yararlanabilir. Kendini öne çıkaracak fırsatları görmekte üstüne yoktur. Ayrıca tumbul da değil. O takım elbisenin altına aptal bir korse giyiyor."

Vahşi Çocuk keskin bir kahkaha atar. "Gerçekten mi? Umarım en az bir kez kayışlarını kesmişsindir de bu yüzden pes etmiştir."

"Ne? Hayır. Asla cesaret edemem." Bunu düşününce ağzımı kapatıyorum. Sonra babamın kürsüde durup aptalca konuşmalarından birini yaptığı fikri aklıma geliyor, tam o sırada kuşağı çıkıyor ve aniden altı aylık hamileymiş gibi bembeyaz gömleğinin altından bağırsakları genişliyor. Aman Tanrım. Kusursuz olurdu.

"Bana bıçaklarla oynayan ve dilinde bir çivi olan ateşli motorcuyu siktir etmemi söyledin. Emin misin?"

Hero gözlerini devirir ve kuru bir sesle "Sıcak mı?" diye sorar.

Başımı salladım. "Ama bu farklı. Yani, sen benim babam değilsin."

"Baban olabilirim," diye karşılık veriyor bana dilini çıkararak.

"Siktir git, Vahşı Çocuk," diyor King karanlık bir sesle, sanki babamdan neden bu kadar korktuğumu anlamaya çalışıyormuş gibi duygulu bakışları üzerimde. Sonra başını sallıyor. "Eğer Hawthorne'un umurunda değilse, o zaman sıçtık demektir ve ben sıçılmaktan hoşlanmam."

"Janey öyle demiyor," diye takılıyor Vahşı Çocuk. Hero yüz ifadesini nötr tutsa da homurdanıyor. Ben de çok fazla zıplamamaya çalışıyorum. Bu sadece onun adı, ama bir daha asla duymasam da mutlu olurum.

"Sana siktir git demiştim."

"O zaman gitmeme izin verecek misin?" diye sordum. Lütfen, oh lütfen. En azından öyle olsun, beynimi patlatıp beni tarlada bırakmasınlar. Ama eve gitmek istiyor muyum? Belki başka bir yere gidebilirim. Kendimi yeniden keşfedebilirim. Babamdan ve onun öfkeli yumruklarından uzakta kendi yolumu bulabilirim. Nereye gidebilirim ki?

King bana bakıyor, düşünüyor. "Hayır. Henüz değil. Yine de ciddi olduğumuzu anlamasını sağlayacağız."

"Tanrım, parmaklarımı kesmeyeceksin, değil mi?" Ondan olabildiğince uzaklaşmak için çabalayarak duvara doğru geri itiyorum.

"Neyini keseyim? Yok artık. Biz mafya değiliz. Tanrım. Ama fotoğraf çekiyoruz." Ve silahını belinden çıkardı.

Çığlık atıyorum. Artık sakinliğimi korumamın imkanı yok. "Beni öldürme!" "Kral!" Hero o kadar hızlı ayağa kalkıyor ki sandalyesi arkasından devriliyor.

"Bu sadece şov için. Beni bundan daha iyi tanırsın. Vahşı Çocuk, tut onu." Hero'ya telefonunu fırlatıyor. "Al, fotoğraf çek."

Bir dakika sonra, Vahşı Çocuk kollarımı arkamdan kavradı, demir gibi tutuyordu. King yanımda yerini alıyor ve silahın namlusunu şakağıma dayıyor. Nefesim kesiliyor, iki büklüm oluyorum ama bir yere varamıyorum. "Lütfen, hayır. Lütfen."

Hero'nun yüz ifadesi tiksintiyle çarpılmış olsa da telefonu indirmeden önce birkaç el ateş ediyor. "Tamamdır. Şimdi kaldır onu."

King başını sallar ve tabanca kemerine geri döner. "İşimiz bitti. Bunları şehirdeki tüm haber kanallarına göndereceğim ve Hawthorne'un o zaman ne yapacağını göreceğiz. Oyun oynamıyoruz."

Kalbimin yavaşlaması uzun zaman alıyor. Ölmeden önce hayatınızın gözünüzün önünden geçtiğini hiç bilmiyordum ama az önce geçtiğine eminim. "Siz hayvansınız," diye çıkışıyorum düşünmeden önce. Hepsi bana dönüyor.

Saçmalık.

Ama kimse inkar etmiyor. King başını sallıyor. "Öyleyiz." Ama pişman görünmeyi de başarıyor, sanki o da bunu en az benim kadar tatsız bulmuş gibi.

Vahşi Çocuk bile en azından biraz suçlu görünme nezaketini gösterdi. Önce odaya, sonra da bana bakıyor. "Hey, çılgınca şeyler yapmadığımız zamanlarda muhtemelen burada çok sıkılıyorsunuzdur, değil mi?"

Bu şimdiye kadar çılgınca bir şey değildi, ama o da haksız değil. Burada oturup kendimi eğlendirmeye çalışarak geçirdiğim uzun saatler oldu. O yüzden başımı sallıyorum.

"Hemen ." King ve Hero da en az benim kadar şaşkın bir şekilde arkasından bakıyorlar ama bir dakika sonra elinde bir kucak dolusu kitapla geri dönüyor. Onları yatağımın üzerine bıraktı. "Al bakalım. Zaten hepsini okudum. Babamdan aldım."

Göz gezdiriyorum. Hepsi eski bilim kurgu ve fantezi kitapları. Vahşi Çocuk bir okuyucu mu?

KING

SONUNDA UYKUYA DALDI, HER NE KADAR DÜZENSİZ BİR UYKU OLSA DA. BATTANIYESİ yerde yatıyor, uzun zamandır tekmelenmiş, o ise karyolada küçük bir topun içinde kıvrılmış. İnliyor. her ne görüyorsa, hiç iyi değil. Belki de bu o kadar da şaşırtıcı değildir. Kahretsin, belki de ona silah çekmemeliydim, ama iyi bir fotoğraf oldu.

Kâbuslar benim için yeni bir şey değil. Başımı sallıyorum, soğuk terler içinde uyandığımı, sonra gecenin geri kalanında dönüp durduğumu, gölgelerin kenarlarında gizlenen iblislerle tekrar uyuyamayacak kadar gergin çok fazla düşünmemeye çalışıyorum.

Katlanabilir sandalyede daha rahat bir pozisyon bulmaya çalışarak bacaklarımı uzatıyorum. İlk saati aramak o anda mantıklı gelmişti ama Hero ve Wild Child'ın ben burada sıkışıp kalmışken Z'lerini yakalamalarını kıskanmadığımı söyleyemem.

Bakışlarım tekrar genç Bayan Hawthorne'a kayıyor. Emily mi? Neyi tercih ettiği hakkında bir fikrim yok ama büyük ihtimalle onunla bir daha konuşmayacağım.

Lanet olsun. Bunun çabuk olması gerekiyordu. Bir telefon görüşmesi, babasıyla küçük bir sohbet ve sonra her şey bitecekti. Küçük esirimiz zengin kız varlığının rahatlığına geri dönebilirdi ve ben de bütün gece kendi lanet yatağında uyumaya geri dönebilirdim. Ama Hawthorne bunu zorlaştırmak zorundaydı.

Çenemi yerinden oynatmakla tehdit eden bir esnemeyle tekrar pozisyon değiştiriyorum ve bir ayağımı diğer dizimin üzerine koyuyorum. Sadece hareket etmeye devam ediyorum

Uyanık kal. Hay sikeyim. İsteyeceğim son şey şımarık bir belediye başkanının veledine gereğinden uzun süre bakıcılık yapmaktı ama çaresiz zamanlar çaresiz önlemler gerektirir.

Harika bir kıcı var.

Şimdi uykuya ihtiyacım olduğunu biliyorum. Belki de Janey'i ya da diğer sürtüklerden birini alıp sinirimi atmalıyım. Burada oturup uyuyan bir Hawthorne'un üzerinde azıyorsam, çok uzun zaman geçtiği ortada. Yine de kemiklerinde biraz et var, onu gezdirirken tutunabileceğim bir şey. Bundan zevk alırdım.

Kahretsin, muhtemelen ne yapacağını bile bilemezdi. Fildişi kulesinde fahişelik yapmak için fazla iyi. Ne yaptığını bilen bir sürtükle daha iyi, ama düşünce gitmeyi reddediyor ve gözlerim onun kıvrımlı hatlarını izlemeyi bırakmayı reddediyor.

Tekrar inliyor ve bana bakacak şekilde dönüyor. Hâlâ uyuyor ve şimdi kıcı bana . Bu bakmayı bırakacağım anlamına gelmiyor. Yüzü de çok güzel, sıkıntıdan berbat olsa bile. Rüyası her ne hakkındaysa, oldukça boktan.

Muhtemelen benim.

Titreyerek nefes alırken ağzı açılıyor ve ben o dolgun dudakların neye hoşlanacağımı hayal ediyorum. Belki de diğer adamların şu anda burada olmaması daha iyi.

"Hayır! Baba, hayır!" diyor aniden çok net bir şekilde, sonra tekrar diğer tarafa dönüyor, bir şeyden kaçıyor.

Ne oluyor lan?

Baba mı? Kurt Hawthorne bir pislik, ama... kızı? Ona ne yapmış böyle?

Rüyasında bir şeye tekme atıyor. Ya da belki koşuyordur. "Hayır!"

Hepimizin rüyalarımızda bizi kovalayan geçmişleri var, bazıları diğerlerinden daha karanlık. Lanet olsun, nöbet tutmadığım zamanlarda bile, bu yüzden iyi bir gece uykusu garanti edemiyorum. Görünüşe göre o da bazı şeylerle uğraşıyor.

Ayağa kalkıp yanına gittiğimde ve elimi omzuna koyduğumda sandalye yere sürtünüyor. "Hey. Uyan."

Şaşırmış bir homurtuyla dokunuşumdan uzaklaşıyor ama uyanmıyor.

"Tanrı aşkına, ." Bu sefer onu salladım.

"Ne-ne?" Gözleri fal taşı gibi açıldı ve büyük bir şaşkınlıkla bana dikildi. Çığlık atıyor ve sırtı duvarla aynı hizaya gelene kadar karyolayı geriye doğru itiyor ve hala yan odaya geçmeye çalışıyormuş gibi bacaklarını tekmelemeye devam ediyor. Nefesi panik içinde kesik kesik geliyor.

Sikeyim.

"Tanrım, sakın ol. Kabus gördün." Bir adım geri çekiliyorum ve sanki bana silah doğrultma sırası ondaymış gibi ellerimi kaldırıyorum. Cüssem konusunda pek şey yapamam ama belki o tür bir adam olmadığımı anlar. Sadece adam kaçıran bir adamım.

Tamam, neden endişelendiğini anlıyorum.

"Bu bir rüyaydı ve kulağa berbatmış gibi geliyordu. Uykunda tekmeliyor ve bağıırıyordun."

Göz kırıyor. Sanırım bu bir ilerleme.

"Ciddiyim. Siktir, seninle dalga geçmeye çalışmıyordum. İster inan ister inanma, benim de standartlarım var."

Sonunda, duvara yaslanıp gevşerken omuzları çöküyor. Nefes alış veriş i rahatlıyor. Etrafına bakınıyor. "Battaniyem nerede?"

Yerden aldım ve ona uzattım. "Sen tekmeledin."

Aldığı zaman parmaklarımız birbirine değiyor ve elini geri çekiyor. İç çekerek tekrar geri çekiliyorum. "Ben sorunluyum. Hepimiz öyleyiz. Ama bu sefer sadece lanet bir kâbustu. Yardım etmeye çalıştığım için özür dilerim."

Battaniyeyi kendine çekiyor ve sanki onu koruyacakmış gibi içine gömülüyor ama gözleri beni takip etmeye devam ediyor. Artık geniş ve şaşkın değiller, şimdi dar ve kızgınlar. "Beni evimden kaçırdın. Sen

Kafama lanet bir silah dayadın," diye feveran ediyor. "Sana neden güveneyim ki?"

"Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen yapmamalısın. Ama kötü rüyalar hakkında bir iki şey bilirim. Kalpsiz değilim." Benim hakkımda ne düşündüğünü neden umursuyorum ki? Babası taleplerimizi kabul ettiğinde, o buradan gidecek ve ona nasıl davranırsam davranayım, bu hikâyedeki büyük kötü kurt ben olacağım. Ama geceleri kendi şeytanlarıyla mücadele eden biri için biraz sempati duymanın o kadar da yersiz olduğunu düşünmüyordum. "Ama seni huzur içinde bırakacağım. Artık uyanıksın. Ne istersen yap."

"O zaman eve gidebilir miyim?"

"Küstahlaşmak konusunda rahatsan, kendini daha iyi hissetmeye başladığını tahmin edebiliyorum. Sakin ol, buna alış." Saatimin geri kalanı için sandalyeme dönüyorum, sırtımdan bana sapladığına şüphe olmayan hançerlerin saplanışını hissediyorum.

İçimde garip bir his var, neredeyse kaşıntı gibi ve bana bu kızın tahmin ettiğimden daha fazla sorun çıkaracağını söylüyor.

EMILY

UZUN SÜRE UYANIK KALDIM. TEKRAR UYUMAK İSTEMİYORUM. İSTEMİYORUM.

King uyanıkken ve beni izlerken değil. Üçü arasında açık ara en korkutucu olanı o, Vahşi Çocuk'tan bile daha fazla. Ama ona baktığımda başı öne eğik, nefes alış veriş yavaş ve düzgün.

Uyuyor mu?

Bu bir fırsat mı?

Kaçmaya çalışırsam ne yapacaklar? Bunu bekliyor olmalılar ama bu, bir fırsat gördüğümde değerlendirmeyeceğim anlamına gelmiyor.

Sessizce, dikkatlice bacaklarımı yatağın kenarına atıyorum ve ayağa kalkıyorum. Gıcırtı sessiz odada bir silah sesi gibi geliyor. Nefesimi tutup beni yakalamasını bekliyorum ama kıpırdamıyor. Karanlıkta yüz hatlarını seçmek zor, ama orada öylece oturup uyurken -tam olarak savunmasız değil ama- daha huzurlu görünüyor. Kabusların nasıl olduğunu bildiğini söylemişti ama şu anda bir kabus gördüğünü sanmıyorum.

Silahını çalabilirim.

Hayır. Nasıl kullanacağımı bilmiyorum ve patlarsa başım büyük belaya girer. Kaçsam daha iyi. Sadece eve, güvenli bir yere gitmek istiyorum.

Güvenli mi?

En azından buradan çıkmam gerek. Belki babam yumruklarını biraz fazla serbest kullanıyor ama evde boğazımı kesmek isteyen çılgın bir sürtük yok.

Öncelikler.

Kapıya doğru ilerliyorum. Başımın üzerinden King'e bir kez daha hızlıca bakıp kapının tokmağını çeviriyorum. Yumuşak bir tıkırtı duydum ama . Eğer uyanırsa, en azından kulüp binasında olduğum sürece çışimin geldiğini iddia edebilirim.

Bakalım ne kadar uzağa .

Salon sessiz ve tüm ışıklar sönük. Komün odasında tezahürat yok, şişe şingirtıları ya da seks sesleri yok. Havlayan bir boxer yavrusu da yok. Boğazımdaki kalın yumruyu yutarak, bir ayağımı diğerinin önüne atıyorum, birinin üzerime atlayacağına ikna oluyorum.

Ama kimse yok, o yüzden acele ediyorum. Ortak salondaki koltuklardan birine insan şeklinde bir yumru yayılmış ama horluyor. Bütün kulüp binası uyuyor gibi görünüyor. Saat kurmamışlar mı?

Ya da bu bir filmde nasıl olur? Bu bir çeşit test mi? Bana güvenip güvenemeyeceklerini görmek için beni izliyorlar, sadece son anda beni yakalamak için mi? Kaldığım sürenin geri kalanını karyolama kelepçeli olarak geçirme düşüncesi beni irkiltiyor.

Önemli değil. Korkunç bir şey olmadan önce buradan çıkmalıyım. Ön kapıyı deniyorum ve hayretle açılıyor. Alarm falan yok.

Gece serin, Wild Child'ın tişörtünden ve bir çift boxer'dan daha fazlasını istememe neden oluyor. Eve döndüğümde babama tişörtümün üzerinde neden çıplak bir kadın olduğunu açıklamak için sabırsızlanıyorum.

Karanlıkta, yerleşke gölgelerden oluşan bir kale gibidir. Etrafını çevreleyen duvarlar uzun ve dikenli tellerle sarılmış. En uçta bir evler topluluğu duruyor ve birkaç ışık kapıyı aydınlatıyor, burada nöbet tutan üç motorcu katlanabilir bir masanın etrafında kart oynuyor. Kulüp binası dönüştürülmüş bir depo ve duvarındaki iki kat yüksekliğindeki Çılgık Atan Kartallar logosu bir spot ışığıyla aydınlatılıyor.

Merdivenlerden aceleyle iniyorum ve kapıdaki muhafızlar beni fark etmesin diye gölgelerin arasına giriyorum.

Binadan çıkmayı başardım ama bundan sonra nereye gideceğim konusunda hiçbir fikrim yok. Duvarlar tırmanılamayacak kadar yüksek, en azından benim için ve görebildiğim sadece bir kapı var. Gece boyunca kapalı ve muhafızlar konusunda ne yapmam gerekiyor? Onları dövüşerek mi geçeceğim? Ben çılgın bir aksiyon kahramanı değilim ve kendimi savunma derslerim, hepsi benim iki katım olan üç adama saldırmayı kapsamıyordu.

Karanlıkta kalıyorum, olabildiğince sessizce gizlice ilerliyorum ve çakıl taşları çıplak ayaklarımın altına battığında dilimi ısıtıyorum. Belki de bu başarısız olursa ayakkabı giymeme izin vermeleri için onları ikna etmenin bir yolu vardır.

Kimi kandırıyorum ki? Onun yerine beni çıplak tutacaklar. İşte bu şu anda ihtiyacım olmayan bir düşünce.

Eve dönersem babam ne yapar? Muhtemelen galerideki sempati oyununu mahvettiğim için beni azarlar, sonra da geri gönderir. Benim ab-düksiyonum onun kampanyasının başına gelen en iyi şey. En azından annem beni anlamasa bile mutlu olacak.

Ama başka nereye gidebilirdim ki? Çoğu gün keşke daha normal bir ailede doğsaydım diyorum. Sevgi dolu ailelerin normal olduğunu duydum ama bilemezdim.

Motorlar gecenin içinde homurdanıyor, yaklaşıyor ve dikkatimi vermem için beni ürkütüyor. Ne yapıyorum ben, burada kendimi mi kaybediyorum? Eğer şimdi yakalanırsam, bunu hak etmiş olurum.

Kapının yanındaki bir grup boş varil bana siper oluyor. Ayağıma bir şey batıyor ve irkilmeme neden oluyor ama şimdi bakamıyorum. Eğer motorlar geliyorsa, belki dışarı çıkma şansım olabilir.

"Açın şu lanet kapıyı!" diye bağırıyor motosikletlerin gürültüsü arasında bir ses. Viking'e benziyor. "Quickshot yaralandı."

Kapıdaki adamlar harekete geçti. Onları tanıyamıyorum ama çok fazla üye var ve öğrendiğime göre, kulübe katılmayı uman adaylar için çoğunu üstleniyor

kulüp binasının dışında çalışmak, kanları akana kadar oraya girmelerine izin verilmemek.

En nde Viking ve Ayı olmak üzere altı motor geliyor. Grubun ortasında, diğlerleri tarafından korunan, kilisede King, Hero ve Wild Child için konuşan sarı bukleli genç motorcu, durdukları için bisikletinin üzerine yığılmış durumda. Yüzü solgun ve elleri sanki onu yere yığılmaktan alıkoyan tek şeymiş gibi gidonu kavırıyor.

Diğler iki motorcu Quick-shot'ın motorunu tutup düşmemesi için onu sabitlerken Bear "Vuruldu," diye bağıırır. "Doktor nerede?"

"Bu gece burada değıl. Onu arayacağım." Kanlılardan biri mi? şahin mi? -Telefonunu çıkarıp ona dokunuyor.

"Ne oldu?" Kartal-göz, kolunda zar zor uyanan bir köpek yavrusu ile kulüp evinin kapısında beliriyor. Boxer ve tişörtle bile, otoriter bakışları onun başkandan aşağı kalır yanı olmadığını belli ediyor. "Kim vurdu lan onu?"

"Polisler." Viking tükürür. Gece yarısı yaptıkları yolculukta bile, kesimi dışında gmleksizdi. "Bir bok yapmıyorduk. Sadece geziniyorduk. Birileri canavarları uzak tutmalı."

Kartal-göz başını sallar.

"Bir polis arabası köşeden fırladı ve ışıklarını yaktı. Durduk. Saklayacak bir şeyimiz yoktu ve bir şey yapmıyorduk. İçlerinden biri daha en başından saldırganlaştı ve sanki bir sorunumuz varmış gibi silahını çıkardı. Genti, muhtemelen kanıtlayacak bir şeyi vardı."

Diğlerlerinden birkaçı Quickshot'ın motosikletten inmesine yardım etti ve kesiğini çıkarıyorlar. Yanı kanla kaplanmış.

"Diğler polis gerginleşti, bizi içeri alacaklarını söyledi. Ne için diye sordum, bir cevabı yoktu. Üzerimize atacak bir şey , siktir et dedik ve bisikletlerimize bindik. Eğler getirecekleri bir şey yoksa, kalmamız için bir neden yoktu. Ve sonra şerefsizlerden biri ateş etti. Quickshot'ın böğrüne bir kurşun sıktı. Oradan ayrıldık ve Quickshot'a bisikletini bırakmadığı için teşekkür ederim. Bu ocukta cesaret var."

Tanrım, ne . Polisler onlara ateş ederek ne yapıyor?

Quickshot için üzülyorum. Toplantıda iyi birine benziyordu ve benden biraz daha büyükse bile, o kadar da değil. Bir motorcu çetesinde ne işi var ki? Ama dikkatleri dağınık. Belki ben-

Yoga, görgü kuralları dersleri ve babamın deyimiyle "şişkinliklerimle ilgili bir şeyler yapmayı" öğrenmenin yanı sıra, kurşun yaralarıyla nasıl başa çıkılacağı da dahil olmak üzere kendimi savunmayı ve ilk yardımı da öğrendim. Hepsi babanın belediye başkanı olmasının bir parçası. Bu cehennemden çıkmaya çalışmam gerekirken düşündüğüm şeyi düşünmemeliydim bile.

King bunu pekiştirmek istercesine ön kapıdan fırlıyor ve tavuk kümesinin üzerindeki bir şahin gibi etrafına bakınıyor. Özellikle hangi tavuğu aradığını tahmin etmek zor değil.

Ben lanet bir aptalım.

Ayağa kalktım, kendimi gösterdim.

"İlk yardım eğitimim var ve kurşun yaralarına nasıl müdahale edileceğini biliyorum," diyorum şaşkınlıklarını belli eden bir grup motorcuya. "Onu içeri götürün ve yardım etmeme izin verin."

Hiçbir şey olmasa bile, King'in ağzı açık bana baktığını görmek neredeyse buna değer.

EMILY

KING ÇOKTAN MERDİVENLERDEN INIP BANA DOĞRU GELİYOR,
Ama Kartal Göz bana el sallıyor. "Onlarla git. King, ona göz kulak ol."

Eminim burada neyin peşinde olduğumu anlamayan tek bir kişi bile yoktur ama kimse bir şey söylemiyor. İki üye garajdan bir sedyeyle koşarak geliyor ve birkaç dakika sonra Quickshot'ı kulüp binasına taşırlarken onları takip ediyorum. Takip etmeden önce yaptığım son şey devasa Screaming Eagles tabelasına bakmak oluyor. Tekrar içeri girdiğime inanamıyorum, hem de gönüllü olarak.

Saçmalık.

Ortak salondan geçip bir koridora sapıyoruz. Artık tüm kulüp uyanık ve tüm ışıklar açık. Ben geçerken hepsi bana bakıyor. Kahraman ve Vahşi Çocuk partiye katılıyor ama Kral'ın kısa bir bakışından sonra beni yalnız bırakıyorlar. Bear bir kapıyı çalıyor ve daha çok stüdyo daireye benzeyen bir odaya giriyoruz. Quick-shot'ı yavaşça yatağa indiriyorlar ve sonra bana yol açıyorlar.

"Hemşire falan değilim, o yüzden garanti veremem." Burada beklentilerinin çok yüksek olmasını istemiyorum ama eğer gerçek bir doktor geliyorsa, en azından yardımcı olmak için elimden geleni yapabilirim.

Viking, elinde bandajlarla yatağın başında bana katılıyor ve birlikte Quickshot'ın tişörtünü yaradan sıyrıyoruz. Ugh. Kan yüzünden derisine yapışmış. Harika olmadığım onca şey arasında en azından midemin bulanmaması iyi bir şey.

"Yolda bir doktor var mı?" Burada işi devralacak daha profesyonel birinin olması iyi olurdu.

Hawk başını sallar. "Hâlâ acil serviste. Henüz kaçamıyor ama elinden geleni yapıyor."

Yani gerçekten gerçek bir doktor. Bunun arkasında bir hikaye olmalı.

Bunun Viking'in ilk seferi olmadığı açık, ama benimle iyi görünüyor. "Senin devralmana izin vermeli miyim?"

Başını sallıyor. "Oradayken temel askeri bilgileri almıştım, ama gerçek bir eğitim aldıysanız, liderliği siz üstlenin."

Harika. Bunun bana bağlı olmamasını umuyordum.

Tamam, kurşun yaraları hakkında bana ne öğrettiler?

Quickshot bir tane almak için çok genç görünüyor. Çok solgun ve bu iyiye işaret değil. "Bandaj yaparken altına bir şey koymama yardım et. Bacaklarının çok yüksekte olmasını istemeyiz."

Viking başını sallıyor ve Bear oraya giriyor. Ben şeritleri ince gövdesinin etrafına sararken onlar da Quickshot'ı kaldırıyorlar. Aynı zamanda bir çıkış yarası arıyorum ama bulamıyorum. O zaman mermi hâlâ orada duruyor.

Hawk altına birkaç battaniye sıkıştırır ve Quickshot'ı tekrar aşağı indirirler. İnliyor ama hareket etmiyor. "Sessiz olması onun için iyi. Doktor gelene kadar mümkün olduğunca az hareket etmesini sağlayın. Yaranın üzerine baskı uygulayın." Viking başını sallar ve bir dizini yaraya koyar. "Umarım bu onu bir profesyonel ona bakana kadar tutacaktır. 911'i aramayı denedin mi? Yetkililerden hoşlanmadığını biliyorum ama ölebilir. İlk yardım biliyorum ama iç yaralanmaları aramak ya da kurşunu çıkarmak için nereden başlayacağımı bilemem."

Eğer durum bu kadar ciddi olmasaydı, bu komik olabilirdi. Bir kaçış girişiminin ortasında kalan küçük ben, beni kaçırın motosiklet çetesine emirler yağıdırıyorum ve onlar da beni dinliyor. Belki de daha fazla bandaj almak için dışarı çıkarken onlara burada beklemelerini söylemeliyim.

Hayır, öğrendiğim bir şey varsa o da bu adamların aptal olmadığıdır. Ben sadece zor durumdaki bir kaynağım. Ne yapmam gerekiyor? Quickshot kan kaybından ölürken yardımımı mı esirgeyeyim?

Bu babamın yapacağı bir şeye çok benziyor ve ben onun gibi değilim. Asla da olmayacağım.

"911? Delirdin mi sen?" Hero bana tam da bundan şüpheleniyormuş gibi bir bakış fırlatıyor, ama çekingen görünüyor. Endişeli. "Ölmediğini varsayarsak, hiçbir şey yapmadığı için onu mahkemeye çıkaracaklar. Polislerin tarafını tutacaklarını düşünmüyor musun?"

"Ya burada ölürse?" Ben de karşılık veririm. "O zaman duruşmanın bir önemi kalmaz, değil mi? En azından bir şansı olur."

Hawk'ın telefonu çalıyor. "Doktor yolda. Sakin ol. Hastaneye ihtiyacımız olursa, o arayacak."

Bildiğim kadarıyla yardım ettiğim için kendimi biraz işe yaramaz hissediyorum ama gitmeme izin vermiyorlar. Gittiğimde de zaten depoya geri götürüleceğimden eminim. Gözlerini bir daha benden ayırmayacaklar. Bear, Quickshot'ın terli alnını nemli bir bezle silerken, Viking'e baskıyı sürdürmesi için alan açarak yataktan biraz uzaklaşıyorum.

Hero bir sandalyeye çöküyor ve yüzünü avuçlarının arasına alıyor. ",
diye mırıldanıyor başını sallarken. "O sadece lanet olası bir çocuk."

Vahşi Çocuk elini Hero'nun omzuna koyar. "O on sekiz yaşında. Sen ondan önce büyüdün. Olur böyle şeyler."

"Büyümüş mü? Belki de. Benim koşullarım farklıydı. Yükselmek için savaşmak zorunda kaldım. Onun sadece biraz yönlendirilmeye ihtiyacı vardı. Burada oldukça güvende olacağını düşünmüştüm." Hero'nun kalbi kırılmış gibi.

Vahşi Çocuk gülüyor. "Karşılaştığı herkesle kavga ediyordu, sen de dahil. Bu lanet bir lokomotifle kavga etmek gibi bir şey. Kancadan kurtulmuştu ve bakın kulübe katılmak ona ne yaptı? Artık onunla konuşabilirsin. Bunu sen yaptın." Hero'nun omzunu sıkar.

"Kesinlikle öyle hissettirmiyor. Bunun yerine onu bir gençlik kulübüne yönlendirmeliydim."

King homurdanır. "Sikerim böyle işi. Oradaki herkesin kışına tekmeyi basacak ve hapse girecekti. Sen onu kurtardın. Kahrolası kahraman."

"Ölürse ben ne yaparım? Annesi benim evimin hemen alt sokağında oturuyor. Ona söyleyen ben olmak istemiyorum ama bu benim sorumluluğum." Hero aniden ayağa kalkıyor, sandalyesi yere sürtünüyor. Bir şeyi yumruklamak istiyormuş gibi görünüyor. "Lanet olsun."

"Bu senin hatan değil." King'in ses tonu şaşırtıcı derecede nazik. "Bu onu vuran adamın suçu. Hawthorne'un şehirde yarattığı enkaz bu."

Kanlı ellerime bakıyorum, sembolizmi kaçırmıyorum. Bir Hawthorne'un ellerindeki kan. Sadece benimkiler yardım etmeye çalıştığım için, bunun da bir anlamı olmalı, değil mi? "O polis hapse girmeli," diyorum.

"Ama asla olmayacak, değil mi?" Kahraman homurdanıyor. "Özgürler diyarına hoş geldin. Her neyse. Eminim çok heyecanlanmışsındır."

"Ne dedin? Beni duymadın mı? Kimsenin vurulmasını istemiyorum. Quickshot'ı tanımıyorum ama iyi birine benziyor. Sizin için tartıştı, ki bunu takdir etmeliyim. Aksi takdirde muhtemelen vurulup bir çukura atılırdım." Yumruk haline getirdiğim parmaklarım sızlıyor. İğrenç. "Ben büyürken siz öcülerdiniz. Yatağımın altında canavarlar yoktu. Beni sokaktan kaçırın ve bana ağza alınmayacak şeyler yapan kuduz motorcular vardı."

"Ağza alınmayacak şeylerde iyiyimdir, eğer ilgileniyorsanız," diyor Vahşi Çocuk sırtarak.

"Evet, teşekkürler," diyerek kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. Tabii ki bu sadece Vahşi Çocuk'un bakışlarını o yöne çekiyor. "Ben iyiyim. Ağza alınmayacak bir şeye ihtiyacım olursa senden başka kimseye sormayacağım."

Asık suratına rağmen Hero kıkırdar. Vahşi Çocuk daha birkaç dakika önce destekleyici bir şekilde tuttuğu omzunu yumrukluyor. "Siktir git." Yine de içinde gerçek bir düşmanlık yok. Daha uzun

Ben buradayım, çocukların ne kadar yakın olduğu daha da belirginleşiyor. Aileni bulmakla ilgili bir şey söyleyen King miydi? Onları mı kastetti?

Kapı patlayarak açılır ve içeriye sıkı, bakımlı beyaz sakallı ve sert bakışlı tıknaz bir adam girer. Hâlâ önlük giyiyor ama ayağında Crocs yerine motosiklet botları var. Bileklerinin etrafındaki dövmeler kollarının içinde kayboluyor. Bir an odayı süzdükten sonra yatağa doğru yöneliyor. "Ona bir bakayım. Viking, Bear, benimle kalın. Geri kalanınız dışarı."

Bir dakika sonra hepimiz kapının dışındaydık ve ben ne yapacağımı tam olarak bilmiyordum.

King onu tuvalete kadar takip etmem için el sallıyor. "Kanı yıkayabilirsin."

Evet, bu güzel olurdu. Ugh.

Tam içeri girecekken omzumu sıkıca kavrayarak beni durduruyor. Koyu renk gözlerinde ilk kez suçlama yok. "Teşekkür ederim. Quick- Shot benim adamlarımdan biri ve Hero için çok şey ifade ediyor."

"Yapılacak en doğru şey buydu." Sonra dirseğimle kapıyı iterek açtım ve su ile sabun aramaya başladım.

EMILY

BARBAR GROBNOK AŞAĞIYA DOĞRU ACIMASIZCA KESEREK

sürünen sümüklüböcek canavarı göz saplarının arasından yumuşak ayak kaslarına kadar. Ayrılan et ıslak bir gıcırtyla Grobnok'un bıçağının etrafında parçalanıyor. Genç prenses Clitoria - şaka yapmıyorum

-Savaş sırasında bluzunun nasıl yırtıldığına aldırmadan ona doğru zıplayarak geliyor, zıplayan göğüsleri büyük ama şaşırtıcı derecede dik. Dolgun dudakları ve gezinen elleriyle sadece büyük, terli, peştamal giyen kurtarıcıların elde edebileceği türden bir ödül vaat ederek ona sarılır.

Gözlerimi öyle bir deviriyorum ki acıyor.

Okumayı hiçbir şey yapmamaya tercih ediyor olmam, okumayı tercih ettiğim şeyin bu olduğu anlamına gelmiyor. Wild Child'ın kitap koleksiyonu o kadar aynı ki, fantastik, bilim kurgu, korsanlar ya da her neyse, onları yapmak için isimleri ve bazı anahtar terimleri arayıp değiştirdikleri ve sonra yeni kitaplarıymış gibi yayınladıkları tek bir kitap olabilirdi.

Bol miktarda yaban arısı belli, iri göğüslü kadın ve iri silahlarıyla canavarlara saldıran iri yarı kahramanlar olduğu sürece, ahabap edebiyatıyla işiniz tamamdır. Kolay formül.

Sonra raflarımdaki bazı kitapları düşünüyorum ve omuz silkiyorum. Sanırım orada da büyük boy silahları olan bir sürü büyük boy kahraman var. Belki *de o kadar* farklı değildir. Ama en azından aşk romanları

işin içine biraz da duygu ve his katarsak, bu bizim için iyi olur.

Ama evet. Bir sürü büyük boy silah.

Yine de, bu bittiğine göre bir tane daha kazıyorum. Quickshot'ın tedavisine yardım ettikten sonra adamlar etrafımda daha rahat dolaşüyor, neyse ki Doktor kurşunu çıkarıp sihrini konuşturduğu için iyileşiyor gibi görünüyor ama bu benim serbestçe dolaşabileceğim anlamına gelmiyor. Sonuçta, o sırada kaçmanın ortasındaydım.

Ama bu ne? Kapağında bir korsanın, bir kolunda zar zor giydirilmiş bir genç kıızı, diğerinde ise devasa eğri bir kılıcı tuttuğu pulp bir romanı bir kenara bıraktığımda, bir günlük buluyorum. Deri kapağı kaba ve yıpranmış, bir lastikle bir arada tutulmuş. Çok kişisel görünüyor. Muhtemelen ona bakmamalıyım.

Wild Child'ın telefonuyla derinlemesine meşgul olduğundan emin olmak için omzumun üzerinden kısa bir bakış attıktan sonra, belli ki yapıyorum. Buraya geldiğimden beri bulduğum en ilginç şey bu.

Lastiği çıkarıp kenara bırakıyorum, sonra korsan kitabını alıp günlüğün etrafında açık tutuyorum, böylece biri yakından bakmadıkça onun yerine onu okuyormuşum gibi görünecek.

El yazısı pürüzlü, her yere dağılmış, sanki yazar nasıl hiç umursamamış gibi. Harfler pürüzlü ve tutarsız ama yoğun bir şekilde yazılmış. Sayfalar sanki tüm günlük doldurulmuş gibi kabarık. Vahşi Çocuk'un olmalı. O da mı yazıyor?

Günlük yazılar ve çocuksu mizah bekleyerek okumaya başlıyorum ama onun yerine hikâyeler buluyorum. Bazen kısa bir şiir de oluyor. Ucuz romanlar gibi değil, bunlar ham ve cesur. Çete dayakları, silahlı saldırılar, sokak kavgaları, çatılarda ve karanlık sokaklarda kovalamacalar hakkında kısa bölümler. Ve seks, çok fazla seks, ve o kadar grafikler ki, yüzümün nasıl parladığına bakarak neyin peşinde olduğumdan şüpheleneceğini düşünürsünüz.

Vay canına.

Ama beni içine çeken sadece aksiyonun grafik tasviri değil. İsimsiz kahramanın ham duyguları adeta kanıyor.

sayfalar boyunca. Bir arkadaşın kaybından duyulan acı, birini döverken duyulan öfke, kovalamacanın heyecanı, kirli, pis cinsel ilişkinin doruk noktası - bunlar ancak bunları gerçekten yaşamış birinin yapabileceği şekilde sayfalara dökülmüş. İçine çekildim, okumayı bırakamadım.

Sonunda fark ettim ki, hikâyeler arasında kırmızı bir iplik var. , bir şekilde orada olan şeytanlardan kaçmaya çalışmak. Her yumruk, her vuruş, her bıçak darbesi, yazarın peşini bırakmayan her neyse onu yenmek için sonuçsuz bir girişimdir, ancak zirveye çıktığında bile, duygusal yaralar sadece daha da . Orada reddeden bir çaresizlik var. Vahşi Çocuk bu yüzden mi sürekli hareket halinde? Hâlâ bir şeylerden mi kaçıyor?

Ama Tanrım, seks sahneleri... Kendimi kalçalarımı birbirine sürterken ve hatta parmaklarımı gizlice boxer şortumun lastiğinin altına sokarken yakalıyorum. Evde, evin kendi kanadında, biraz bastırılmış baskıyı hafifletmek hiç sorun olmamıştı. Ne kadar biriktiğini fark etmemiştim.

Gri bölgeler daha da grileşiyor. Bu adamların yüzeyde görünenden çok daha fazlası var. King'in gizli acısı. Hero'nun değer verdiği kişileri koruma ihtiyacı. Ve Vahşi Çocuk çılgın bir flört gibi görünse de, belli ki bundan çok daha fazlası.

"Nereden buldun lan bunu?"

Başımı kaldırdığımda onu bana ters ters bakarken buluyorum, yüz hatları her zamanki saygısız sırıtişından tamamen yoksun. Elim kutularımın kedi kongresindeki bir fareden daha hızlı kayıyor.

"O... o diğer kitaplarla birlikteydi. Özür dilerim, ben-"

"Ver bana." Hem günlüğü hem de korsan kitabını elimden alıyor, sonra korsan kitabını yatağımın üzerine fırlatıyor. "Ne kadar okudun?"

Tanrım, çok öfkeli ve vahşi olan o. Bakışlarımın kemerindeki bıçağa kaymasına engel olamıyorum ama onu çekmek için bir hamle yapmıyor. Bakışları, oturduğum yerde beni buharlaştırmaya çalışan yeşil lazerler gibi.

"Yaklaşık çeyrek yol. Bu iyi," diye ekliyorum aceleyle. "Gerçekten çok yeteneklisin. İsteyerek yapmadım ama bir kez başladım mı, okumayı bırakamadım."

Bu bir kızarma mı, yoksa sadece öfke mi? "Bu sana eşyalarımı karıştırma hakkını vermez." Güvensizlik o kadar karakteristik değil ki aynı adamla konuştuğuma neredeyse şaşıyorum.

"Özür dilerim ama onu bana siz verdiniz. Duramadım. Gerçekten çok iyi." Gerçekten ateşli. Gerçi bu kısmı kabul etmek istemiyorum.

"Hayır değil. Sadece saçma sapan şeyler." Kitabı bir şaplakla kapatıyor, aynı anda sayfalarına akan duyguları da kilitliyor. "Neden zahmet ettim bilmiyorum."

"I-" Hayır, . Sadece sinirlenecek.

"Sen ne? Hadi, devam et ve söyle. Sana meydan okuyorum." Gerçekten incinmiş görünüyor, sanki sadece okuyarak onun vahşilik kabuğunun altındaki bir şeyi kazmayı başarmışım gibi. Ama başka kimin var ki? Muhtemelen hiç kimse. Bu bana gitarıma yeni bir şarkı yazdığım zamanları ve birinin onu çaldığını gerçekten duyabileceği korkusunu hatırlatıyor.

"Sanırım bir şey olduğunu biliyorum," diye utangaçça itiraf ediyorum. "Hiçbir fikrin yok."

"Hayır, muhtemelen değil. Tam olarak değil." Cesaretimi kaybetmeden önce kelimeleri aceleyle söylüyorum. "Ama ben de duygularımı bu şekilde dışa vuruyorum. Sözler yazarak değil, şarkılar yazarak. Melodiler, bazen sözler, yani bazen kelimeler, sanırım."

"Duygularım hakkında hiçbir şey bilmiyorsun." Küçümseyici, ama belki de meraklı? Hâlâ orada duruyor. Şimdiye kadar günlüğü saklayacağını düşünmüştüm. Böylesine kaotik bir adamın bu savunmasız yanını keşfetmekten kendimi alamıyorum.

"Bence onları derinden hissediyorsun ve onları çılgın kabuğunun altında saklayamadığında, güvenli bir yerde ifade etmeye ihtiyaç duyuyorsun. İşte." Elindeki kitabı gösteriyorum. Kitabı tutuşu gevşiyor ve

yüz ifadesi biraz yumuşar. "Özel bir konuya girdiğim için özür dilerim ama yazıların gerçekten çok iyi. Ciddiyim."

"Öyle mi?" Dudaklarını ıslatıyor ve bir an için dilinin kör ucunu görüyorum. Janey'nin sözleri aklıma geliyor. Boğazıma dayadığı bıçakla erkeklerden uzak durmam için yaptığı uyarının ilk aklıma gelen şey olduğunu sanırsınız ama öyle değil. "Belki de anlıyorsun. Yazdığım zaman, o zaman sakın olabiliyorum. Bir süreliğine kendi kafamın içinde kendim olabiliyorum." Gerçekten de kısa bir süre gülümsüyor ve bu çok samimi, ukala, yaramaz ya da haylaz değil. Gerçek. "Kahretsin, aptal gibi konuşuyorum, değil mi?"

"Hayır! Hayır, yapamazsın." Elimi ön koluna koydum, sonra yakmışım gibi geri çektim. Ne yapıyorum ben? Ona dokunduğum için bana kızacak mı? Ama kızmıyor. Sanki devam etmemi bekliyormuş gibi beni izliyor. "Dinle, umarım müziğim gibi günlüğüm yardımcı olur. Şu anda bir gitar için neler vermezdim."

Dudakları her zamanki sırtışına yakın bir şekilde kıvrılıyor. "Öyle mi? Ne vereceksin? Çılgın bir yolculuk teklifi hâlâ masada." Öne doğru eğilir ve dilini çıkarır.

Bacaklarımın arasında okuduğum o son kirli pasajdan dolayı hala kaynayan bir sıcaklık olması da yardımcı olmuyor. Tanrım, bunu düşünemiyorum bile. Bunu yazanın Vahşi Çocuk bilmek her türlü altılı paketten daha seksi.

Tabii ki, o da var.

Yapmamalıyım ama cazip geliyor. Durumum eski hayatımdan tamamen farklı bir dünya. Sanki her şey uydurma. Burada yaptığım hiçbir şeyin önemi yok, değil mi? Pek değil ve bu fırsatı bir daha ne zaman yakalayabilirim ki? Wild Child çok ateşli -tüm erkekler öyle- ve korkarak büyütüldüğüm dan- ger olmaları da bunu daha da arttırıyor.

Edepsiz romantizmlerimden birinde, zaten tüm kulübü dolaşıyor olurdum, değil mi?

İlk seferimin onlardan biriyle olmasını ister miyim? Vahşi Çocuk'la mı? O bana ne yapardı? Fantezilerim her türlü yöne sapıyor, ama hepsi de harika.

Peki ya Janey? Ama Vahşi Çocuk neden ona söylesin ki? Burada sadece ikimiz varız.

"Bana bir gitar alabilir misin?" Çoktan bir karara vardığımı fark etmeden önce kelimeler ağzımdan kaçıyor.

Evet demediğimi ama hayır da demediğimi anlayınca gözleri açılıyor. Sırtışı genişliyor. "Elbette yapabilirim. Asıl soru, bunun için ödeme yapmak isteyip istemediğin."

Bana bağlı, sanırım.

"kadar değil. Buna hazır değilim."

Başını sallıyor, hiç de cesaretsiz görünmüyor. "Al sana anlaşıma. Seni o kadar iyi hissettireceğim ki ne yapacağını şaşıracaksın. Sonra da tam paket için yalvarman ne kadar sürecek göreceğiz. Bahse var mısın? Çok sürmez." Güçlü, dövme kollarını iki yanıma koyup eğiliyor, dolgun dudakları dudaklarımdan sadece birkaç santim ötede. Bu kadar yakinken sıcaklığını hissedebiliyorum ve bu biraz bunaltıcı. Gözlerinin zengin yeşili parıldıyor ve beni baştan aşağı ürpertiyor.

"Çok mu ukalasın?" İğnelemeye çalışıyorum ama sesimde yeterince yalpalama olduğu için başarılı olduğumu sanmıyorum.

"Değerimi biliyorum."

Cevabım bir fısıltı. "Tamam."

Ben deliyim. Kendimi kaybettim. Bunu yapmamalıydım ama dudaklarını boğazıma bastırdığında şaşkın bir nefes alıyorum. Gömleğimin -teknik olarak onun gömleğinin- altına giriyor ve sonra kaba eli yan tarafımdaki çıplak tene değip yukarı doğru kayıyor.

Kolunu tutuyorum, içgüdülerim onu durdurmak için harekete geçiyor, ama sonra aynı hızla bırakıyorum. Hafifçe kıkırdıyor ve eli göğsümü avuçlamak için yukarı çıkarken boynumu ısıyor. Başparmağı göğüs ucumda geziniyor ve ben de karşılık olarak keskin bir nefes alıyorum. Büyürken tamamen korunaklı değildim ve erkeklerin ikinci geçmesine izin vermek için birkaç fırsat vardı, ama Vahşi Çocuk'unkine kıyasla beceriksiz aptallardı.

uzman dokunuşu. Ne olduğunu anlamadan tişörtüm boynuma kadar geliyor ve diğer meme ucunu ağzına alıyor.

Tanrım, hiçbiri o kadar gidemedi.

"Bu çok hoş," diye fısıldıyorum ve o da gülüyor, nefesi göğsümde ılık ılık geziniyor.

"Sana söylemiştim."

Zeki parmakları tenimde oynasırken göğsümü ısıtıyor ve öpüyor. Parmak uçları yan tarafımdan aşağıya doğru ateş ışınları gibi izler bırakıyor ve onları boxer'ımın bel bandına bağladığı yere kadar yakıcı izler bırakıyor.

Onun altında kaskatı kesiliyorum. Bu keşfedilmemiş bir bölge ve çok gerginim. Bir söz verdi ama kalçalarımın üzerinden çekiştirirken buna güvenebilir miyim? Yine de bu, yardım etmek için kalçalarımı kaldırmamı engellemiyor.

Tanrım, ne yapıyorsun Emily?

"Bana kalsa," diye mırıldanıyor etime, "seni böyle tutardım. Tamamen çıplak ve sırt üstü. Çok güzelsin."

Tüm utanç verici tepkiler arasında, gergin bir şekilde kıkırdamak muhtemelen bu durumda en kötüsüdür, ama bu beni durdurmuyor. Daha önce kimse bana muhteşem dememişti. "Hayır, değilim. Ben-"

"Kapa çeneni. Baban lanet olası bir yalancı ve eğer bunu sana daha önce kimse söylemediyse, o zaman lanet olası bir kördürler." Göğüslerimin arasındaki vadide bir öpücük izi bırakıyor, sonra göğüs kafesimin üzerinden göbek deliğime doğru keşfe çıkıyor.

Tanrım, düşündüğüm yere gidiyor? Ve ben daha

-"Yapmak zorunda değilsin," diye nefes nefese kalıyorum ve onu omuzlarından tutmaya çalışıyorum. Bunu yapar yapmaz bileklerimi kavlıyor ve iki yanıma tutturuyor.

"Beni durdurmaya çalışabilirsin," diye meydan okuyor bana. "Kendini sabote etmeye çalışmayı bırak." Ve dilini göbek deliğime daldırdığı kısa bir öpücükle aşağı doğru devam ediyor, ta ki yerde dizlerinin üzerine çöküp bana bakana kadar. Kalçalarımın arkasından tutup

Güçlü elleriyle beni geriye doğru itiyor, ta ki ben ona tamamen açılana kadar.

Her yerim kıpkırmızı oldu. Hiçbir erkek beni böyle görmedi. Ya tuhaf görüldüğümü düşünürse, ya çok şişkin ya da sarkık ya da... kahretsin, bilmiyorum, ama ya-

Tam klitorisime ıslak bir öpücük kondurdu.

"Aman Tanrım," diye tıslıyorum, hava birden nefes alamayacak kadar inceliyor. Bu yepyeni his karşısında şaşkınlıkla çarşafları kavırıyorum. Dilini kıvrımlarımın arasından yukarı doğru kaydırıyor, saplamasının sert ucu kendi yolunu çiziyor, ta ki ucunu bir kez daha kararlı bir şekilde çevirerek içimde şoklar yaratana kadar.

"Hakkını vermen gereken yerde hakkını ver." Her ukala kelimeyi dilinin bir hareketiyle nokt alıyor. "Seni yiyen Tanrı değil."

O gülene kadar kafasına vuruyorum ve o yumuşak hava akımları bile beni uygunsuz şekillerde kızdırıp gıdıklıyor. Kalçalarımı başının etrafına kapatmaya çalışıyorum ama o çok güçlü. Bunun yerine beni daha geniş ve daha geriye itiyor, böylece amım tam ağzının altında yuvarlanıyor.

Ve sonra gerçekten işe koyuluyor.

Elimden geldiğince kendimi tutuyorum. Bunun bitmesini istemiyorum ama kalbim hızla çarpıyor ve orgazmın tanıdık dalgası kabarmaya başlıyor. Tanrım, kendimle oynamak beni bir daha asla tatmin etmeyecek. Bu şekilde değil. Bu sefer kalçalarımı onun etrafında sıkmayı başarıyorum, ama bu onun istekli dilini hiç yavaşlatmıyor. İnlemelerim giderek yükseliyor ve onları durduramıyorum.

Diğer adamlar her an gelebilir. Kapıda kilit yok. Odanın önünden geçen biri beni duyabilir. Bu düşünce beni daha da tahrik ediyor. Çok tehlikeli bir hayat yaşamamış biri olarak, bu beni cezbediyor gibi görünüyor. Cidden, ben böyle biri değilim, o zaman neden bana bunu yapmasına izin veriyorum?

Ve neden daha önce kimsenin bana bunu yapmasına izin vermedim? Savaşı kaybettim ve patladım.

Çarşafı o kadar sıkı kavıyorum ki kenarlarını yatağın dışına doğru çekiyorum, sırtımı eğiyorum ve kendimi onun yüzüne doğru bastırıyorum. Dili elektrik gibi, içimde güçlü erotik enerji dalgalanmalarına yol açıyor, kalaylar el ve parmaklarıma kadar ulaşıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve daha önce hiç olmadığı gibi boşalırken sadece beyaz görüyorum.

Birinin beni duyması umurumda değil.

Beni ne kadar süre dalgaların üzerinde tutacak? Zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum ve sonunda yatağa yığılıp onu itmeye çalıştığımda - çünkü aman Tanrım, çok hassasım, bir an ya da bir saat olmuş olabilir ve ben aradaki farkı anlamam.

"Dur, lütfen. Bu çok fazla," diyorum nefeslerimin arasında, o hâlâ klitorisime küçük öpücükler kondururken, her biri içimde bunaltıcı bir telaş yaratıyor. "Dur!"

Sonunda geri çekilirken gülüyor ve benim karyolamda küçük, titreyen bir top haline gelmeme izin veriyor. Hiçbir aşk romanı beni buna hazırlamamıştı ama bir daha asla aynı şekilde bir yemek yeme sahnesi okumayacağım.

Ayağa kalkmadan önce yerden boxer'ımı alıp yatağın üzerine bırakıyor, sonra çarşafı alıp üzerime çekerek bana biraz mütevazılık veriyor. Az önce önemli bir zafer kazanmış birinin sırtışıyla, "Gitar aramaya gidiyorum" diyor.

Ben de sadece kaçırılmaktan kurtarılmaya ihtiyacım olduğunu sanıyordum.

KING

DEPODAKİ MASANIN ÜZERİNDE DİZÜSTÜ BILGISAYARIMI AÇTIĞIMDA, EMILY okuduğu kitaptan başını kaldırıyor. Vahşi Çocuk'un fantezi kitaplarından biri. En azından onu sessiz tutuyor.

Öte yandan, sesini eskisi kadar önemsemiyorum. Özellikle de Quickshot için yaptıklarından sonra. Doktor her şeyi doğru yaptığını söyledi. Viking de muhtemelen öyle yapardı ama bunu yapmak için pelerin girişiminden vazgeçti. Siktir, o gerçekten Hawthorne'un çocuğu mu? İnanması zor.

"Bir basın toplantısı daha geliyor." Ekrana başımı sallıyorum. "Bu sefer ondan biraz yanıt görsek iyi olur."

Omuz silkiyor ama kitabı bir kenara bırakıp görmek için ayağa kalkıyor. "Fikrini değiştirmesini beklemeyin. İyi olduğu onca şey varken, bu onlardan biri değil."

"Kafana silah dayadım." "Evet, teşekkürler, hatırlıyorum."

Evet, belki sessizlik daha iyidir.

Kahraman ve Vahşi Çocuk içeri süzülür ve sandalyeleri çekerler. Vahşi Çocuk Emily'ye sırtlıyor ve Emily alışılmadık bir şekilde kıpkırmızı kızarıyor. Hay sikeyim. Ne halt etti şimdi bu adam? Bir şey söylemiyor ama yüzündeki bok yiyici sırtışta belirgin bir "Oraya ilk ben geldim, orospu çocukları" havası var.

Sanki bu işin daha da karmaşılaşması gerekiyormuş gibi. Yine de, ekranı daha iyi görebilmek için aramıza girdiğinde, bundan tam olarak nefret etmiyorum.

Harika. Üç büyük kötü motorcu kulübümüzün varlığı için savaşıyor ve biz rehinemiz için tatlıya bağlayacağız. Ne yanlış gidebilir ki?

Reklam biter ve basın toplantısı . "Sesini aç," diyor

Emily.

Kurt Hawthorne kusursuz giyinmiş, şahin gözlerle kameraya bakıyor. Belki de Emily haklıdır. Bakışlarında en ufak bir sıkıntı ya da korku belirtisi yok. Ya çok iyi bir aktör ya da bu plan Bear'ın yiyebildiğin kadar ye Tacoteria'sından daha hızlı boka saracak.

Hawthorne'un kendi eti ve kanı söz konusu, Tanrı aşkına. Babam bir şey anlatmak için kemerini çıkarmaktan hiç çekinmezdi ama o bile bizi kendi yöntemleriyle korumaya çalıştı. Baktan olsa bile, ama o gözlerde bir damla bile umursama görmüyorum.

"Kısa sürede geldiğiniz için teşekkür ederim," diye söze başlayan Hawthorne, dikkatini tekrar kameraya vermeden önce bakışlarını muhabir kalabalığının üzerinde gezdiriyor. "Açıkçası, yeni gelişmenin ele alınması gerekiyor."

"Sayın Başkan, fotoğraflarda kızınızın kafasına silah dayanmış halde görülüyor. Bu kaçıranlardan gelen açık bir tehdit. konuda ne yapmayı düşünüyorsunuz?" Saçları arkaya doğru taranmış ve kulaklığı aşırı büyük olan bir muhabir mikrofonunu podyuma tutuyor ve mümkün olduğunca yakın olduğundan emin oluyor.

"Gerçekten de açık bir tehdit. Burada kendi kızımın hayatı söz konusu ve bunun beni ne kadar derinden yaraladığını bilemezsiniz. Bu kaçırانlar hayvan. Hayvandan da beterler. Deri ceketli ve motosikletli havuz pislikleri. Onlara karşı sert bir duruş sergilemeye karar verdiğimde, böyle bir şey olacağından şüphelenmiştim." Hawthorne bir an duraksayıp dalgın dalgın aşağı bakıyor ve yavaşça derin bir iç çekiyor. Ne lanet bir hareket. Kahrolası Holly-wood. Tekrar yukarı baktığında gözleri yaşlarla parlıyor ve çenesi kararlılıkla dikiliyor. "Ne yazık ki bu hiçbir şeyi değiştirmiyor. Tehlikede olduğunu biliyordum ama bu şehrin ihtiyaçları her şeyden önce gelmeli.

Eğer bir kez geri adım atarsak, tekrar üzerimize geleceklerdir. Bize şantaj yapmak için işe yarar bir taktik bulmuş olacaklar ve ben buna izin veremem. Reddediyorum. Bu hayatımın en zor kararı oldu ama operasyonum planlandığı gibi devam edecek. Bunu bir halk savaşı haline getirdiler ve bu savaşı kazanacaklar."

Aman Tanrım. Asil bir şeymiş gibi konuşuyor. Sanki bu şehri kurtarmaya gelmiş gibi... Neyden kurtarmaya? Onun yapmadığı kanun ve kuralları biz sağlıyoruz. Hayatlarımızı onun baskısından uzak yaşıyoruz ve o bundan nefret ediyor. Ve şimdi bizim için geliyor.

Emily hıçkırıyor, sonra dönüyor.

Kahretsin, eğer bu bok beni kızdırıyorsa, bu hava israfının onu nasıl hissettirdiğini hayal bile edemiyorum. "Sana zarar vermeyeceğiz."

Geri dönüyor ve kalbim parçalanıyor. Gözleri kızarıyor ve alt dudağı titriyor. Bir an için Allison'ın dokuz yaşındayken ağabeyi her şeyi düzeltebilirmiş gibi bana baktığını hatırlıyorum. Emily'nin bana şu anda attığı bakışa benziyor. O zamanlar çok kötü bir iş çıkarmıştım ama şimdi daha iyisini nasıl yapacağımı biliyorsam ne olayım.

"Bana zarar vermeyeceğini biliyorum ama babam öyle ya da böyle umursamıyor."

Tanrım, daha sık küfretmesini istiyorum. Ama şu anda incinmiş ve kızgın ve ben onu suçlamıyorum.

"Belki de yapmayacağımızı biliyordur. "Belki de yapmayacağımızı biliyordur."

"O kadar insan varken neden onu savunmaya çalışıyorsun?" diye hırlayarak sözümü kesti. Kızgın bir şekilde ağlıyor. "Onun gerçekte nasıl biri olduğunu bilseydin bunu yapmazdın. O benim babam. Beni koruması, sevmesi gerekirdi ama bunun yerine o... o..." Ağzını kapatıyor ve söyleyeceği her şeyi kesiyor.

"Haklısın," diyor Vahşi Çocuk. "Siktir et onu."

Hero ayağa kalkıyor, onu teselli etmek ister gibi görünüyor ama kızın ona doğru fırlattığı öfkeli bakışlar onu durduruyor. Tekrar yerine oturuyor ama alnı endişeyle kırışmış.

"Ama biliyor musun?" diye aniden yeniden başlar. "Gerçekten orada olduğunu düşünmüştüm. Derinlerde bir yerde, çok iyi saklanmış. Kızını gerçekten özleyeceğini. Belki beni bir mülk olarak görüyor ama en azından bunu geri isteyeceğini düşünebilirsiniz. Sırf aptal siyasi kariyerine katkı sağlayacağı için beni sizin aklınızdaki kadere terk etmek dışında herhangi bir şey. Onun için bir değerim olduğunu sanıyordum."

"Sayın Başkan, ileriye dönük planınız nedir?" Dikkatim tekrar ekrana çekildi. Önemli bir şey kaçırdığımdan şüpheliyim.

Kameraya zekice gülümsüyor ve sanki sahte gözyaşları hiç olmamış gibi. "Şu anda ayrıntılara çok fazla giremeyeceğimi anladığınızdan eminim, ancak şunu bilin ki meseleler kontrolüm altında. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

Emily ben onu durduramadan dizüstü bilgisayarını kapatıyor. "Elinde iyi bir şey var," diye alay ediyor. "Eminim öyledir. En sevdiği ifade. Ne zaman işleri berbat etsem, çözümü elinin altındaydı. Ne zaman bir şey onu rahatsız etse. Her seferinde..." Sustu ve bize ters ters baktıktan sonra karyolasına geri dönüp üzerine çöktü ve yüzünü ellerinin arasına aldı.

Bir dakika bekle.

Çünkü babam da aynı ifadeyi kullanırdı.

Beni ilgilendirdiğinden değil ama zihnimin gözünde Alli'nin oğlunun hayaleti tam orada duruyor ve suçlayıcı bir şekilde bana bakıyor. Tanrı aşkına. Esirimizin kurtarıcısı olmak benim işim değil.

Allison kaşlarını çattı.

Güzel. Lanet olsun. Vahşi Çocuk ve Kahraman ayağa kalkıyor ve belki de aynı şeyi , ama benim bakışımla tekrar oturuyorlar. Ben de gidip yatağının kenarına oturuyorum.

"Peki baban her şeyi kontrol altına aldığı anda ne yapıyor?"

Hıçkırıkları yarıda kesiliyor, sanki onu hazırlıksız yakalamışım gibi. Sonra başını sallıyor, hâlâ yüzünü kapatıyor. "Senin aptal

iş."

"Sana vuruyor mu?"

Bu sefer kafasını kaldırdı ve kan çanağına dönmüş gözlerle bana baktı.
"Neden umursuyorsun ki?"

"Çünkü zamanı geldiğinde ve seni gülümseyerek ve sırtını sıvazlayarak geri teslim ettiğimizde, önce ona bir bağırsak yarası açarak mı yoksa açmadan mı ayrılacağımı belirler."

Nasıl başa çıkacağını bilmediği bir şey söylemişim gibi bana göz kırpmıyor. Dudaklarını ıslatıyor ve sanki ciddi olup olmadığımdan emin değilmiş gibi gözleri Wild Child ve Hero'ya kayıyor.

Ölümün kendisi kadar ciddiymim. "O da öyle mi?" "Ne?" Şaşkınlıkla kaşlarını çatıyor.

"Ellerini üzerine koydu." Hawthorne'dan nefret edecek çok şeyim var, belki de Allison'ın hayaletinin beni tuzağa düşürdüğünü hayal etmem de buna hizmet ediyordur. Ya da değildir. Psikolojik saçmalıkları pek sevmem. Ama acı vermek için fazla heyecanlı bir ebeveynin nasıl olduğunu bilirim.

Sırtını bana dönerek yatakta yuvarlanıyor. Cevap yok, ama önemli değil.

Artık biliyorum.

Aklımın bir köşesinde Allison bana parmağını sallıyor ve iki yanlıştın bir doğru yapmayacağına dair bir şeyler söylüyor ama bu kez onu dinlemeyeceğim.

Hawthorne'u öldüreceğim.

HERO

İLK PATLAMA GARAJI SALLADIĞINDA, BEN SADECE
Motoruma ayar yaptıktan sonra son cıvatayı taktım.

"Ne oluyor lan?" Işığ1 benim için tutan Viking başını açık garaj kapısına doğru çeviriyor. Gri duman kapıdan ön tarafa doğru yükseliyor.

Sikeyim.

Polisler geldi.

İngiliz anahtarını bir kenara atıyorum ve etrafta bir silah arıyorum. Silahım odamda, ki bu şimdi aptalca bir karar gibi görünüyor. Merdivenlerin orada Hawk'ın huzur içinde çalışmak istediğinde insanları kovalamaktan hoşlandığı bir beyzbol sopası var. Ödünç almamı sorun edeceğini sanmıyorum.

", " diyor Viking. "Bu piçleri geri püskürtmeliyiz."

Bir patlama daha oluyor ve çitler sallanıyor. Kapıyı kırmaya çalışıyorlar.

"Hadi gidelim." Garajdan birlikte çıktık.

Birisi çatı kapağını açmaya başladığında yukarıdan yüksek bir ses geliyor. Tazyikli suyumuz olduğunun reklamını yapmıyoruz ama bu onları kullanmaktan korktuğumuz anlamına gelmiyor. Kendimizi nasıl savunacağımızı biliyoruz.

Siyah bidonlar çitin üstünden kavis çiziyor ve metalik tıkırtılarla asfalta çarpıyor. Bir süre yuvarlandıktan sonra dönmeye başlıyorlar ve yüksek bir tıslamayla gaz püskürtüyorlar.

Hay sikeyim. Gözlerim kaşınmaya başladı bile.

Kapı patlayarak açıldı ve çevik kuvvet teçhizatlı bir polis dalgası içeri doldu. Koşarken, sert saçmalar yan tarafıma cinayet eşekarısı sürüsü gibi çarpıyor. Plastik mermiler.

"Bu taraftan!" Viking beni minibüslerden birinin arkasındaki sipere çekti. Bir diğer yaylım ateşi sağır edici bir gürültüyle yan tarafına çarpıyor, tam da az önce durduğum yere. Lanet olsun. "İyi misin?"

Aşağı bakıyorum. Yara yok, ama ağrı bana yarına kadar hayranlık uyandırıcı morluklara sahip olacağımı söylüyor. "İyi olacağım. Sadece lastik."

"Sanırım Hawthorne ceset sayısını saymanın yaratacağı halkla ilişkiler kabusunu istemiyor." Viking tükürür.

"Daha çok kızının öldürülmesini istemiyor gibi. Biz sadece uyutulacak hayvanlarız." Göz yaşartıcı gaz giderek yoğunlaşıyor. "Lanet olsun, siper almalıyız ve içerideki gaz maskelerini çıkarmış olmalarını ummalıyız."

Viking başını sallıyor ama o daha dönmeden, bir elinde copu, diğerinde çevik kuvvet kalkanı olan, çevik kuvvet kıyafetli karanlık bir şekil köşeden geliyor. Sanki burada olmamızı beklemiyormuş gibi aniden durdu.

"et!" Kalkanı tutup çekiyorum, polisin elinden çekip alıyorum ve dengesini bozuyorum. Viking bu fırsatı adamın kaskı ile yeleğinin üst kısmı arasındaki boşluğa bir yumruk indirmek için dönüyor. Homurdanarak geriye doğru sallanır ve yan tarafına çarpan bir başka plastik mermi sürüsünün içine düşer. Eğer çelik yelek giymemiş , bu daha çok şiirsel bir adalet gibi gelirdi.

Merdivenlerden ön kapıya doğru ilerliyoruz, mermiler korkuluklara ve etrafımızdaki duvara çarpıyor. Viking aniden küfrediyor ama yukarı çıkıp kendimizi aşağı atıyoruz. Verandanın korkuluğuna yerleştiğimizde bileğini ovuşturuyor ve küfretmeye devam ediyor.

Ön tarafın tamamı dumanla kaplanmış durumda ve neler olup bittiğini görmek zor. Adamlarımız geri çekiliyor, kulüp binasına geliyor ya da garaja ve arka arsalara çekiliyor. Onlara iyi bir gösteri yapıyoruz ama başımız belada.

"Nerede bu lanet toplar?" diye çıkışıyor Viking, sinirli bir şekilde başını kaldırarak.

Kapak henüz açılmadı ama tangırtılar kesildi. Snark'ın küfürleri o kadar yüksek ki savaşın gürültüsünden bile buraya taşınıyor. Bir şey sıkışmış gibi geliyor ve bu kötüye işaret.

Ön kapı çarparak açılır ve King ile Kartal Göz ortaya çıkar. Gaz maskeleri takmışlardır ve King'in elinde birkaç tane daha vardır. "Girin lan buraya," diye çıkışır. "Maskelerinizi takın."

Ortak odada bugün yerleşkede bulunan erkeklerin çoğu var ve çoğu maske takmış durumda. Sürtükler kaçış kapaklarından birinden kaçmaya çalışıyorlar. "Vahşi Çocuk nerede?"

"Buradayım!" Mutfaktan içeri giriyor, hâlâ gaz maskesini takıyor. Üstünden çıkan parlak mor şeridi açıkça belli oluyor.

"Peki ya Emily?" Koridordan onun deposuna doğru bakıyorum.

King, "Bizim işimiz onları dışarıda tutarak kızın güvende olmasını sağlamak," diyor. "Toplar onları geri püskürtene kadar." Silahı belinde ama yumruklarında muşta var. Şimdilik ölümcül değiliz ya da en azından daha az ölümcül. Silahını ilk çeken diğer herkesin demir çekmesini sağlayacak.

"Jüpiter nerede?" Kartal Göz'e bakıyorum.

"Güvenli ve yoldan çekilmiş." Kartal-göz yukarı bakar. "Şimdi keşke şu yukarıdaki şerefsizler topları çalıştırsa-"

Ön kapı patlayarak açılır ve çevik kuvvet kıyafetli polisler içeri doluşur. Bir dakika sonra, tüm ortak salon kaos içindeydi.

"Siktir!"

King bir polisi ayağından kaldırıp yere çarpıyor. Adam ayağa kalkamıyor.

Wild Child bir diğeyinin arkasından dönerek onu sürükler ve bacağının üzerinden çevirerek arkadaşlarının üzerine yuvarlar.

İki tanesi bana doğru geliyor ve onlara sopamın ucunu gösteriyorum. İçlerinden birinin kaskıyla temas kurup, en azından dikkatlerini dağıtacak kadar uzağa savurduğumda çınlıyor. Yan tarafıma bir şey çarpıyor ve içimi acı dalgaları kaplıyor.

Kahretsin.

Sopamı zamanında kaldırmakta çok yavaşım ve diğer polis sopasını kaldırmış, başka bir vuruş için hazır. uzaklaşmaya çalışıyorum ama oda bir punk gösterisindeki mosh pit'ten daha kalabalık hale geldi. Cop tam hız kafama doğru geliyor.

"Valhalla için!" diye kükrer tanıdık bir ses ve bir an sonra Viking çılgın bir boğa gibi saldırır. Polis ayağa kalktı ve duvara çarptı. Bu bana geriye kalanla top oynama fırsatı veriyor. Çenesinin altından sert bir vuruşla, yere hareketsiz kalmadan önce onu havaya kaldırıyorum.

Yine de gelmeye devam ediyorlar. Siktir, Hawthorne şehirdeki tüm polisleri mi gönderdi?

Geri itildik. Vahşi Çocuk, King ve ben Emily'nin odasına giden koridora geri döndüğümüzden emin oluyor, onu güvende tutmak için elimizden geleni yapıyoruz. Bu lanet bir kurtarma operasyonu gibi gelmiyor. Bu kaosun içinde Emily'yi bulup güvenli bir şekilde götürmeleri imkansız. Hawthorne tam bir moron.

İçlerinden biri Wild Child'ı böğründen vurur ve odanın kapısına çarpar. Kapı çarparak açılırken Emily çığlık atar. "Geri çekilin!" İçeri itilirken bağıriyorum.

Bir an sonra, daha fazla gaz bidonunun fırlatılmasının uğursuz sesi koridorun zeminini sarsar.

Sikeyim.

Maskesi var mı? Önümdeki adamı kollarımı titreten bir etkiyle indiriyorum, sonra dönüyorum. Kız

Karyolasına sırt üstü uzanmış, hıçkıra hıçkıra ağlıyor, öksürüyor ve gözlerini ovuşturuyordu. Bu kadar ileri gidebileceklerini düşünmemiştik.

"Emily!" Maskemi yırtıp ona doğru koşuyorum. Hemen yüzüm yanmaya ve gözlerim sulanmaya başlıyor. Sanki tüm yüzümle acı sos soluyor gibiyim. "Tak şunu." Konuşmak bile acıtıyor.

"Hayır," diye inliyor ve maskeyi geri itiyor. "Sana ihtiyacım var _."

"Siktir et." Ellerini önünden çekiyorum, böylece iş ucunu yüzüne doğru tutabiliyorum. Göz yaşartıcı gaz ne kadar acıtıyor olsa da, benim yerime ona sıktırmayacağım. Burada olmak onun seçimi değildi. Yerine oturduktan sonra kayışları sıkıyorum. Maskeyle birlikte sadece bir tişört ve boxer giydiği için bir tür video oyunu karakterine benziyor ve açıkta kalan cildini ovuşturuyor, eminim yanıyordur ama en azından daha iyi korunuyor.

Sonra dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve gözbebeklerimin az önce zehirli sarmaşık sürmüştüm gibi acıdığını ve boğazımın kendini yırtacakmış gibi hissettiğini unutmaya çalışıyorum.

Benim için dövüşe geri dön. Beyzbol sopasını kaldırıyorum ve tam zamanında dönüp ikisinin bize doğru geldiğini görüyorum. Emily'nin kurtarılacak biri olduğunu anladılarsa bile bunu belli etmiyorlar. Coplarını tehditkâr bir şekilde kaldırıyorlar.

Gaz maskesi olsun ya da olmasın, yanımdan geçmelerine izin vermeyeceğim. Ciğerlerim çığlık atarken yönetebildiğim kadar kükreyerek kendimi onlara doğru fırlatıyorum. İlkinin çiviliyorum ve yanlamasına duvara çarpıp sessizce yere yığılıyor. Bir kask bile her şeyi durduramaz ve onunkini tam ortasından kırdım. Gerçi gözlerimi diğerinden çok uzun süre ayırmıştım.

Yüzüme doğru gelen siyah bir copu görmek için dönüyorum. Kafatasımı bir kilise çanı gibi çalıyor ve sonra her şey kararıyor.

EMILY

HERO DÜŞTÜĞÜNDE ÇIĞLIK ATIYORUM. BABAMIN AKSİNE O BENİ KORUYORDU. Burada olmam aptal polislerin umurunda bile değil. O herifler bana zarar vermeye geliyorlardı ve Hero'nun başında duran hâlâ öyle. Ama önce Hero'ya tekrar vurmak için copunu kaldırıyor.

Hero'nun sopası gevşek parmaklarından yuvarlanıp ayaklarıma çarpıyor. Aldım. Umarım adamların beni kaçırdığı geceden daha iyisini yaparım. Polisin dikkati dağılmışken sopayı iki elimle kavradım ve koçun aptal lise softbol liginde yapmama izin vermediği gibi salladım.

Görünüşe göre orada kendime rağmen bir şeyler öğrenmişim, çünkü polisin kafasına sertçe çarparak onu sendeletiyorum. Çocuklar kadar soğukkanlı olsaydım onu odanın diğer ucuna fırlatırdım ama en azından Hero'yu şimdilik unutacak kadar sarsıldı. İşin kötü tarafı, şimdi tekrar bana odaklanmaya başladı.

Saçmalık, saçmalık, .

Sopayı nasıl kullanacağımı biliyormuşum gibi kaldırdım. En azından ilk vuruşum belli belirsiz ikna ediciydi.

Ama bu sefer, savurduğumda polis kolayca savurdu. Bahse girerim kaskı olmasaydı bana güldüğünü duyardım. Copunu kaldırışından beni kurtarmaya gelmediği anlaşılıyor. Ya da en azından beni tanımıyor.

O sallanıyor ve ben gidecek bir yerim olmadığını bilerek gözlerimi kapatıyorum.

Sopa asla birleşmiyor. Gözlerimi açmaya cesaret edene kadar en az bir, belki de iki saniye geçiyor. Yüz ifadesi maskesiyle gizlenmiş olan King, polisi boynundan tutmuş, yere doğru kaldırmış ve bacaklarını tekmeliyor. Darth Vader'ın Güç'le birini havaya kaldırmasını izlemek gibi, ama King'in Güç'ü kasları. Güçlü bir polisi duvara çarptırıyor. Polis yere yığılıyor ve bir daha kalkamıyor.

King önce bana, sonra Hero'ya baktı. Kahretsin, benim yaptığımı düşünmüyor-

Sonra onu kontrol etmek için diz çökmeden önce bana bir başparmak işareti yapıyor. Pek de nazık olmayan bir yanak tokatlamasından sonra Hero kendine geliyor. Birkaç kez öksürüyor ve altın sarısı ela gözleri parlak kırmızıyla çevreniyor.

Düşünmeye fırsat bulamadan maskemi açıyorum. Gevşedi ve tam yüzüne koydum. Muhtemelen zaten soluduğu şeyle ilgili hiçbir şey yapmayacak, ama belki de iyileşirken daha da kötüleşmesini önleyecektir. Gazın gözlerimi ve boğazımı yırtışına bakılırsa, bir an bile onsuz kalmasına imrenmiyorum.

Beni itmeye çalışıyor ama buna izin vermeyeceğim. Bu sefer olmaz. Yuvarlanıp ayaklarımın dibine atana kadar yüzüne doğru bastırıyorum. "Al şunu," diye bağıyor ve sesi o kadar çığ ki içimi acıtıyor. Onun için nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. "Ben iyiyim."

Sonra dönüp kendini tekrar kavganın içine atıyor. Wild Child ve King ilerleme kaydetti ya da polislerin desteği tükeniyor, çünkü kavganın koridorun biraz aşağısına, yine benim odamdan uzağa taşındı. Maskeyi tekrar taktığımda, bu sefer ben takip ediyorum. Neler olduğunu görmem gerekiyor ve burada dışarıda olduğumdan daha güvende olmadığım çok açık.

Ortak salona çıktığımda, adamlar etrafımda bir duvar oluşturuyor, Hero ortada ve diğer ikisi onun yanında. Hero en yakındaki polislerden birini alıp kapıya doğru fırlatıyor, tam da içeri girmeye çalışan bir adamın üzerine. Bear, Viking ve diğer birkaçı savaş hattının buraya kadar geldiğine karar verdiler ve şimdilik durmuş durumdayız. Yine de avluda bir sürü üniformalı var.

Çatıdaki bir şey çok yüksek sesle tıngırdıyor. Polisler başka bir yoldan mı geliyor?

"Sonunda!" diye bağıır Kartal Göz. "Tam zamanında."

Tüm binayı sarsan bir gümbürtü var, sanki bir deprem oluyormuş gibi, ama adamların tezahüratından, bunun iyi bir şey olduğu anlaşıyor.

Dışarıda, iki katı su akıntısı kalabalığı yararak onları geriye, kapıya doğru fırlatıyor. Bahçıvanımızın araba yolumuzu yıkadığı zamanki gibi ileri geri süpürüyorlar, polisleri ölü yapraklardan başka bir şey değılmiş gibi uzağa ve daha uzağa itiyorlar. İsyen kalkanları bile onlara yardımcı olmuyor. Ya kaçıyorlar ya da devriliyorlar.

Ani destekle, buradaki çete ikinci rüzgarını bulur. Çok geçmeden kulüp binası üniformalılarından temizlenir ve polisler kaçmaya başlar. Ve sonra, geldikleri gibi aniden gittiler. Siyah araçlar kükreyerek caddeden geri çekiliyor ve dakikalar sonra geriye kalan tek şey rüzgârla uçup giden duman perdeleri ve göz yaşartıcı gazın havayı temizlemesi için açılan fanların sesi oluyor.

Bunun sadece ilk savaşı olduğuna eminim ama en azından bu savaş kazanıldı.

Kazandım. Kulağa garip geliyor, çünkü bunu düşünmemeliydim. Motorcular beni esir alan kişiler ve ben onların tarafında değılim. Ya da olmamalıyım.

Yine de babam polislerini umursamadan buraya gönderdi. Onlara ne söyledi? "Ve eğer kızımı görürseniz, benim için kışını biraz daha tekmelediğinizden emin olun. Onun morlukları için motorcuları suçlayacağım." Onun hakkında öğrendiklerim bana hiç de yanlış gelmiyor. Artık ona geri dönmek istiyor muyum?

Ama Janey de parkta yürüyecek biri değıl. Ürperiyorum.

Hero bir kanepeye yığılır ve çılgınca yüzünü ovuşturmaya başlar. Savaş bittiğine ve adrenalinin etkisi geçtiğine göre acı çektiğı aşikârdır, ancak çocuklar tezahürat yapmakla meşgul oldukları için henüz fark etmemişlerdir.

Bazen fark etmek için bir kadın olmak gerekir.

"Gel," diye emrediyorum ve kolunu tutuyorum, ya da yüzgeçlerimi dolayabildiğim kadarını. Bana doğru bakıyor ve gözleri o kadar yaşıyor ki beni görebildiğini hayal bile edemiyorum. "Sana yolu göstereceğim."

Bensiz tuvaletin yolunu bulamayacağını düşündüğümünden değil, ama kesinlikle daha hızlı gidiyor. Dengesiz yürüyor ve beyin sarsıntısı falan geçirdiğinden endişelenmeye başlıyorum. Ama önce göz yaşartıcı gazı lazım. Sanırım ilk yardım eğitimim beklediğimden daha faydalı oluyor.

Onu duş kabinine itiyorum, orada sırtını duvara yaslayarak yere çöküyor. Suyu başlatıyorum.

"Kahretsin, bu çok soğuk," diye haykırıyor, kavga bittiğinden beri verdiği en somut tepki. "Tanrım."

"Özür dilerim!" Su ısınana kadar duş başlığını yoldan çekiyorum ve bu sırada üzerime püskürtmeyi başarıyorum. Haklıydı. Acayip soğuk.

Ama sonra ısınıyor ve onu geri yönlendiriyorum. Su başının üzerinden akıp gazın kalıntılarını durulamaya başladığında iç geçiriyor. Sonra bana bakabilmek için kendini ayağa kaldırıyor. Gülümsüyor ve bu her kızın dizlerinin bağını çözecek türden bir gülümseme.

Başımın arkasına uzanıyor ve gaz maskemin mandalını açıyor, böylece maskeyi üzerimden çekip çıkarabiliyor. Yüzümün şiştiğinden ve iz bıraktığından eminim ama bana bakışından süper model falan olduğumu düşünebilirsiniz.

Boğazımdaki garip yumruyu yutuyorum. "Um... kıyafetlerini de çıkarman gerekiyor, böylece durulanabilirler. Ben gidip-"

Kocaman elini enseme koyuyor ve beni kendine çekiyor. Ona bakabilmek için boynumu eğmem gerekiyor. "Evet. Yapmalıyım. Ama önce yapmam gereken bir şey var."

Her nasılsa, duştayken bile, Hero'nun devasa gövdesinden sıçrayan spreyden sırılsıklam olmuşken, dudaklarım kurudu ve dilimle ıslatmama neden oldu. "O da ne?"

Su Hero'nun gömleğini göğsüne yapıştırıyor ve saçlarını ağırlığıyla aşağı çekiyor. Saçları düşündüğümde daha uzun ve kıvrımlı. O eğilirken gür sakalları üzerime damlıyor. Üst kolumu kavıyor ve beni yerimde tutuyor.

"dürüst teşekkür etmek için."

Sonra su ikimizin de üzerinden akarken dolgun dudaklarını benimkilere bastırıyor.

EMILY

HERO'NUN DUDAKLARI BEKLEDİĞİMDEN ÇOK DAHA YUMUŞAK.

Dokunuşu o kadar sıcak ki, yemin ederim üçüncü derece yanıklar bırakacak. Elini boynumun arkasından saçlarıma doğru kaydırıyor. Yüzgeçlerini içine gömüyor, böylece geri çekemiyorum.

Denediğimden değil.

Gözlerimi kapatıyorum, ama göz kapaklarımdan arkasında, aramızda gerçekten kıvılcımlar olup olmadığını merak etmeme neden olan parıltılar var. Bunca zaman, beni esir alan bu adamlar bile beni kıvrandırdı. Heck, Wild Child beni kelimenin tam anlamıyla kıvrandırdı ve-

Ve şimdi de Hero ile öpüşüyorum. Bu bela istiyor olmalı. Ciddi bela, ve bu adamlar beni kaçırırlar. Bunun bir kız için fazlasıyla sorun olacağını düşünebilirsiniz.

Ama sonra dilini ağızma sokuyor ve ben de aynısını yapmaktan kendimi alamıyorum. Kolumdaki eli, sırtımın alt kısmına kadar hareket ediyor ve beni daha da yakınlaştırıyor. Artık sadece kıyafetlerim ıslanmıyor. Şimdi başımı suyun altına sokmuş, ikimizi de yıkıyor.

"Sen de gazın içindeydin." Hero gömleğimin arkasını kavradı ve kaldırmaya başladı.

"Hey, hey, whoa, ." Gömleğimi düzeltirken bir adım geri atmaya başarıyorum. "Muhtemelen yapmamalıyım..."

Gömleğini sıkarak çıkarıyor ve geniş göğsünü ortaya çıkarıyor. Su, Michelangelo tarafından bir şelaleye oyulmuş gibi . Muhtemelen yapmamam gereken şeyin ne olduğunu hatırlamadan önce zihnim bir an için kısa devre yapıyor. Ve artık aynı fikirde olduğumdan emin değilim.

"Ne yapmamalı?" Beni tekrar suyun içine çekti.

Gömleğimi çıkardığında hala bir cevabım yoktu, ben de pes ettim.

Bir eliyle çenemi kavırıyor ve beni kendine yakın tutarken tekrar öpebilmesi için ona bakmamı sağlıyor. Göğüs uçlarım onun taş gibi sert karnına sürtünürken kıvılcımlanıyor. Parmaklarını omurgamda gezdirirken tüylerim diken diken oluyor, sonra parmaklarını boxer'ımın lastiğinin altından geçirip kıcıımı avuçluyor.

Ellerim göğsüne gidiyor, kalbinin avuçlarımın altında heyecanla attığını hissediyorum. Islak göğüs kılları parmaklarımı gıdıklıyor. Kot pantolonundaki şişkinlik sanki dışarı çıkmaya çalışıyormuş gibi karnıma baskı yapıyor. Ne olduğunu anlamadan fermuarını çekip düğmeyi açmaya çalışıyorum.

Hangi dünyada onlardan birini soymaya çalıştığımı bilmiyorum ama bu benim önerimdi, değil mi? Ve o beni kurtardı, yani bu mantıklı, değil mi?

Düğme açılıyor ve fermuarı indiriyorum. Sırılsıklam kot ona yapışmış durumda ve o kısa bir adım geri çekilip benim için yapana kadar hareket ettiremiyorum. Hem pantolonu hem de boxer külotu düştüğünde, geriye kalan tek şey o oluyor. O ve bir gök kazıyıcıyı destekleyebilecek bir çift kalçanın arasından tavana doğru bakan kalın bir horoz. Onu çıplak görmek, büyüklüğünü ve kaslarının bile nasıl kaslı göründüğünü yepyeni bir şekilde takdir etmemi sağlıyor.

Ve beni tekrar kendisine çekmeden önce bu kadar zamanım oluyor. Bu sefer siki çıplak ve bana doğru bastırılmıştı. İlk kez ten tene temas ediyorum ve keşfetmem gerekiyor. Elimi etrafına doluyorum ya da en azından ulaşabildiğim kadar uzağa. Parmaklarımın altında sanki kendine ait bir hayatı varmış gibi titreşiyor ve ucundan küçük bir damla sıvı sızıyor. Başparmağımı dokundurduğumda kayganlaşıyor. Hero dokunduğumda inliyor, demek ki bir şeyleri doğru yapıyor olmalıyım.

"Siktir," diyor aniden ve boxerımı indirebilmek için eğiliyor. Bir anda ben de onun kadar çıplak kaldım ve her ne kadar zaten çıplak olsam da, nefes alış verişlerimin hızlanmasına neden olan bir şey var. "Seni çaldığımızdan beri seni istiyorum." Yüzünü boynuma gömüyor, elleri beni keşfederken boğazımı öpüyor.

"Hayır, yapmadın. Ben bir Hawthorne'um," diye hararetli bir fısıltıyla cevap verirken, iki elimle şaftını okşuyorum. Bunu daha önce hiç yapmadım, umarım ona iyi geliyordur ama en azından beni durdurmuyor.

Boynuma doğru kıkırdıyor, titreşimler beni aşırı ısınan çekirdeğime kadar sarsıyor. "O zamandan beri seni istiyordum. Sadece henüz senden hoşlanmamıştım." Sonra iki eliyle kıcımlı kavlıyor ve beni öyle bir havaya kaldırıyor ki gıcırdayorum. Beni tutuşundaki rahatlıkla strafordan yapıldığımı düşünebilirsiniz. Uzanamadığım için sikini bırakmak zorunda kalıyorum.

"Eğilmekten yorulmaya başlamıştım." Sırtışı çocuksu, Wild Child'dan beklediğim gibi neredeyse muzip. Bir adım öne çıkıp sırtımı duş duvarına bastırıyor. Soğğun etkisiyle keskin bir nefes alıyorum, ama artık taşmak üzereyim. Bir dakikadan fazla fark etmiyorum.

Tanrım, bu o mu? Beni böyle tuttuğunda, bacaklarımın arasına girdiğinde, beni duvara doğru çiçeklendirmek istiyorsa sadece biraz indirmesi gerekiyor. Böyle mi olmasını istiyorum? Seçme şansım var mı?

Kendimi sabitlemek için kollarımı boynuna doladım. Ama bunun yerine beni daha da kaldırarak şaşırtıyor. "Senin tadına bakmalıyım. Kalçalarını omuzlarıma koy ve arkana yaslan."

Vay

canın

a.

Kahre

tsin.

Eski bir depo olan kulüp binasının yüksek tavanlı olması iyi bir şey ve benim yükseklikle ilgili hiçbir zaman çok fazla sorunum olmadı. Beni yüzüne oturana, bacaklarım omuzlarına asılı kalana ve sırtım duşa dayanana kadar manevra yapıyor.

Duvar. Büyük elleri destek için kıcımın altında ve gerçekten yapabileceğim tek şey bunu atlatmak.

Ve geniş dili kıvrımlarıma doğru yol aldığında, buna tamamen katıldığımı fark ediyorum. Vahşi Çocuk'un süslü aygırına sahip değil ama en az iki kat daha geniş olduğuna yemin edebilirim. Klitorisimin üzerinde bir fiske ile biten her kaydırma, aynı anda tüm bana dokunuyor gibi görünüyor. Beni onunla tekrar tekrar parçalıyor ve bu tam bir am masajı. Kalın sakalının kıvrımları kalçalarımın içini gıdıklıyor. İki farklı insan tarafından gerçekleştirilen aynı eylemin bu kadar farklı olabileceğini kim düşünebilirdi ki?

Peki ya King? O nasıl ?

Aman Tanrım. Vahşi Çocuk'tan Kahraman'a bu kadar hızlı atlayarak zaten bazı şüpheli şeyler yapıyorum ve şimdi bir de Kral'ı mı düşünüyorum? Yani, kimseye söz vermiş değilim ama belki de en iyisi Vahşi Çocuk'un burada neler olduğunu asla öğrenmemesi.

Öte yandan, Janey'nin hepsinin aynı anda olmasıyla ilgili yorumu hâlâ zihnimde şaşırtıcı derecede taze.

Bir dil darbesi daha aklımdan geçen tüm aptalca, dikkat dağıtıcı düşünceleri kovuyor ve ben inleyerek kendimi ona bırakıyorum, kendimi sabitlemek için duş ayırıcı duvarının tepesine tutunuyorum. Bana diğer seks motorcularla ilgili her şeyi, göz yaşartıcı gaz ve rehin alma olaylarını ve hatta beni bir profesyonel gibi yerken bir metreden fazla havada olduğumu bile unutturuyor.

Vücudum ateşim varmış gibi titriyor, ama sanırım bu sadece adrenalin, savaş bittiğinde geri çekildikten sonra ikinci raunt için geri döndü. Dokunuşu kalbimi hızlandırıyor ve klitorisimi karıncalandırıyor. Parmakları kıcıma vuran markalar gibi ve Hero'dan başkası olsaydı, beni kaybetmelerinden endişelenirdim, ama o kadar güçlü ve tutuşu o kadar sabit ki, amımı diline yaklaştırmak için omuzlarımı duvara bastırıyorum.

Ve sonra başlıyor. Kalçalarım titriyor ve karnım çırpınıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve ellerimi fayanslı duvara bastırıyorum. Karıncalanmalar tenimde yarışıyor ve gözlerimi kapattığımda sanki uzayda süzülüyormuşum, galakside o kadar hızlı ilerliyormuşum ki yıldızlar yüzümün yanından geçip gidiyormuş gibi hissediyorum. Sanırım süpernova olmak üzereyim.

Ellerim sanki kendiliğinden hareket ediyor, onun kalın, yumuşak saçlarına gömülüyor ve ben uçurumun kenarından geçerken onu kendime doğru çekiyorum. Kaslarım kasılıyor, sanki bir gevreği çok uzun süre tutmaya çalışıyormuşum gibi titrememe neden oluyor ve ayak parmaklarım bu duyguya mümkün olduğunca uzun süre tutunmaya çalışıyormuş gibi kıvrılıyor.

"Kahraman!" Nefesim kesildi.

Ağzı doluyken konuşmayan iyi bir çocuk. Bunun yerine dilini çalıştırmaya devam ediyor ve beni fırtınaya yakalanmış bir gemi gibi bu dalgaya binmeye zorluyor, inip çıkıyor, kontrolsüzce sürükleniyor. Umarım boğulmam. Duş başlığı altımda olsa bile ıslanacağımı kesinlikle garanti edebilirim.

Sonunda Dünya'ya geri döndüğümde Hero'nun muhteşem ela gözlerinin bana gülümsediğini görüyorum. Dili hâlâ içimde dolaşıyor ama Tanrı'ya şükür biraz gevşedi çünkü çok hassasım.

Ciğerlerime nasıl hava çekeceğimi ve kalbimin yeniden atmaya başlamasını nasıl sağlayacağımı yeniden öğrenirken, "Beni yere bırak," diye soluk soluğa söylendim. "Seni de iyi hissettirmeme izin ver."

Tam amıma ıslak bir öpücük konduruyor ve tüm vücudumu şiddetli bir ürpertiye boğuyor, sonra bacaklarımı omuzlarından indirebilmem için beni kaldırıyor. Beni o kadar kolay idare ediyor ki, sanırım bunu bütün gün sürdürebilir.

Ayaklarım karoya değdiğinde, destek için kalçalarına tutunuyorum, böylece jöleden yapılmış bacakların üzerine yığılmıyorum, sonra kendimi onun gergin horozuyla yeniden tanışmaya hazırlıyorum, o kadar sert ve büyük ki isteseydi bunu polislerle savaşmak için kullanabilirdi. Bu düşünceye kıkırdıyorum.

"Hiçbir erkek kadınının sikine kıkırdamasından hoşlanmaz." Gerçi sesi kızgınlıktan çok düşünceli geliyor ama üzerime abanma şekli çok heybetli.

Açıklamaya bile çalışmayacağım, bunun yerine parmaklarımı ona doladım ve öne doğru eğildim. Kendimi inanılmaz derecede yaramaz hissederek hayatımda ilk kez bir sakin başına öpücük konduruyorum. "Sana gülüyorum. Söz veriyorum."

Yanıt olarak inlemesi yeterince onaylanmış görünüyor.

Yumruğumu birkaç kez aşağı yukarı kaydırıp nasıl bir yol karar vermeye çalışırken banyonun kapısı çarparak açılıyor ve içeriye tüm Screaming Eagles'ın yarısı gibi hissettiren bir şey dökülüyor.

EMILY

ÇIĞLIK ATIYORUM, UMUTSUZCA KENDİMİ ÖRTECEK BİR ŞEY ARIYORUM. ile. Hiç havlu getirmedik, bu yüzden elimde sadece Wild Child'ın tamamen ıslanmış tişörtü var, onu da göğüslerimin üzerinde tutuyorum. En azından beni baştan aşağı örtecek kadar uzun.

Bu arada Hero, herkesin görebileceği şekilde dışarıda olmasını umursamıyor gibi görünüyor. "Ne oluyor lan? Defolun gidin buradan!"

Tanrım, King ve Bear ve Snark ve Wild Child ve hatta arkada Ea- gle-eye var, iyi gözü eğlenceyle parlıyor.

Viking kapıdan içeri giriyor. "Zafer gezisi! Herkes gidiyor, çünkü Hawthorne adamlarını üzerimize ve biz kazandık!" Ekibin geri kalanı alkışlıyor, böylece tüm banyo yankılanıyor.

Birden Wild Child yanıma geldi ve daha önce kızardıysam bile şimdi domates gibi oldum çünkü beni ne yaparken yakaladığını fark ettim. Birlikte olduğumuz falan yok ama onun gibi bir adamın arkadaşıyla meşgul olmam konusunda bir şeyler hissedebileceğini tahmin edebiliyorum. Ve ben zar zor örtünürken ve Hero'nun sert aleti hala ortadayken, neler olduğunu saklamanın pek bir yolu yoktu.

"Şimdi benimle dalga geçme, bu genç kız saçmalığından hoşlanmaya başlıyorsun, değil mi?" Sırıttıyor.

Beklediğim yanıt tam olarak bu değildi. "Ben... kızgın değil misin?"

"İkimize birden sahip olana kadar bekle."

Şoktan neredeyse tişörtümü düşürecektim. Ona şaka yapıyormuş gibi bakıyorum ama ilk kez şaka yapıyor gibi görünmüyor. Arkasında King bana bakıyor, koyu renk gözleri örtündüğüm tişörtün içinden bakabilirmiş gibi görünüyor. Giyecek bir şeye ihtiyacım var.

Hero kolumdan tutuyor ve beni hala odayı dolduran, bize tezahürat yapan ve bağırarak motorcuların yanından geçiriyor, görünüşe göre bu süreçte hepsine kıcımlı gösterdiğini hiç umursamıyor. Bu konuda utanç olduğundan değil. Islak kıyafetlerini kolunun altına almış, doğduğu günkü gibi çıplak yürüyor. "Gel. Yolculuk için sana giyecek bir şeyler bulalım."

Sadece başımı sallıyorum, kaostan uzaklaştığım için mutluyum ve Wild Child ve King arkama düştüğünde, neredeyse geri kalanı için örtbas edilmiş gibiyim. Yine de gözlerini benden alamadıklarına eminim. Yere bakmıyorum ama muhtemelen burayı kırmızı ışıklı bir bölge gibi aydınlatmak kadar kızarıyorum. Bunları yaptığımı inanamıyorum.

"Bekle, gezintiye mi geliyorum?" Hero'nun sözleri sonunda kayda geçti.

"Sen de bizimle birlikte savaştın," diyor Vahşi Çocuk. "Yani evet, ." Mor saçlarını gözlerinden uzaklaştırıyor.

"Ama nasıl yapacağımı bilmiyorum-"

"İyi olacaksın." King ilk kez bir şey söylüyor ve tartışmaya yer bırakmayan bir tonda. Sonra beni daha önce hiç gitmediğim bir koridordan bir odaya .

Quickshot' tedavi ettiğimiz gibi başka bir stüdyo daire. Köşede büyük boy bir yatak, bir kanep ve birkaç sandalyeden oluşan bir oturma alanı ve ağırlıkların ve ağırlık antrenman aletlerinin bulunduğu bir köşe var. Duvar da bir askıda Hero'nun kesilmiş elbisesi, arkasında kavisli harflerle Çılgın Atan Kartallar logosu ve gökyüzünden gelen bir ışınla aydınlanan bir kılıç tutan, temelde tamamen kaslı bir adamın karikatürize edilmiş bir karakteri asılı. Altında ise kalın büyük harflerle *Hero* yazıyor.

Hero şifonyeri açıp kendine yeni giysiler çıkardı ve onları . Şimdi odadaki tek çıplak kişi benim ve insanların bana bakışlarından bunu değiştirmeye pek de hevesli görünmedikleri anlaşılıyor.

"Yani... Böyle mi ?"

VahŖi ocuk geniŖe sırtıtıyor ve King'in dudakları bile biraz titriyor. Hero bir tiŖrt çıkarıp bana doğru fırlatıyor. "Bu fikri sevdim ama seni bu dört duvarın dıŖında biriyle paylaŖmaktan da nefret ediyorum.

Refleksle gömleği yakalıyorum ve tabii ki kılıfım kayıyor. Oh, her neyse. Hepsi çoktan gördü ve ikisi bana imalı bir Ŗekilde dokundu. Islak gömleği yere bırakıp Hero'nunkini baŖıma geçirmek için acele ediyorum. VahŖi ocuk takdirle ıslık çalıyor.

Gömlek oldukça uzun, üzerimde bir gömlekten çok bol bir elbise gibi duruyor. Hero dolabını karıŖtırıyor ve bana bir kemer ile dizleri yırtık bir kot pantolon uzatıyor. "Belki paçalarını kıvrırabilirsin."

Ŗpheyle bakıyorum ama giyiyorum. Beni kaırdıklarından beri ilk kez üzerimde pijama ya da boxerden daha sağlam bir Ŗey var, bu yüzden çok uzun olsalar bile bir bakıma güzel. Hero'nun V Ŗeklinde olması ve benim de ikimiz için de yeterli dolguya sahip olmam nedeniyle aslında kalça kısmı çok da kötü değil. Gömleğin sağa sola savrulmasını önlemek için belime doladığım kemer ve pantolonumun paçalarını kıvrıdığımda daha da kötü grnebilirdim. Ellerimi ceplere sokuyorum ve ne kadar derin olduklarına ŖaŖırıyorum. "Ceplerin hep bu kadar büyük m? Erkeklerin anta taŖımamasına ŖaŖmamalı." Birden erkek kotunun cazibesine kapıldım.

Beni tüm hareketliliğiyle garaja getirdiler. n taraf zaten rölantide alıŖan bisikletlerle dolu ve henüz dıŖarı ıkmamıŖ olanlar da bisikletlerini garajdan çıkartıyor. Adamların bisikletleri yan yana park edilmiŖ ve yakından daha da havalılar.

King'in bisikleti gece gibi siyah, tabii ki tekerlekli bir Azrail gibi. İnce, mor detaylar tek renk. Kraliyet moru, sanırım, Kral için. Kendinden emin bir Ŗekilde zerine biniyor ve ayaklıktan itiyor. Motorunun fkeli homurtusu duvarlarda yankılandığında sıırıyorum.

Wild Child'ınki yeŖil, gözleriyle uyumlu koyu bir ton, sadece özel olduğunu tahmin edebildiğim karmaŖık akan telkari ile kaplı. DavranıŖlarından ve her yerindeki müstehcen dvmelerinden, motosiklette de benzer bir Ŗey beklerdim, ama bu neredeyse klas. King'inki güzel hırlıyor.

Geriye Hero'yla birlikte onun soluk sarı renkli, kenarlarından siyah alevler fişkıran bisikletine bakmak kalıyor. Benim için de yeri olan çift kişilik bir koltuğu var. Boğazımda kocaman bir yumru oluşuyor. Limuzinden bisikletlerine binen adamları ilk gördüğümde özgürlüklerine imrenmişim, ama şimdi o canavarlardan birine binmek üzereyim ve ne yapacağımdan emin değilim.

"Ben asla-"

"Çok kolay," diyor Vahşi Çocuk. "Hero'ya tutunun, o eğildiğinde eğilin ve bacaklarınızın arasındaki tüm o titreşen gücü çok fazla düşünmemeye çalışın. Ya da bisikleti." Az önce komik bir şey söylemiş gibi sırtıyor.

"Atla." Hero bacağını bisikletin üzerine atar. "Sadece bunun seni benim yaşlı kadını yapacağını düşünme. En azından şimdilik."

"Yaşlı kadın mı?" Bisiklete tırmanırken soruyorum, kaldıraç olarak onun devasa formunu kullanıyorum. Bu şeyin üzerine binmek biraz kirli hissettiriyor ama Hero'nun da kalçalarımın arasında olması daha da kirli hissettiriyor.

"Bir eş gibi," diyor King. Beni bir aşağı bir yukarı süzerken ne düşündüğünü merak ediyorum. "Sen onun malı olacaksın, kulüpteki herkes için özgür bir oyun olan sürtüklerin aksine."

Mülkiyet mi? Ben daha fazla düşünmeden Hero motoru çalıştırıyor. Bisiklet bacaklarımın arasında kesinlikle uygunsuz bir şekilde gürlüyor. Hero'ya tamamen binmemek için kendimi konumlandırmaya çalışıyorum ama o koltuğuna yerleşiyor ve ben de geniş sırtındaki Scream- ing Eagles logosuna doğru bastırılıyorum. Onun sıcaklığı kotun içinden bile sıcak geliyor. Etrafına tam olarak uzanmamın imkânı yok ama kot pantolonunu avuçluyorum ve dikişin iyi olması için dua ediyorum.

Sonra yola çıkıyoruz.

EMILY

ÇIĞLIĞIM MOTORLARIN GÜRÜLTÜSÜNDE VE HAVANIN AKIŞINDA KAYBOLDU. yanımdan geçip gidiyor. Her an son anım olacaktıymış gibi Hero'ya . Ama düşmüyoruz, çarpılmıyoruz ya da başka bir şey yapmıyoruz ve Hero mükemmel bir kontrole sahip gibi görünüyor, bu yüzden yavaş yavaş kendimi sakinleştirmeyi başarıyorum.

Gergin bir şekilde de olsa biraz keyif bile alıyorum.

Dışarıdayım. Yakalandığımdan beri ilk kez temiz hava soluyorum, ya da bir şehrin ortasında motosiklet konvoyunda ne kadar temiz olabilirse o kadar temiz. Özgür değilim ama adamları bu şekilde motosiklet sürmeye çeken şeyin ne olduğunu biraz olsun anlamaya başlıyorum. Bir araba kıyaslandığında çok steril görünüyor.

Güneş parlak ve gökyüzünde neredeyse hiç bulut yok. Dışarı sı sıcak ama motosikletin arkasında fark etmiyorum. Kulüp bir tür baş aşağı V formasyonu oluşturmuş, Kartal-göz en önde ve diğerleri caddenin tüm genişliğini dolduracak şekilde arkaya yayılmış durumda. İnsanlar bizi izlemek için evlerinden çıkıyor ve çocuklar kaldırımlarda koşup biz geçene kadar tezahürat yapıyor. Kulübün mahallede popüler olduğu çok açık.

"Orada iyi misin?" diye bağılıyor Hero, derin gümbürtüsü bile rüzgâr tarafından neredeyse parçalanıyor.

"Evet," diye bağıriyorum, bir yandan da tutuşumun hâlâ iyi olduğundan emin oluyorum. Ve daha da iyi oluyor. Bacaklarımın arasında gürleyen makinenin hissine, saçlarımdaki rüzgâra ve Hero'nun büyük şeklinin rahatlığına alıştıkça, bunu sonsuza kadar yapabileceğimi hissediyorum. Yeniden

Babama döndüm, bu fırsatı bir daha asla yakalayamayacağım, bundan , yüzden değerinin tadını çıkaracağım.

Karavan Güney Yakası'nın sokaklarında ilerliyor. Bu mahalleler evimizdeki güvenli sitelerden çok farklı. Orada her site kendi başına bir ada gibiyken, burada çok sayıda insan bir arada yaşıyor. Sokağımızın yukarısında ve aşağısında yaşayan insanların kim olduğunu size söyleyemem, ama burada bir topluluk var, evler ve apartmanlar büyüdüğümde sürekli yenilenen mülklerden çok daha perişan ve yıpranmış görünse bile. Dışarıdan bakıyorum ve eminim ki benim sahip olduğum fırsatlara asla sahip olamayacak insanların hayatlarını safça romantikleştiriyorum, babam böyle olsa bile, ama dışarıdaki insanları, bizi izlemek için basketbol maçını bırakan çocukları ve etrafını çevirdiğimiz parktaki aileleri görünce biraz kıskanmadan edemiyorum.

Sonra bileşik önümüzde beliriyor ve yolculuğun sona ermek üzere olduğunu anlıyorum. Zafer turu atılmıştı ve üyeler geri dönüp kutlamanın içki, parti ve muhtemelen sevişme kısmına geçmek için sabırsızlanıyordu.

Wild Child'ın sözleri aklıma geliyor, de almamı öneriyor. Ve Vahşi Çocuk bunu önerdiğinde King'in bana nasıl baktığını hatırlıyorum. Belki de henüz geri dönmeye hazır değilim. Düşünmek benim için biraz fazla büyük.

Ben de Hero'ya "Bir tur daha atabilir miyiz?" diye bağırdım.

Tepkisini değerlendirmek için yüzünü göremiyorum ama Vahşi Çocuk ve King'e işaret ediyor ve sonra kendi başımıza gitmek için sürüden ayrılıyor. Wild Child başıyla onaylıyor, King ise yan sokağa sapmadan önce başıyla onaylıyor. Tüm kulüp yanımızda olmadan, farklı bir yola giriyoruz, arka sokaklardan sapıyoruz ve ortasında bazı etiketlenmiş heykellerin bulunduğu bir parkın içinden geçiyoruz. Biz geçmeden önce ne olduğunu bile anlayamıyorum.

Burada binalar daha da yıkık dökük. Pencereler tahtalarla kapatılmış ve evlerin çoğunun boya ve bakıma ihtiyacı var. İnsanlar sokak köşelerinde toplanmış, konuşuyor ve güneşten uzak duruyor. Yine de babamın Güney Yakası'ndan bahsedişine bakılırsa, burası da suç dolu bir savaş bölgesi olmalı

polislerin girmesi için bile tehlikeli, ama belli ki öyle değil. Sanırım yalanlarından biri daha. Kendini şehrin kahramanı gibi göstermek için her şeyi yapar. Kahramanın ne olduğunu bile bilmiyor.

Gerçek bir kahramanı biraz daha sıkı tutmamı sağlıyor. Acaba fark eder mi?

Küçük bir evin önüne gelene kadar yavaşlıyoruz. Mahalledeki pek çok evden daha bakımlı ama bir kat boyaya ihtiyacı var. Durduğumuz anda ön kapı çarparak açılıyor ve dışarıya ufak tefek bir kadın fırlıyor -hatta benden bile kısa- saçlarının ağarmasına izin verdiği mantıklı, kısa kesimi ve şu anda endişeyle kırıışmış olsa da dostça görünen bir yüzü var.

"Craig!" diye bağılıyor ve bacaklarının onu taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde bize doğru koşuyor. "Tanrım, saldırıyı duyduğumda çok endişelendim. Sen iyi misin?"

Hero, kız kollarına atlarken yakalamak için bisikletten zorlukla zamanında iner. Onu kolayca kaldırır ve sıkıca sarılır. "Ben iyiyim anne. Hepimiz iyiyiz."

Bekle.

Bir: Kahramanın adı Craig mi? Takma adlarına o kadar alıştım ki, normal adları da olabileceği aklıma bile gelmedi, ama tabii ki var? Peki ya Kral ve Vahşi Çocuk? Hank? George? Burton? Bir kıkırdamayı bastırmak zorundayım. Şu andan itibaren Kral Herbert ve Vahşi Çocuk Otto diyeceğim.

İki: Bu onun annesi mi? Nasıl olur da onun gibi küçük bir kadın büyüüp önümdeki güve kadar olan birini dünyaya getirebilir? Babasının neye benzediğini görmekten nefret ediyorum.

Yine de aralarındaki sevgide hata yok. Hero'yu böyle sevgi dolu, tatlı ve sanki şehirdeki en güçlü motosiklet çetesinin bir parçası değilmiş ve belinde silah taşıymıyormuş gibi davranan herhangi bir erkek gibi görmek garip.

Hero onu yere bırakırken gülümseyerek King ve Wild Child'a el sallıyor. "Merhaba çocuklar." Gerçi isimlerini kullanmıyor, o yüzden yeni bir şey öğrenemiyorum.

King başını sallar ve Vahşi Çocuk ona gülümser. "Hey, Bayan M."

"Peki bu kim?" Beni sorduğunu fark ediyorum. "Sonunda yaşlı bir kadını almadın, değil mi? Çok tatlı."

Hero ve ben aynı anda başımızı sallıyoruz. "Hayır, anne, sorun yok ama o sadece gezintiye çıktı. Sadece iyi olduğumu bilmen için uğramak istedim."

Onu itip geçiyor ve elini uzatıyor. Endişelerini giderdikten sonra bana sıcacık gülümsüyor. Gamzeleri derin, bu da onu daha genç gösteriyor. "Ben Karen."

"Emily." Elini tutuyorum ve tokalaşmasındaki sertliğe ayak uydurmaya çalışıyorum.

"Oh, güzel de bir isim. O olmadığına emin misin-" Omzunun üzerinden bakıyor.

"Eminim anne." Ama Hero bunu söylerken, tepkimi merak ediyormuş gibi beni dikkatle izliyor.

İç çekiyor ama başını sallıyor. Onun için endişeleniyor, bu çok açık. Motosiklet çetesinde bir çocuğum olsaydı sanırım ben de endişelenirdim. "Biraz kalmak için vaktiniz var mı? Biraz çay ve kahve koyarım, sevdiğiniz gazlı içeceklerden de birkaç tane var. Biraz güveç ısıtabilirim. Daha fazla yemelisiniz." Sert bakışları üçünün de üzerinden geçiyor.

"Teşekkürler, ama devam etmeliyiz. Bir dahaki sefere hazır olabilmemiz için kom- poundu tamir etmemiz gerekiyor."

Gülümsemesi azalıyor ama bu konuda söyleyeceği her ne varsa söylemeden kalıyor. Oğlunun bulaştığı şeyden hoşlanmadığı çok açık, ama onu aksi yönde ikna etmeye de çalışmayacak. Burada başka ne gibi fırsatlar var? "Her zaman bir şeyler oluyor, değil mi?"

"Biliyorum," diyor bisiklete tekrar binerken. Bunun benim için bir işaret olduğunu bilerek, aceleyle arkasına geçiyorum. "Her zaman bir şey vardır. Ama haftaya döneceğim, tamam mı? Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, tatlım. Dikkatli ol."

Başını sallıyor. "Her zaman öyleyim." Bisikleti çalıştırır.

Bunun bir yalan olduğunu o da benim kadar biliyor gibi görünüyor. "Geri dönmeliyiz," diyor King, Hero'yu geri çekerek.

Yola geri döndüğümüzde Hero biraz daha dik, biraz daha sert oturuyor gibi görünüyor. Onu rahatlatmak için bir kez daha sıkıyorum ama fark ettiğine dair bir işaret vermiyor.

KING

ACABA EMILY BU MAHALLEDE BÖYLE BİR ŞEY GÖRMÜŞ MÜDÜR?

Yaldızlı fildişi kulesinde büyürken, geri kalanımız her şeyi elimize tutuşturulmadan yapmak zorunda kalırken, o her şeyi kolaylıkla yaşadı.

Kahretsin, haksızlık ediyorum. O sadece lanet sistemin bir dişlisi ve boktan babası ona hiçbir iyilik yapmıyor. saf ama o küçük vücudunda tek bir kötü kemik bile yok.

Yine de ona sokmak istediğim kötü bir kemik var.

Tanrım, ne sevimsiz bir cümle.

Emily Karen hakkında ne düşünüyor? Burada gerçek insanlar olduğunu görmesi onun için iyi oldu. Babası boktan biri olsa bile, belki daha iyi biri olur.

Dönüş yolunda eski okulun önünden geçiyoruz. Birkaç yıl önce kapatılmış ve tuğla cephesi parçalanıyor. Bu da sembolik değilse ne bilmiyorum. Bir grup çocuk önünde çember oluşturmuş. Başka bir lanet kavgası. İç çekerek, kenara çekmeleri için el sallıyorum. Mahallenin bebek bakıcıları değiliz ama çocuklardan birkaçını tanıyorum.

Kenara çekip motorları durduruyoruz. En yakındakiler omuzlarının üzerinden bize bakıyor ve bize yer açmak için ayrılıyorlar. Bağırışmaları kesen tanıdık, tiz bir ses dışında diğerleri hala alay ve savaşçıları cesaretlendiriyor. "Kesin şunu!"

"Onları durduracak mısın?" Emily Hero'ya soruyor ama bisikletimden ilk inen ben oluyorum. Burası benim bölgem.

Dövüşçüler ergen sayılmazlar, en fazla on dört yaşındalar, diğerinden çok daha uzun, ancak küçük olan öfkeli bir kas yığını. Bir buldog gibi. İkisiyle de daha önce uğraşmıştım. Jackson ve Gabe, sürekli birbirlerine saldırıyorlar.

Tiz ses, kirli kahverengi saçlı, ince yapılı bir kıza ait ve kendisine büyük gelen bir tişörtün içinde neredeyse kayboluyor. Yine de korkusu yok ve iki dövüşçüyü iterek saldırıyor. "Bırakın dedim!" Kısa boylu çocuk onu geri itmeden önce bir anlığına içeri . Sophia, Gabe'in küçük kız kardeşi.

Benim sıram. "Burada ne haltlar dönüyor? Dur dedi. Ben sizi kırmadan siz ayrılın." Omuzlarından tutup onları ayırdığımda çocuklar yüzlerini buruşturuyor. Daha nazik olabilirdim ama bundan hiç ders alınmadı.

"Onlara söyledim!" diye tersliyor Sophia.

Çocuklar hararetli açıklamalara başladılar, ben de iki saniye buna izin verdim. "Tanrım, kapa çeneni. Bebekler gibi konuşuyorsunuz." Uzun boylu olanı ittim. Çok sert değil ama ona yön verecek kadar. "Jackson, siktir git. Kafanı dağıt. Etrafta dolanmaya devam edersen, öğrenmeye başlayacaksın, anladın mı?"

Tartışmak için ağzını açıyor, ama bugün tüm dostane ifadelerimi evde bıraktım ve yeniden düşünüyor. Akıllı çocuk. Gabe'le uğraşmam için beni bırakıp gitti.

"Tamam," diye homurdanıyorum onu bakmaya zorlarken. Bu lanet konuşmayı daha önce de yapmıştık ve o da bunu biliyor. Gözlerime bakmayı reddediyor. "Geçen sefer sana ne demiştim?"

Çenesi sıkılı. Gururlu ve on dört yaşında, hatalarını kabul etmek ona kolay gelmiyor. Siktir, anladım. Bana hâlâ kolay gelmiyor.

"Söyle."

"Sophia'ya göz kulak olmak için."

"Ve..."

"Ve kavgalara karışmamayı." Öfkesinin onu yönlendirmesine izin verse bile en azından hafızasında bir sorun yok. Siktiğimin ergenleri.

"Peki neden seni bir kavgada görüyorum, hem de kendinden büyük bir çocukla?"

"Onu alt edebilirim!" diye patlıyor. Kare şeklinde yapılı, güçlü omuzları ve kalın boynu var. On dört yaşında böyle görünüyorsa, büyüdüğünde tam bir güç merkezi olacak, tabii o kadar uzun yaşayacağını varsayarsak.

"Tabii ki yapabilirsin. Ya arkadaşlarıyla geri gelirse? Ya elinde bıçak ya da silah varsa? Sophia savunmasız olur, anlıyor musun? O sadece dokuz yaşında. Annenizi pek görmediğinizi biliyorum ve siz çocukların burada sürekli yalnız olduğunuzu da biliyorum. Kavgaları ayırmak için her zaman burada olamayacağım. Sizi her zaman kurtaramam. Biri onu öldüresiye döver ve sen orada olmazsan, bu senin suçun olur. Biri kafasına bir kurşun sıkar ve beyni duvara saçılırsa ve sen onu korumak için orada olmazsan, bu senin suçun olur." İşaret parmağım ve başparmağımla bir silah yapıyorum ve ona doğru ateş ediyormuş gibi yapıyorum.

"Kral." Hero'nun omzumdaki eli ağır. Sadece tek bir kelime söylüyor ama ben anlıyorum. Çocuklar dehşete düşmüş görünüyor ve Sophia, Gabe'in arkasına saklanmış, kocaman gözlerle onun yanından bana bakıyor. Onun bile çenesi açık.

Çok zorluyorum ama elimde değil. Gabe'i ve Sophia'yı görüyorum ve tek düşünebildiğim Allison'ı korumam gerekirken nasıl çuvalladığımı. Keşke Gabe bunun gerçekten nasıl bir his olduğunu bilseydi.

Bilmemesi daha iyi. Hero'nun elini sıktım.

Gabe başını sallıyor. Gözlerimde ne gördüğünü ya da ses tonumdan kaynaklandığını bilmiyorum ama bir şeylerin geçtiği anlaşılıyor. "Ona göz kulak olacağım." Doğruldu ve ben gevşetirken elimden kurtuldu. Gururu yok olmamış ama en azından beni dinliyor. Daha fazlasını söyleyecekmiş ağzını açıyor ama onun yerine Sophia'ya dönüyor. "Abla, hadi. Eve gidelim."

Bana gönderdiği bakış karanlık ve kızgın, ama eğer küçük bir kızı bile uzak tutabilirsem. Umarım Gabe sözünün eri bir adamdır.

Kaçıp gidiyorlar. Görecek bir şey kalmadı, bu yüzden kalabalık da dağıldı, ancak birkaçı birlikte fısıldaşıyor ve bana bakıyor. Kendimi kaybetmemeliydim ama olan oldu. Birkaçı onları kontrol etmek için bisikletlerin etrafına yığıldı, ancak biri çok elli olduğunda, onları kovaladım.

Sonra Emily'yi bana bakarken yakalıyorum, gözleri kocaman. Alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırmış, ama bu kez seksle ilgili bir şey değil. Gözleri parlıyor ve ağlamaya hazır görünüyor. Bu bakışta o kadar çok sempati var ki midemi bulandırıyor. "ihtiyacı olan birine sakla," diye hırlıyorum ona.

"İhtiyacın var," diyor basitçe, sanki biliyormuş gibi. Çocuklardan birinin ona söylediğini düşünürdüm ama söylemediler. Asla.

"O çocuğun kız kardeşine nasıl daha iyi bakacağını öğrenmesi dışında hiçbir şeye ihtiyacım yok. Yaygara koparmana gerek yok." Lanet olası acıma duygusunu görmemek için arkamı döndüm. "Sikerim böyle işi. Hadi eve gidelim. Bira bekliyor."

Motoruma geri dönüyorum ve takip edip etmediklerine bakmadan eve gidiyorum.

VAHŞİ ÇOCUK

SANKI SÜRTÜKLER PARTİNİN KOKUSUNU ALABİLİYORLARDI.

Hava. Geri döndüğümüzde, hepsi Ayı'nın, Viking'in, Şahin'in, Şef'in ve sikecek da emecek boş bir eli ya da siki olan herkesin üzerindeler. Neredeyse bir erkek kendini dışlanmış hissedecek.

Yine de Emily'nin yüz ifadesini görmek için neredeyse buna değer. Alexis büyük ihtimalle önceki hayatında bir kılıç sallayıcıydı ve bu yeteneğini onun için kıpırdamadan oturacak herkese göstermeyi seviyor. Yani hemen hemen herkese.

Herkes sikiştiğinden değil. Bazıları sadece bira için burada. evinde yaşlı kadınlar var ve bunlardan bazıları katılmamayı tercih ediyor. Kartal-göz asla sürtüklere bulaşmıyor, her ne kadar şansları olduğunu düşünseler de herhangi biri kendini ona atacak olsa da. Küçük kızları değil, yetişkin kadınları istediğini söylüyor ama onun gibi prensiplerine sadık kalan çok fazla başkan yok.

Yine de Emily'fark ettiği şey seks, ıstakoz gibi oluşu ve nereye bakacağını tam olarak bilememesi, yani aynı anda hem hiçbir yere hem de her yere bakması.

Ona doğru eğildim. "Eğleniyor gibi görünüyorlar," diye kulağına fısıldıyorum. "İstersen biz de onlara katılabiliriz."

Başını bana doğru çeviriyor, sonra yüzünde bir böcek varmış gibi sallıyor. "Tanrım, ben asla... Yani-"

"Ya da benim odama gidebiliriz. Hero ve King'i de getiririz. Özel bir parti verebiliriz, sadece dördümüz." Kıçını okşadım. "Hero'nun kıyafetleri içinde çok seksi görünüyorsun, ama onların dışında daha da seksi görünüyorsun."

Hero bunu yakalıyor ve omzumu itiyor. "Ona biraz rahat ver. Bu onun sahnesi değil."

"Emin misin?" Dikkatini Emily'ye verdiğinde sırtıtıyorum, ancak Emily'nin ne kadar utanmış görüldüğünü görünce bana geri dönüyor

"Evet, eminim."

Janey bizi odanın diğer ucundan fark ediyor ve eğer bir kedinin çiğ bir et parçasına yaklaştığını gördüyseniz, şu anda da öyle görünüyor. Çok ince ve seksi ama pençeleri olduğunu biliyorsun. Ve bence onları Emily'ye saptamak için can atıyor. "Saat bir yönünde çılgın sürtük," diye mırıldanıyorum Hero'ya, o da başını sallıyor. Emily'nin gözleri daha da açılıyor, tabii bu mümkünse.

İki kadın göz göze geliyor ve aralarında benim bildiğimden daha fazla bir şey olduğunu düşünmeye başlıyorum. Deliliği bilen biri olarak söylüyorum, Janey'nin gözleri saf vahşilikte. Gözümüzü açık tutmamız gerekiyor mu? Yine de, kraliçe kaltak pozisyonuna her zaman değer vermiştir. Sadece Emily'nin bir tehdit olmadığını anladığından emin olmalıyız.

"Merak etme bebeğim," diyorum Emily'ye ve o muhteşem kıçını sıkıyorum. "Seni koruyacağız. Janey çok havlar ama ısırmaz. Bizim olduğunu bildiği sürece ısırmaz."

"Emin misin?" diye soruyor sesinde bir titremeyle.

Janey yaklaşmak için bu fırsatı değerlendirir. King'e doğru yaklaşır, elini çenesinin altına koyar ve boğazına doğru kaydırır. "Kendinize gerçek bir kadın bulmalısınız. O zengin veledin üçünüzü benim gibi idare etmesine imkân yok. Ondan kurtulun ve beni sikişmek için bir yere götürün. Sürekli onu izlemek zorunda değilsiniz. Nereye gidebilir ki?"

King, Janey'nin elini tutar ve kendisinden uzaklaştırır. "Şimdi olmaz, Janey."

"Ciddi misiniz? Size ne oldu böyle?" Gömleğinin içinden kendi göğüslerini tutup kaldırıyor ve dekoltesini daha da derinleştirmek için onları birbirine sıkıştırıyor. "Siklerinizi buraya sokmak istemiyor musunuz? Yüzüme boşalana kadar memelerimi sikmek? Ya da beni g tten almak? Sırayla ve ben yürüyemez hale gelene kadar sikebilirsiniz. Bahse girerim senin küçük zengin orospu babanın s rt ğ  bunu yapmaz. Senin için her şeyi yapacağımı biliyorsun. Onun yapmasına imkan yok."

"Mesele o değil," diyor Hero, ellerini koruyucu bir şekilde Emily'nin üzerine koyarak. "şu anda bakmıyoruz."

"O zaman birlikte olabiliriz." Janey bir kez dönüyor ve Emily'nin tam karşısına geliyor. Seksi bir şekilde gülümsüyor ama bu gülümseme gözlerine ulaşmıyor. "Gerekirse onunla oynarım. Ne dersin zengin kız? Hiç bir kadın tarafından yenildin mi? Bu adamlar iyi ama seninle aynı donanıma sahip olan ve d nyanı nasıl patlatacağını çok iyi bilen biriyle asla boy  l  şemezler." O kadar yaklaşıyor ki Emily aynı anda geri  ekilmese  p şecekler, Hero'nun kollarına doğru.

Kahraman, her zaman çok cesur, ama Janey ince ipuçlarını almaz. Neyse ki, kurnazlık hiçbir zaman benim güçlü yanım olmadı.

"Janey, siktir git."

Bana doğru dönüyor, burun delikleri alevleniyor. "Az önce ne dedin sen?"

"Siktir git dedim. şu anda sürtük aramıyoruz ve sen sadece kendini aptal yerine koyuyorsun. Eğer içimizden biri seni g t nden sikmek isterse, gelip seni buluruz. O zamana kadar git başkasını becer."

Eğer bakışlar  ld rebilseydi, Janey cinayetten yargılanırdı. "Siktir git, Vahşi  ocuk."

"İşte tam olarak anlamadığın şey bu. Ya Emily'yi rahat bırakırsın ya da hepimiz senin için geliriz ve bu senin olmak istediğin türden bir sikik değil." Kadınlara zorbalık yapmayı sevmem ama Janey bunu istiyor. "Gerekirse gerçekten yaratıcı olabileceğimi söylediğimde bana güvenin."

Hero ve King'e bakıyor, sanki onların karşı bir şey söylemesini bekliyormuş gibi, ama . "Peki. canı cehenneme. Ben gidip biraz

gerçek erkekler." Arkasını döndü ve yürümeye başladı ama yeterince hızlı değildi. Birden King onu boğazından yakaladı ve hatırladığım kadarıyla ilk kez korkmuş görünüyordu.

"Seni hemen şimdi dışarı atabilirim," diyor ölümcül, sessiz bir sesle. "Gittiğini ilan edebilirim ve kimse seni bir daha içeri almaz. Yerini unutma, Janey. Şimdi Emily'yi rahat bırak ve git başkasını becer."

Adam öyle aniden bırakıyor ki, kadın neredeyse düşüyor. Şok içinde ona bakıyor, sanki az önce söylediği şeye inanamıyormuş gibi. Kahretsin, King'in bu kadar sertleştiğini görmek nadirdir, ama yolculuk sırasında çocuklar kavga ettiğinden beri morali bozuk. Emily'ye bakıyorum, o da en az Janey kadar şok olmuş görünüyor. Onu bu durumdan uzaklaştırmanın zamanı geldi.

"Hey bebeğim, bu tarafa gel. Sana bir bira alalım. Biraya ihtiyacın var gibi görünüyor." Kolundan çekiştirdiğimde beni takip etti. Yine de gitmeden önce King'e gergin bir bakış attı. Evet, onu suçlamıyorum. Gerginleştiğinde en iyisi yolundan çekilmek. Barın arkasından birkaç bira alıp onu televizyonun önündeki kanepeye götürüyorum. Bir maç var ama şu anda kimsenin umurunda değil. Viking ve Bear'ın bile elleri sürtükle dolu.

"Janey beni korkutuyor," Emily endişeyle bana bakıyor, sonra omzunun üzerinden bir bakış atıyor.

Kral değil mi?

"Seni bırakacaktır. Kimse King'e bulaşamaz."

"Evet," diyor ama arkasına bakmaya devam ederken otomatik bir ses çıkarıyor.

"Güven bana. Henüz yakın değilsiniz ama seni korumaya karar verirse geleni yapacaktır. Bu konuda biraz... yani biraz geçmişi var."

"Ne oldu? Biz de dışarıdayken, o çocuğa kız kardeşi hakkında öyle bir çıkıştı ki. kötü bir şey geldi, değil mi? Gerçekten kötü." Elini tutuyorum ve o da sanki bir tür yaşam hattı istiyormuş gibi bana sarılıyor.

"Evet. Kötüydü ama bu benim anlatacağım bir hikâye değil. Ama King, Hero ve benim aramda, kimse sana zarar vermeyecek. Sen sürece." Ona göz kırpıyorum.

Bunun üzerine biraz gülümsüyor. "Tanrım. Sizin tek düşündüğünüz seks mi?" Cesaretini topluyormuş gibi şişesinden derin bir yudum alıyor.

"Sen etraftayken yapmamak zor. Gerçekten zor." Kendini tutmadan önce gözlerinin kasıklarına kaymasını kaçırmıyorum. Elimde olsa sürekli kızarmasını sağlardım, çünkü bu çok sevimli.

"Ciddi ?"

"Ne demek istiyorsun? Bir sürü şey söyledim ve Hero'ya sorarsanız, sadece yüzde on kadarı gerçekten inandırıcı."

Gözlerini deviriyor. "Şey, bu güven verici, ama ben daha önce söylediğin şeyi kastetmiştim, üçünüz ve..." Sözüünü kesiyor ve dudağını ısırtıyor.

"Ya sen? Oh, evet. hiç kıskançlık olmadığını fark mı? Çünkü her şeyi paylaşıyoruz."

Derin bir yudum daha alıyor. Belki de hemen cevap vermek zorunda kalmamak içindir. "Bunu yapamazdım." Elimi bırakıp iki şişesini kavlıyor. Ben de fırsattan istifade benimkini onun kalçasına doğru kaydırıyorum. Hero'nun kot pantolonu çıplak teni kadar seksi değil ama oraya da geleceğiz.

"Elbette yapabilirsin. Evet."

"Ama ben hiç... yani... saçmalık."

"Hiç aynı anda üç erkekle yapmadın mı? Sana öğretiriz. Bu bizim en sevdiğimiz şeylerden biri."

"Hayır! Yani, evet, o da var, ama ben hiç... hiç bir şey yapmadım, anlıyor musun?" Sesinin titremesi beni çok sertleştirdi. Ona bir keresinde onları korkmuş sevdiğimi söylemiştim, ama dürüst olmak gerekirse, biraz gergin olmalarını tercih ederim. Bir sonraki adımda ne yapacağımdan ve bundan hoşlanıp hoşlanmayacaklarından emin değilim - tam da onlara ne kadar sevdiklerini göstermeden önce. Sonra ne demek istediğini anladım.

"Sen lanet bir bakire misin?"

"Şşşt!" Sanki kimsenin umurunda olacakmış gibi etrafına bakınıyor. Evet, umursayacaklar, ama sadece oraya ilk biz vardığımız için.

Kalçasını sıkıyorum. "Sana çok iyi bakacağız, güven bana. Sadece söyle ve sana yepyeni bir dünya gösterelim. O kadar yükseğe uçacaksın ki bir daha asla geri inmek istemeyeceksin."

İnliyor ve başını usulca sallıyor ama bunu düşündüğünü biliyorum. Ve ihtiyacımız olan tek şey bu.

EMILY

"TELEVIZYONUN SESİNİ AÇ! HAWTHORNE BAŞLADI!" BUNU FARK EDEN KARTAL GÖZ ve dikkat çekmek için el sallıyor. "Kumanda kimde lan?"

Üç bira içtim ve biraz sersemlemiş hissediyorum, ama bu beni bir saniyede ayılttı. Basın toplantısı mı ? Ben de elimi salladım ve insanları susturmaya başladım. Muhtemelen teknik olarak beni esir alan bir oda dolusu iri motorcunun içinde yapmam gereken bir şey değil ama şu anda aramızda bir uyum varmış gibi hissediyorum.

Oda sessizleşiyor ve biri sesi açıyor. Vahşi Çocuk güven veren elini kalçama koyup sıkıyor. Yoksa bunca zamandır orada mıydı? Belki de bana güven vermiyor, ama şimdilik öyle kabul ediyorum. Hero diğer yanımda, kolunu başımın arkasındaki kanepenin arkasına atmış, King ise güçlü kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde oturuyor. Sanki bir bakışıyla babamı ekrandan öldürebilecekmiş gibi ekrana parlıyor.

"Bay Hawthorne, Screaming Eagles yerleşkesine yapılan başarısız saldırı hakkında ne söyleyeceksiniz?"

İlk defa babam orada rahatsız görünüyor. Onu benim gibi tanımayan biri için bu açık mı bilmiyorum ama kesinlikle öyle. Bundan biraz keyif aldığımı itiraf etmeliyim. Ve bu konuda kendimi kötü hissetmiyorum, çünkü babam beni zaten birden fazla kez otobüsün altına attı. Aile bağlılığımdan dolayı.

Sanırım hiçbir zaman daha iyisini bilemedim, çünkü ondan ne kadar uzun süre uzak kalırsam, başlangıçta hiç sahip olmamam gerektiği o kadar açık hale geliyor.

Babamın ne kadar aşığılık biri olduğunu anlamak için bir grup motorcu tarafından kaçırılmam gerekeceğini kim bilebilirdi ki? Bir suçlu ve işlediği suçların kurbanı olmadığı kesin. Kolumu ovuşturuyorum, birçok kez morarttığını düşünüyorum. Hayır, hiç de kurbanı değil.

Babam muhabiri görmezden gelmeye çalışıyor ama sonra diğerleri de söze giriyor ve belli ki bu gece cevap istedikleri tek soru bu.

"Saldırı bir başarısızlık değildi," diye başlıyor. Etrafımdakiler gülüyor ve birkaçı onu yuhallıyor. "Bu bir sondajdı, keşif yapmak ve savunmalarının gücünü belirlemek için tasarlanmıştı. İnsan kaybı olmaması için bilerek ateş açmadan girdik. Bir dahaki sefere bu kadar kolay gitmeyeceğiz. Çılgık Atan Kartallar şanslarını denediler." Babam eliyle bir kesme hareketi yapıyor. "Hata yapmayın. Bu iş kontrolümüz altında."

Ama ben oradaydım ve aslında ne kadar az kontrol olduğunu gördüm. Babam her zamanki gibi yalan söylüyordu ve eğer King, Hero ve Wild Child olmasaydı, ben de diğerleri kadar hırpalanmış olacaktım. Konsantre oluyorum, kuşağının televizyona çıkmasını istiyorum. Bu dileğin içinde garip, yaramaz bir heyecan var, sanki ondan uzaklaşıp buraya gelene kadar bunu başaramayacakmışım gibi.

"Sayın Başkan, kızınız ne olacak? Saldırılarınız ölümcül olmadığı sürece, umarım zarar görmez. Her şeyi göze almak, içinde bulunduğu tehlikeyi büyük ölçüde artıracaktır, değil mi?"

"Evet baba, peki ya ben?" diye soruyorum dişlerimi sıkarak. Sessiz olduğumu sanıyordum ama üçü de bana baktı. Hero'nun gözlerinde acıma, King'inkilerde ise dehşet verici bir öfke vardı.

Babam derin bir iç çekiyor, oyunculuk maskesini dikkatle takmış. Dehşete düşmüş görünüyor, alt dudağı titriyor, tıpkı onu aynada pratik yaparken gördüğüm gibi. Yüzü gergin, sanki az önce korkunç bir şey sorulmuş gibi, hiç gündeme gelmemesini istediği bir şey.

Cevap vermeden önce kürsünün kenarlarını sıkıca kavırıyor. "İstihbarat beni şuna inandırıyor..." O kadar alışılmadık bir duraksamaya giriyor ki, muhabirlerin buna kanıyor gibi görünmesi beni şaşırtıyor. "Onu çoktan öldürdüklerine inanmak için."

Odadaki herkes dönüp bana bakıyor. Bakışların çoğunda o kadar çok sempati var ki, beni kaçırırların aynı çete olduğuna zor.

Bu arada, ben hâlâ az önce söylediklerini sindirmeye çalışıyorum. Rol yapmayı sevdiğini biliyorum. Beni kullanarak politik bir avantaj elde etmeye çalıştığını biliyorum. Yine de bunu söylemesini hiç beklemezdim.

Basın odası sorularla dolup taşıyor. Nasıl? Neden? Ne kanıt var?

Babam derin bir iç çeker. "O hayvanların gönderdiği resimleri hepiniz gördünüz. Zavallı kızımın kafasına silah dayanmış. Yalan söylemeyeceğim. Umudum bugünkü operasyonla onu çıkarmaktı. Ancak, geri çekilmeden önce bulduğumuz ve ne yazık ki henüz tartışmadığım kanıtlara dayanarak, tüm göstergeler ..." Sanki bunu söylemeye dayanamıyormuş gibi yine susuyor ama sonra kameraya dönüyor ve tartışılmaz bir kesinlikte "O öldü" diyor.

"Ne oluyor lan?" diye bağılıyor Vahşi Çocuk. Kalçama dokunuşu öfkeli bir kavramaya dönüştü, o kadar sıkı ki biraz acıtıyor.

Nasıl hissedeceğimi bilemiyorum. Öfke mi? Şok mu? Öfke mi?

Üzüntü mü? Özgürlük mü?

Nasıl olur da...

"Bu canavarların fark etmediği şey, artık benim üzerimdeki hakimiyetlerini kaybetmiş olmaları. Beni derinden yaraladılar ama daha da kötüsü, bu şehri ve tüm insanları tehdit ettiler. Buna izin vermeyeceğim. Kaybım beni derinden yaralıyor, ancak bu şehirdeki binlerce hayat yerine bir tanesine bile değer veremem. Umudum elbette onu canlı bulup sağ salim eve getirmektir ama Çılgık Atan Kartallar bu hayali yok etti. . Bana asla ama asla geri dönmeyeceğini öğrendiğimde... bu daha önce bir savaş değilse bile şimdi bir savaş." Yere bakıyor, sonra tekrar kameraya dönüyor, sanki gözleri

tam bana göre. Ve yemin edebilirim ki içlerinde bir neşe var. Belki de onu bir kez olsun mutlu etmeyi başarmışımıdır, her ne kadar öldüğümü önceden haber vermiş olsa da. "Eğer dışarıdaysanız, Screaming Eagles, bunu izliyorsanız, bilin ki haritadan silinmek üzeresiniz. Çığlık atıyorum ama acı ve dehşet içinde ve toplumumuza ve kızıma yaptıklarınızdan dolayı pişmanlık duyuyorum. Unutmayın, bunu kendi başınıza siz açtınız. Adalet geliyor."

Bir aksiyon filminde oynayacak kadar sloganı var.

Duygularım, bir kedi yavrusunun eline geçen iplik yumağının çözülmesi gibi çözüldükçe, geriye sadece tek bir iplik kalıyor. Tek bir son duygu.

Fury.

"Bu ne cüret?" Yumruklarım sıkılıyor ve bir şeyleri yumruklamamak için onları sabit tutmak zorunda kalıyorum. "Bu ne cüret? O biliyor. Lanet olasıca biliyor. Onu tanıyorum. Nasıl yalan söylediğini biliyorum. Bütün o konuşma boyunca ağzından tek bir dürüst kelime çıkmadı."

Görünüşe göre ayağa kalkmışım. Yaptığımı hatırlamıyorum ama televizyona yumruk sallıyor ve bağıriyorum. Oda benim dışımda sessiz ve umurumda bile değil. İşler ters gitti, kesinlikle çok ters gitti ve ne yapacağımı bilmiyorum. Ağlamak, çığlık atmak ve hareket etmeyi bırakana kadar bir şeyleri tekmelemek istiyorum.

"Neden?" Hero da en az benim kadar şaşırılmış görünüyor ve sanki o da anlayamıyormuş gibi bana bakarken başını sallıyor.

"Belli değil mi?" King, ben daha fazla konuşmak için çenemi çözmeden cevap veriyor. "Eğer kız öldüyse, ortada rehine falan yok demektir. Rehine yok ve kimse silahla için onu suçlamayacak. Hatta onu alkışlarlar. Artık sempati topluyor ve kırmızı kanlı bir Amerikalı'nın sevdiği bir şey varsa o da iyi, eski moda bir intikam hikayesidir. Büyük silahları ortaya çıkarmak için bir bahanesi var ve kimse onu durduramayacak. Emily'yi siyasi bir malzeme olarak kullanıyordu ve şimdi onu feda etti."

"Hay sikeyim," diyor Bear, tüylü kafasını sallayarak.

"Bekle," der Vahşi Çocuk. "Ama o yaşıyor. Tek yapması gereken dünyaya duyurmak ve bu da onun ne tür bir yalancı olduğunu gösterecek. Bu öyle bir şey değil."

onu gerçekten öldüreceğiz."

King sessizliğinin kendi adına konuşmasına izin veriyor, ama sanırım korkunç farkındalığa ilk ulaşan benim. "Lanet olsun," diye fısıldıyorum.

"Ciddi olamazsın," diyor Viking.

"," diye homurdanıyor Hero. Şimdi o da ayağa kalktı. "Siyasi bir parça ya da değil, o onun kızı."

Ama bunu söylediği anda yanıldığını anladım. Tanrım, babamın ne kadar ahlaksız olduğunu şimdiye kadar anlamamıştım. Ne kadar kötü olduğunu. "Yapardı." Bunu söylerken sesim titriyor ama bu onu daha az doğru yapmıyor. "Kesinlikle yapardı. Sonunda onun işine yarıyorum."

"Birisi ona o polisin kafasına beyzbol sopasıyla vurduğunu söylemiş. Düşmana katılmış." King'in sesi ölüm sessizliğine büründü. Eğer babam şu anda burada olsaydı, bu onun için hiç de iyi olmazdı. "Onunla birlikte değilsen, ona karşısındır, hatta kendi kanından ve canından olana bile."

"Ben... Ben bunu düşünmek zorundayım. Süreç." Başım dönüyor ve gerçekten ne istediğimi bilmiyorum ama tüm bu bakan gözlerden ve televizyon haberlerinde aynı korkunç tehdidi tekrar tekrar anlatan özetlerden uzaklaşmalıyım. "Ben odama dönüyorum."

"Sen sikimsin." Vahşi Çocuk bileğimden tutup beni farklı bir yöne doğru çekiyor. Hero ve King önceden ayarlanmış bir işaretmiş gibi beni takip ediyor.

"Nereye gidiyoruz?"

"Benim odam. En azından senin yatabileceğin düzgün bir yatağım ve dördümüz için de yer var."

Çekimine direniyorum. "Tanrım. Hayatım tehlikede. Bununla ne kadar ileri gidebileceğini sanıyorsun?"

"Güçlü duygular birinden diğerine kolayca geçer. Eminim şu anda sevgili babamı kızdırmak istersiniz. Sence onu en çok ne kızdırır? Sadece taraf değiştirmekle kalmayıp, aynı zamanda seni kaçıranları aptal yerine koyduğunu öğrendiğini hayal edebiliyor musun?" Dilini uzatıyor ve dilini bana doğru oynatıyor.

Haksız değil.

Ayrıca, muhtemelen rasyonalize ediyorum.

Kıçını tekmelemek için geri döndüğümde babamın yüzünü hayal ediyorum, bir motorcu kraliçe ve aynı zamanda öfkeli sevgililerim olan en güçlü üç yandaşım yanımda. Eşleşen kesimler, kemerlerinde silahlar ve o sandalyesinde sinerken onun üzerinde yükseliyorlar. Yaşadığım en kötü fantezi değil.

Siktir et onu. Sözde görevlerimi, moda koordinatörümü, kilo verme koçumu ve yoga eğitmenimi sikeyim. Aslında Melody iyi biri ama tüm bunların temsil ettiklerini sikeyim. Babamın kontrol araçları.

Eski hayatımı sikeyim.

"Biliyor musun? Belki de haklısındır. Belki de iyi kız olmayı bırakmamın zamanı gelmiştir."

Vahşi Çocuk'un sırtışı genişleyerek seksi ve çok davetkâr bir gülümsemeye dönüşüyor.

EMILY

VAHŞİ ÇOCUK KAPIYI DUVARA ÇARPACAK ŞEKİLDE FIRLATIR VE
Beni peşinden sürüklüyor. Havada tenimi karıncalandıran bir yük var.

Vahşi Çocuk'tan Kahraman'a, oradan da Kral'a bakıyorum. Vahşi Çocuk'un ne düşündüğüne şüphe yok, gömleğini çıkarmaya başladı bile. Hero aynı şeyi yapmak yerine yanıma geliyor ve parmağını çenemin altına sokuyor, böylece ona bakmaktan başka çarem kalmıyor. Bakışları bal kaynıyor, elası alev alev yanıyor. King bilinmeyen biri. Beni istediğini biliyorum ve şimdi benimle çıplak olması için bir fırsat var, ben de varım ama henüz meşgul olmadığım tek kişi o.

Tanrım, beni dinle. Belki de ben bir sürtüğüm.

Sadece Janey'i hiç sevmedim, çünkü o bir sürtük.

Unut onu. Erkeklere odaklanıyorum. Babamın kontrolü altında geçen onca yıldan sonra, böyle şeyleri keşfetme olacağını hiç düşünmemiştim ve şimdi birdenbire üç sahip oldum.

Bunu halledebilir miyim?

"Eğer... eğer size durmanızı söylersem-"

Vahşi Çocuk arkamdan gelip ellerini belime koyarken kulağıma "Yapmayacaksın," diyor.

Sonra Hero dudaklarını dudaklarıma bastırıp beynimi öperek beni . Birbirimizin içinde eriyoruz ve fark ediyorum ki Vahşi Çocuk

Doğru. Onlara durmalarını söylememin imkanı yok. Kollarımı güçlü boynuna doluyor ve ona sarılıyorum, aldığım kadar iyi karşılık vermek için parmak uçlarımda yükseliyorum.

Wild Child ellerini tişörtümün altına sokma fırsatını değerlendiriyor, göğüslerimi bulup avuçlarının arasına alana kadar ellerini önümde gezdiriyor. Meme uçlarım onun zeki yüzgeçlerinin altında çakıllanıyor ve onları çimdiklediğinde havai fişekler patlıyor, doğruca bacaklarımdan arasına fırlıyor. Hero'nun ağzına doğru inliyorum.

Hero öpüşmeyi keserek tişörtümü yukarı çekiyor, böylece başımdan geçirebiliyor. Tişörtü bir kenara fırlatıyor ve üçü için de üstsüz kalıyorum. Duş olayından sonra hepsi beni böyle görmüştü ama bu sefer farklı. Daha samimi. Kasıtlı.

Hero, "Kahretsin, göğüslerin harika," diye homurdanıyor.

Elleri hâlâ dolu olan Wild Child eğilip enseme dişliyor. "Öyleler amına koyayım."

King karanlık bakışlarıyla bizi izliyor ama katılmak yerine oturup izlemeye devam ediyor. Bu beni rahatsız etmeli mi? Etmiyor. Bazı nedenlerden dolayı, aralarında o kadar doğal görünen bir dinamik var ki bunu sorgulamıyorum. Eğer onun rolü şimdilik izlemekse, o zaman hatırlayacağı bir gösteri almasını sağlayacağım.

Hero ve Wild Child beni aralarında döndürüp duruyor, aptalca öpüşüp vücudumu keşfediyorlar. Sadece göğüslerimle oynanmasından bu kadar zevk alabileceğimi hiç bilmiyordum ama onlar bu konuda uzman. Her zaman bekaretimi benim kadar bilgisiz birine kaybetmeyi hayal etmişim ve bunu çözerken kıkırdarak yolumuza devam edecektik, ama şimdi buradayım, ne yaptığını bilen birinin ellerinde olmak için söylenecek bir şey olduğunu söylemeliyim.

Hero kotumu çözerken homurdanıyor. Pantolonum yere düşüyor ve üzerimde kalan her şey ortaya çıkıyor. Kocaman ellerini kalçalarımdan üzerinde gezdirip omurgamdan aşağıya doğru öpücükler kondururken, Vahşi Çocuk eliyle yüzümün yan tarafını kavlıyor ve ona bakmam için beni yukarı kaldırıyor. Parmakları sert ve dokunulduğunda sıcak, bakışları ise için için yanıyor. Başparmağını dudaklarıma bastırdığında, içeri girmesine izin veriyorum ve hatta biraz emiyorum.

Yaramaz sırtışı, bunu çok daha büyük bir şey üzerinde deneyeceğimi vaat ediyor.

Gözlerim dikkatle izleyen King'e kayıyor. Hâlâ tamamen giyinik olan tek kişi o, ama bir eli pantolonundaki etkileyici çıkıntının üzerinde geziniyor. Belki de en iyisi. Zaten ikisine de fazla yükleniyorum, ama ne düşündüğünü merak etmekten kendimi alamıyorum. Benden ne yapmamı istediğini.

"Gel," diyor Vahşi Çocuk hevesle ve beni yatağa doğru çekiyor. Hareket anı Hero'ya bize katılmadan önce kıyafetlerini çıkarma şansı veriyor.

Beni sırtüstü yatırıyorlar ve Hero bacaklarımın arasına giriyor, beni açık tutuyor ve üçüne de teşhir ediyor. Tanrım, her şeyi görebiliyorlar. Eğilip dilini bacaklarımın arasına gömerken, Vahşi Çocuk pantolonunun tokasını öyle hararetle açıyor ki, sanırsınız onu boğuyor. Sonra o da çıplak kalıyor ve odada giyinik tek kişi olarak King kalıyor.

Vahşi Çocuk yanımdaki yatakta diz çöküyor. Aleti Hero'nunki kadar etkileyici, kalın ve bir kule gibi dimdik duruyor. Bir eliyle yavaşça okşarken diğer eliyle göğüslerimi çekeştiriyor.

Hero'nun geniş dili aklımı kaçırmama neden oluyor, içimde kaynayan ateşi körüklüyor. İkisinin arasında ezilmiş durumdayım ama Vahşi Çocuk elimi tutup sikine götürüyor ve parmaklarımı etrafına doluyor, sonra da bana onu nasıl okşayacağımı gösteriyor. Elimi tuttuğunda sıcacık ve nabızı atıyor, elimi bıraktığında boğazının derinliklerinde inliyor ama ben devam ediyorum. En azından deniyorum ama Hero'nun dili içime kayarken konsantre olmak zor.

İnliyorum ve sırtımı kamburlaştırarak amımı tam ağzına sokmaya çalışıyorum. Vahşi Çocuk keskin bir nefes alıyor. "Biraz rahatla bebeğim," diyor gülerek. "Sadece okşa, koparmaya çalışma."

Başımı sallıyorum, sadece yarım yamalak dikkat ediyorum. Bir adamın ilgisi aşırı, iki adamınki ise akıllara durgunluk veriyor. Üçünü hayal bile edemiyorum.

Hero dilini klitorisimin üzerinde defalarca gezdiriyor ve elimdeki sikime konsantre olmak gittikçe zorlaşıyor. Sadece hissetmek için gözlerimi kapatıyorum ve karnımın karıncalanması ve zihnimin

Eğer Whirring beni uçurumun kenarına getirecek. İstedğimden değil.

Vahşi Çocuk gevşek parmaklarımdan geri çekiliyor ve sonra sıcak ve ıslak bir şey meme uçlarımdan birini yakalıyor. Aşağı baktığımda onu emerken buluyorum, dilinin yumuşaklığı ve dilinin sertliği beni çıldırtıyor. Bir zevk denizinde boğuluyorum ve beni alıp götürmek üzere olan bir tsunami oluşuyor.

Kahraman geri çekiliyor. Biraz zaman alıyor ama sonra henüz geri gelmediğini fark ediyorum ve inliyorum. "Hero..."

Bana bakıyor, yüzünün alt yarısı parlıyor ve üzerime eğilirken gülümsemesi genişliyor. "Oh, daha bitirmemiş miydik?" Vahşi Çocuk gülüyor.

"Kaba davranıyorsun." Şimdi daha yakın olduğu için o devasa göğüs kaslarından birine vurabiliyorum ama bu sadece kıkırdamasına neden oluyor. Ve sonra neden şimdi aşağıda değil de üstümde olduğunu yeniden anlıyorum. Bakışlarım geniş gövdesini, karın kaslarını, göbeğini ve büyük sikinin üzerindeki kılları takip ederek onu bir direk kadar sert buluyorum, prezervatifi çoktan takmış ve tam amıma doğrultmuş. "Oh," diye nefes alıyorum.

Olmak üzere.

Ucunu kıvrımlarımın arasına sokuyor, tam içimde değil ama tam giriş yerimde duruyor. Kendini aşağı yukarı ovuşturuyor, beni kızdırıyor, hassas tenimi gıdıklıyor, sularımı topluyor ve klitorisime sürtünüyor. Bu anı sonsuza dek uzatmaya kararlı, sanki ve tüm bu süre boyunca ateşimi körüklüyor, sönmediklerinden emin oluyor.

Wild Child'ın göğüslerimdeki elleri ve dudakları da yardımcı olmuyor. O kadar azmıştım ki kalçalarımla onu takip etmeye başladım, sanki yeterince uğraşırsam onu tuzağa düşürebilecekmişim gibi.

"Tanrı aşkına, becer onu," diye çıkıştı King kenardan buyurgan bir tavırla. Her nasılsa onun orada olduğunu unutmayı başarmıştım, ama always olarak, sorumlu o olmalıydı. "Seni beklemekten ölecek."

Elimde değil. Gergin bir şekilde de olsa kıkırdıyorum. Hero çok büyük görünüyor ama ben değilim. Ama bu sefer, sadece ucu içimi d rtecek şekilde kendini yerleştirdiğinde, bunun o olduğunu biliyorum.

Bekaretimi alacak.

Vahşi ocuk beni kollarının arasına alıyor, görebilmem için beni destekliyor. Kulaklarımı  p p yalarken aynı anda iki g ğs mle birden oynuyor. Bu pozisyonda ikimiz de Hero'nun içime girmesini izleyebiliyoruz.

Beni açarken çok garip bir dolgunluk hissi. O kalın ve ben çok küçük görünüyorum, ama o kadar kayganız ki yine de işe yarıyor. Bir anlık bir sızı, bir acı kıvılcımı ve sonra içimde derinlerde, kalçaları benimkilerle aynı hizada.

Gözlerim büyüyor ve kollarım boynuna dolanarak ona tutunuyor, beni Wild Child'dan yukarı çekiyor. Hareket etmeye çalıştığında daha da sıkıyorum. "Bekle. Bırak da alışayım. Sen çok büyüksün."

Vahşi ocuk kıkırdar. "Diğerlerinin duyabileceği bir yerdeyken bunu tekrarladığından emin ol. Biraz egosunu şişir."

"Siktir git," diye Hero. Hareket etmemek onu zorluyor gibi görünüyor.

"Tamam," diye fısıldıyorum ve dayanıyorum.

ekiyor, sonra geri itiyor, havayı içimden çıkartıyor. Vay anasını. Ama onun içimde kayma hissi inanılmazdı. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Her kayış içime, her yerime, ayak parmaklarıma ve kafa derime kadar karıncalanmalar gönderiyor, beni onun altında titretiyor. İleri geri sallanıyor, kalçalarının her yuvarlanışında beni şiltenin içine itiyor.

Hero beni öpüyor, Wild Child boynumu kemiriyor ve göğüslerimi sıkıyor. Sanki tüm vücudum sıvı gibi, onlar beni sallarken aralarında sallanıyorum. Hero çok büyük görünüyordu ama şimdi içimde olduğu için sanki m kemmел bir uyum sağlıyor, sanki siki benim için yapılmış gibi. Tüm vücudum onların arasında sıkılaşıyor. Daha fazla dayanamayacağım.

Wild Child bir elini aşağı kaydırarak klitorisimin üzerinde bir parmağını gezdiriyor ve bu beni bitiriyor. Patlıyorum, Hero'nun etrafında kenetleniyorum, böylece o da inliyor.

Onlara doğru eğilerek kalçalarımı Hero'nunkilere, omuzlarımı da Vahşi Çocuk'un göğsüne bastırıyorum. Boşalırken ikisinin arasında titriyorum ve tüm bunlar olurken Hero kendini içime doğru esnetmeye devam ediyor, devam etmemi sağlıyor, orgazmım tekrar tekrar zirveye ulaşıyor.

Sonra inliyor, kavernöz göğsünün derinliklerinden gelen bir gümbürtü ve derinlere bastırıyor. O da geliyor ve yükünü boşaltırken şiştiğini hissedebiliyorum.

Oh.

Beni

m.

Tanrı

m.

Kendime gelirken beni okşayan Vahşi Çocuk'un üzerine yığılıyorum. Terden ve kendi sularımdan kayganlaşmış durumdayım. Bu, hiçbir zaman kendi eğitimdenimi almadığım türden bir egzersiz ve şimdi ihmal edildiğimi düşünmeye başlıyorum. Karın kaslarımda sanki az önce bir sürü mekik çekmişim gibi tatmin edici bir yanma var ve şimdiye kadar fark etmemiştim bile. Egzersizin eğlenceli olabileceğini kim düşünebilirdi ki?

"Değiştir," diyor Vahşi Çocuk. Aleti kalçama doğru gururla kalkıyor. Doğru ya. Daha işimiz bitmedi. King'e baktığımda bizi izlediğini, sikini çıkardığını ve parmaklarını yavaşça aşağı yukarı kaydırıldığını görüyorum. En az diğerlerinin kadar büyük, bunda utanılacak bir şey yok, ama izlemekten memnun görünüyor. Zaten üçünü kaldırabilir miyim bilmiyorum.

Hero çekilirken usulca inliyorum. Kendimi çok boş hissediyorum, sanki çok önemli bir şeyi kaçırmışım gibi. O temizlenmeye giderken, Vahşi Çocuk beni aniden ters çeviriyor ve şaşkınlıkla gıcırđıyorum. Bir kahkaha atarak, "Ellerinin ve dizlerinin üzerine çök. Seni becerirken o muhteşem kıcını görmek istiyorum." Kalçalarımı güçlü bir şekilde kavrayarak, dizlerim yatağın kenarına gelene ve arkamda durabilene kadar beni yukarı ve geriye çekiyor. Onun güçlü ellerinde oyuncak bir bebek gibiyim. Bir an sonra kendini içime bastırıyor.

Eğer nazik olmanın bir zamanı varsa, o da geçti. İçime giriyor, kalçaları kıcıma çarpıyor. Beni kendine doğru çekerken parmakları içeri giriyor. "Sen çok güzelsin. Daracık amını ölene kadar sikmek istiyorum."

Ellerimin ve dizlerimin üzerinde durmak normalde beni utandıracak bir pozisyon. Hiçbir şey böyle doğru durmuyor ve her şey biraz daha yumuşak, biraz daha etli görünüyor, ama bana hissettirdiklerini inkar edemiyorum ve titreyen sesindeki saf tapınma, içimde bir fırın varmış gibi beni ısıtıyor. Ve beni daha sert ve daha sert becerirken, tüm uzunluğunu içime vururken, her şeyi unutuyorum. Nefes almak için zar zor yeniden üye oluyorum.

Biri önüme yerleşiyor. Gözlerimi kapatmıştım, bakmak için açtım. Bunun sonunda partiye katılan King olmasını bekliyordum, ama bu yine Hero'ydu. Aleti yüzümün hemen altında olacak şekilde uzandı. Eli enseme kavıyor ve beni aşağı çekiyor. Duşta deneme şansım olmamıştı ama şimdi olacak gibi görünüyor. Gerçi Vahşi Çocuk beni arkamdan götürürken, bunu yapıp yapamayacağım konusunda hiçbir fikrim yok.

Dirseklerimin üzerine yerleşiyorum, böylece o serbest eliyle göğsümü yakalarken ben de başına bir öpücük kondurabiliyorum. Aleti henüz yarı sert, karnının üzerinde bir yılan gibi yatıyor ama ona doğru bastırduğım her öpücükte biraz daha sertleşiyor. Parmaklarımı etrafına doluyor, onu hissediyor ve masaj yapıyorum, sonra nihayet başını ağzıma sokacak cesareti buluyorum. İnliyor ve belirgin bir şekilde şişiyor, kaygan teni dilime sürtünüyor. Tadı tuz, ter ve baş döndürücü erkek kokuyor.

Her iki uçta birer tane olmak üzere beni aralarında sallıyorlar. Bir eli saçlarımda olan Hero, boğazıma çarpana kadar beni uzun boyuna doğru itiyor, rahat biraz daha derine ve eğer çok uzaklaşırsam, meme ucumdaki tutuşu acıtıyor, ama bu da beni heyecanlandırıyor. Biraz acıya dayanabilirim.

Ben onunla büyüdüm.

Bu arada Vahşi Çocuk başparmağıyla kıkımın etrafında daireler çiziyor, daha önce sadece okuduğum bir başka his. Çok fazla ve ben onların içinde boğuluyorum. Beni o kocaman sikiyle tekrar tekrar dolduruyor ve sanırım beni tekrar patlatacaklar. Yapabileceğimi bile bilmiyordum. Tek başımayken, tek başımayım ama o zaman Hero ve Wild Child beni çıldırtmak için yanımda değil.

Bacaklarım titremeye ve amım sıkılmaya başladığında kaynayan bir kazan gibiyim. Hero'nun etrafında inliyorum ve o da karşılığında inliyor. Vahşi Çocuk sertçe nefes alıyor ve oda etlerimizin bir araya gelme sesleriyle yankılanıyor.

Boşaldığımda, zincirleme bir reaksiyon başlatıyorum. Vahşi Çocuk'un etrafında titrerken ve sıkarken çarşafları yumrukluyorum. Son bir hayvani hırıltıyla kendini sonuna kadar içeri itiyor ve orada kalıyor, bir yangın hortumu gibi şişip zonkluyor. Hero inliyor ve ben onun ilk gerçek tadını alıyorum. Yutkunup daha sert emerken boğazımdan aşağı kayıyor, daha fazlası için istekliyim.

Onların arasında kendimi tamamlanmış hissediyorum. Bunu nasıl bu kadar uzun süre bekleyebildim?

Sonra Hero ağzımdan kayıyor, Vahşi Çocuk hassas amımdan çıkıyor ve üçümüz de yatağa yığılıyoruz. Belki de bu kadar beklemem iyi oldu. Başka birinin bundan daha iyi erkeklik yapabileceğini hayal bile edemiyorum.

Hero yumuşak bir gülümsemeyle, "Artık bizden asla kurtulamayacağını biliyorsun, değil mi?" diyor.

Buna ne diyeceğimi bilemediğim için gözlerimi kapatıyorum. Doymuş ve bitkinmiş gibi davranmama gerek yok ve uykuya dalmadan önceki son düşüncem King'e ne olduğunu merak etmek oluyor.

KING

SOĞUK TERLER İÇİNDE VE KALBİM HIZLA ÇARPARAK İRKİLEREK UYANIYORUM.

Sikeyim.

Oda benim değil ve dün gecenin geri gelmesi uzun bir an alıyor. Vahşi Çocuk'un odası ve hâlâ gecenin bir yarısı. Duvardaki yüksek pencereden bir parça ay ışığı sızıyor. Kulüpte kalmanın dezavantajı, bir kalede uyumak gibi olması.

Hâlâ o lanet sandalyedeyim. Sanırım hayatınız için savaşmak, bir gezintiye çıkmak ve sonra Emily'nin aptalca becerilmesini izlemek bir erkeğin enerjisini alıyor. Gözlerimi kapatıp sakinleşmek için nefesimi tutuyorum.

Lanet olası kabuslar.

"İyi misin?" Emily'nin sesi diğerlerini uyandırmamak için kısık, gecenin içinde hafif bir fısıltı .

Gözlerimi açtığımda onu bana bakarken buluyorum. Hâlâ çıplaktı, gözlerimin içine bakmak için biraz eğildiğinde dolgun göğüsleri sallanıyordu. Katılmadığım için pişman mıyım? Evet, biraz, ama o benim için hazır değil. Birbirimiz için hazır değiliz. Henüz hazır değiliz.

Sesimin işe yaramamasını bekleyerek başımı sallıyorum. Hay sikeyim. Beni böyle görmesinden nefret ediyorum. Herkesin beni böyle görmesinden.

"Kabus mu?"

"Evet." Her zaman olduğu gibi ayrıntılar bulanıklaşmaya başladı ama ben ana fikri biliyorum. Hep aynı şey. Babam. Ben. Allison. Yara izleri. Baskın. Ve benim lanet çaresizliğim.

Bir daha asla.

"Ben de

alıyorum."

"Biliyorum."

"Doğru. Hatırlıyorum. O zaman pek minnettar değildim ama o zaman beni uyandırdığına sevindim. Şimdi de ben seni uyandıracaktım ama sen kendin yaptın." Çömeliyor, bacaklarını kapalı tutuyor, böylece cazibesi gölgede kalıyor, ama bana böyle bakması beni tekrar sertleştirmiyorsa lanet olsun. Belki de her rağmen atlamalıyım.

Yatakta, Hero ve Vahşi Çocuk dünyaya karşı ölü, iyi becerilmişlerin uykusunu uyuyorlar. "Onları yıprattın."

Omzunun üzerinden bakıyor ve usulca kıkırdıyor. "Belki, ama sabah komik bir şekilde yürüyeceğim. Tanrım, herkes öğrenecek."

"Bizimle geldiğini görmemiş olsalar bile tüm binanın bunu bildiğine eminim. Geldiğinde sessiz değilsin."

Bu kızarmayı her gün izleyebilirdim. "Şey, yani, ben-"

"Sorun değil. Kimsenin umurunda değil. Bizler yetişkiniz. Sen biraz uyu. Ben odama gideceğim."

"Arkadaş ister misin?" Eğer bu sürtüklerden biri olsaydı, başka bir içki aradığını düşünürdüm, ama Emily'den aldığım his bu değil. Endişe. Kahretsin, en son ne zaman biri bana böyle baktı?

Allison.

Eğer gelmesine izin veririm, bu konuda konuşmamı isteyecektir ve bu benim tarzım değil. Benim acılarım bana ait. Ama onun da kendi acıları var ve belki de düşündüğüm kadar farklı değilizdir. Ne var biliyor musun? Siktir et. "Tabii."

"Sn. Bırak da üzerime bir şeyler giyeyim. Gömleğimi hangi cehenneme attılar? Ya da pantolonumu? Onları sakladılar mı yoksa? Burası çok karanlık."

"Al." Gömleğimi çıkarıp ona fırlatıyorum. Zaten bütün kıyafetlerimizi giymiyordu. Ben sadece yığına eklenecek son kişiym.

Bir an düşündükten sonra giyiyor. "Sanırım en azından temel şeyleri kapsıyor."

Kimseyi görmeden odama geldik. Ben dolaba gidip bir şişe viski çıkarırken o yatağının kenarına oturuyor. "Biraz ister misin?"

"şimdi mi?"

"Ben de biraz alacağım."

 nce beni geri çevireceğini düşünüyorum ama sonra başını sallıyor. "Tamam."

İki bardak dolduruyorum, onunkinin yaklaşık yarısı kadar, sonra kendiminkini tekrar doldurmadan önce hızlıca . "İşte." Ben yanına otururken o da bardağını aldı. "Peki k busların ne hakkında?"

"Buraya senin için geldiğimizi sanıyordum." Bir yudum alırken yüz ifadesini bardağın arkasında gizliyor. Yudum boğazında d ğ mlenirken yüz ifadesi gerginleşiyo.

"Siktir git. Bu pisliği ortaya dökersek ikimiz de d k l r z. Seni buraya beni psikanaliz etmen için getirmedi." Gözlerimi onunkilere dıktım. "Ya da sadece sevişebiliriz ya da Wild Child'a geri dönebiliriz. Her neyse."

"Zaten biliyorsun, sanırım. Babamla ilgili."

"Sana vurduğunda mı? Yoksa bundan daha fazlası mı?" Kurt Hawthorne'u gen havuzundan çıkarma kararlılığım, onun lanetli adı her geçtiğinde daha da güçleniyor.

Başını hızla sallar. "Hayır! Hayır, o asla...  abuk öfkelenir ve çabuk vurur, ama asla... bilirsin işte." Bardağını kucağına koyar ve aşağıya bakar.

"Güzel." Bir yudum alıyorum. "Vurmak yeterince boktan."

"Ama rüyalar kötü. Benim olabileceğimden çok daha yaratıcı ve bundan nefret ediyorum. Hiçbir zaman ellerinden fazlasını kullanmadı, ama bu olduğunda gözlerinde vahşi bir bakış var. Sanki kendini zar zor kontrol ediyor ve ben her zaman fazladan bir adım atacağından, daha da ileri gideceğinden emin oluyorum. Rüyalarımda bana ateş çubukları, anahtarlar, kırbaçlarla geliyor. Morluklar ve ağrılar yerine etimi yırtıyor, beni kanlı bir şekilde dövüyor ve kan kaybından terk ediyor. Rüyaların anıları oldukça çabuk kayboluyor, en azından en korkunç detaylar, ama hisler kaybolmuyor. Kitaplarımın arasında saklanarak ve müzik çalarak bu kadar çok zaman geçirmemin bir nedeni var."

Her ayrıntıda biraz daha çöküyor gibi görünüyor. Onu kendime çekmek için bir kolumu ona doluyorum ve o da yüzünü göğsüme gömüyor. Sonra hıçkırıklara boğuldu.

Hay sikeyim. Bu işte iyi olan Hero. Ağlamakla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum, ama öyle görünüyor ki yapmak zorundayım.

Bu yüzden onu kendime çekip yatağa uzanıyorum ve onu da yanımda sürüklüyorum. Bu onun daha rahat dinlenmesini sağlıyor ve bana da ona sarılmam için daha fazla alan veriyor. Burada güvende ve bunu bilmesini istiyorum. Bir elimi başının arkasına koyarak yüzünü göğsüme yaslıyorum ve ağlamasına izin veriyorum.

Ona her şeyin yoluna gireceğine dair söz veremem, çünkü bunu yapamam, ama onu güvende tutabilirim.

EMILY

BİR ERKEKLE BİR KADININ YATAKTA BİRLİKTE YATABİLECEĞİNİ HİÇ DÜŞÜNMEMİŞTİM ve bunun cinsel olmaması. En azından King gibi erkek olduğu her halinden belli olan biriyle. Beni göğsüne bastırıyor, güçlü, sabit kalp atışları kulağımda gümbürdüyor ve kendimi hiç bu kadar korunmuş hissetmemiştim.

Artık ağlıyorum. Bunu birlikte yapacağım kişinin King olmasını hiç beklemiyordum ama henüz tam olarak anlamasam da bir şeyler paylaşıyoruz. Ve rahatlamaya ihtiyacım vardı. Kaçırılma, ölüm tehditleri ve öz babamın beni terk etmesi, polis saldırısı ve her şeyin yoğunluğu - çok fazla. Hiçbir şey çözülmedi ama kendimi daha iyi hissediyorum. Kolumu King'in kalın gövdesine doluyorum ve Leonardo DiCaprio'nun bir sala sarılması gibi ona sarılıyorum. Asla bırakmak zorunda kalmamak için dua ediyorum.

"Benim babam da bir vurucuydu," diyor King, sesi o kadar kısık ki duyabilmek için nefesimi tutmam gerekiyor. "Kahretsin, bunu kimseye söylemem. Ya benim için gerçekten iyisin ya da gerçekten çok kötüsün."

Bekliyorum, ikincisi olduğuma karar vermek yerine devam edeceğini umuyorum.

"Pek çok sorunu vardı. Uyuşturucu, hem kullanıyor hem de satıyordu. Alkol. Sarhoş olduğunda saldırganlaşırdı ama tam bir pislikti. Küçük bir kız kardeşim vardı. Allison."

Sonra tekrar sessizleşiyor, karanlıkta uzun bir süre gibi görünen bir süre. Belki de çok fazla şey söylediğini düşünüyor ya da bu konuda konuşmak istemiyor. Büyüyü bozmak için bir şey söylemeye korkuyorum.

"Onu korumak için elimden geleni yaptım ve her şekilde bana karşı daha kötüydü. , en azından yaşlandıkça, kendini göstermemekte iyiydi ve ben daha kolay bir hedeftim, küstah ve aykırı. Armut dibine düşmüş. Ta ki baskına kadar."

"Baskın mı? Ne demek istiyorsun?"

Beni daha da sıkıyor, ama bu sefer sanırım daha çok tutunacak bir şeye - birine- ihtiyacı olduğu için. Ben de onu sıkıyorum.

"Uyuşturucu baskını. Ve lanet olsun, evimize gelmekte haklıydılar. Babam gerçekten ağır mallar satıyordu ve kimden aldığına da pek dikkat etmiyordu. Eğer devam etmesine izin verilseydi, eminim ben de bu işin içine çekilirdim, belki Allison da. Ama her şeyi yanlış yaptılar ve her şey cehenneme döndü."

Uzun bir nefes alıyor ve yavaşça bırakıyor. Bir şekilde, en kötü kısmının geleceğini biliyorum ve gerçekten, gerçekten düşündüğüm yere gitmemesini umuyorum.

"Sonrasında polisler babamın onlara ateş ettiğini söylediler. Yapabilecekleri bir şey yoktu ama bu doğru değildi. Elbette silahları vardı. Sanırım birkaç tane, ama bizden uzak tutmak için onları kilitli tutardı. Yaptığı birkaç iyi şeyden biriydi. Kendi berbat yöntemiyle, bizi hala seviyordu. Silahları almaya hiç vakti olmadı ama evi kuşattıklarında polislerle bağırıp çağırdığı kesindi. Onu ve çocuklarını rahat bırakmaları için. Çatışma bir noktada başladı. Öldü ve iyi ki kurtuldu. Ama Allison da öyle. Polisler fark eder etmez ambulans çağırdılar ve en azından bazıları dehşete düşmüş ya da utanmış görünüyordu. Yine de umarım kollarımda kanlar içinde yatarken gördükleri manzara hayatları boyunca akıllarından çıkmaz."

"Tanrım," diye fısıldıyorum ve ona sarılıyorum. Kucağıma alamayacağım kadar büyük ama elimden geleni yapıyorum.

"Ve hiçbir şey olmadı, çünkü o zamanki polis şefi her şeyi örtbas etti. Ateş etmenin gerekli olduğunu ve Allison'ın ölümünün talihsiz bir yan etki olduğunu söyleyerek ateş etmenin arkasında durdu. Uyuşturucu bağımlıları, ederlerse başlarına böyle şeyler gelebileceğini bilmeleri gereken pisliklerdi. Sonunda polisleri kahraman gibi gösterdi."

Korkunç bir his midemi bulandırıyor. Olanlar yeterince korkunç değilmiş gibi değil elbette. "O polis şefi miydi-" Sözümü bitirmeye cesaret edemiyorum.

"Evet. Polis şefi Hawthorne, daha sonra sistemde Belediye Başkanı seçildi."

Kahretsin.

EMILY

BİRBİRİMİZİN KOLLARINDA UYUYAKALDIK VE BU BELKİ DE EN GÜZEL ANIMIZDI. Yıllardır bu kadar dinlendirici bir uyku uyumamıştım. Kötü bir rüya görmedim. Hero ve Wild Child bizi bulmaya geldiğinde, King'in beni tamamen kendine istediği konusunda biraz şakalaştık ama hepsi eğlenceliydi. Gerçek şu ki, iyi bir uyku dışında hiçbir şey olmadı ve dürüst olmak gerekirse, bu daha da değerli. Yenilenmiş ve gitmeye hazır bir şekilde uyanmak? İşte bu hayatımda daha çok kullanabileceğim bir şey.

Çocuklar ortak odada , erkek motorcular hakkında sohbet ediyorlar. Onların bir şeyler hakkında tutkulu olduklarını görmek ne kadar eğlenceli olsa da açlıktan ölüyorum ve bu noktada kendimi o kadar evimde hissediyorum ki gidip kendime yardım edebilirim. Mutfak koridorun sonunda ve Vahşi Çocuk beni gezdirdi, böylece neyin yasak neyin yasak olduğunu biliyorum.

Buzdolabının köşesindeki yoğurdun Eagle- eye'a ait olduğunu öğrendim ve kimse onu keelhaul tehdidi altında yemiyor. Düşüncesi bile tüylerimi ürpertiyor. Birini bir bisikletin arkasına iple bağladıktan sonra yerleşkenin etrafında birkaç tur sürüklemek. Vahşi Çocuk bana bunun ne olduğunu anlatırken kocaman sırıtmıştı ama bana iğrenç ve korkunç geliyor. Benimle dalga geçtiklerini varsayacağım ama buraların nasıl bir yer olduğunu bildiğim için belki de öyle değildir. O yüzden yoğurda pek yüz vermedim.

Belki bir salata. Erkekler et ve patatesten ibaret, yanında da biraz daha et var. Buna ihtiyaçları olduğunu düşünmeyebilirler ama benim bundan biraz daha fazla kaba yeme ihtiyacım var. Herhalde birileri sebze yiyordur, çünkü evde bol miktarda sebze var.

Böylece kendime hafif bir şeyler hazırlayabilirim. Artan tavuk göğsünü de dilimleyip içine atabilirim.

Her şey değişti. Bana güvenmeye başladılar. Manyetik rafa geri koymak için yıkarken mutfak bıçağına bakıyorum. Bununla kendimi silahlandırabilirim ve hepsine karşı bir şansım olmasa da, bahse girerim önce biraz hasar verebilirim. Viking bu şeyi o kadar keskin tutuyor ki saçları bile kırabilir. Ama işte buradayım, Screaming Eagles kulüp binasının mutfağında takılıyorum, yalnızım ve burada yaşıyormuşum gibi kendi yemeğimi hazırlıyorum.

Öyle değil mi? Babam öldüğümü ilan etti. Ama istediğim gelecek bu mu? Erkekler benden bıktığında ne olacak? Şu anda eğleniyoruz, ama yolda bir evlilik teklifi ya da onların yaşlı kadını olmam gibi bir şey yok. Motorcular yaşlı bir kadını paylaşabilir mi? Motorcu ilişkilerinin nasıl yürüdüğü hakkında hiçbir fikrim yok. Sadece bir sürtük olmayacağımı biliyorum. Yani, yargılamak yok, sen yaparsın falan, ama istediğim bu değil.

"Hey, ."

Etrafımda dönüyorum. Sürtüklerden ve yalnız kalmaktan bahsetmişken. Janey kapıda duruyor, her zamanki tarzıyla, muhtemelen giydiği tek şey olan büyük boy atletle. Elleri kalçalarında, başı eğik ve yüzünde zalim bir ifade var. Geçen sefer yalnız kaldığımızda bana yaptığı korkunç uyarıyı unutmadım, her ne kadar çocuklar etraftayken hatırlamakta zorlansam da.

Ve o yalnız değil.

Pembe bir bluz ve altında hiçbir şey olmadığı belli olacak kadar dar bir şort giymiş olan Alexis kollarını göğsünde kavuşturarak sırtıyor. "Erkekleri bizden uzaklaştırmak için çok sert bir şeyler yapıyor olmalısın. Ya da sana gerçekten çok kötü şeyler yapmalarına izin vermelisin."

Üçüncüsü -sanırım adı Zoe- küçük kız görünümünü yepyeni bir seviyeye taşıdı. Uzun sarı saçlarını atkuyruğu yapmış ve şimdiye kadar gördüğüm en büyük, en mavi gözlere sahip. Kapıyı uğursuz bir tıkırtıyla arkasından kapatıyor ve buzbir bakışla beni bir aşağı bir yukarı .

"Saçmalama. Onun gibi biri için fazla iyiler. Aletlerini soksalar solup giderler."

İçimden bir ses bunun çirkinleşeceğini söylüyor. Çığlık atabilirdim ama çocuklar gelmeden çok önce peşime düşerlerdi. "Dinle, buraya gelmeyi ben seçmedim bile, tamam mı?"

"Dün gece çığlık attığını duymadığınızı mı sanıyorsun?" Janey diğer ikisi tarafından kuşatılmış bir şekilde yaklaşıyor. "Neden burada olduğunuz umurunda değil. Sizi uzun zaman önce uyarmıştım ve bedelini ödeme zamanı geldi. Çocuklar seni duymayacak. Isle of Man yarışları başladı. Burada çığlık çığlığa ölebilirsin ve o adamların hiçbirisi gürültüden seni duyabilseler bile koltuktan kalkamazlar." Zalim sırtışı genişliyor. "Lafi açılmışken..."

"Kavga aramıyorum ama kendimi savunacağım." Boyum ne kadar kısa olursa olsun, tam olarak dikleşiyorum. İlk yardım eğitimi ve bale derslerinin yanı sıra kendini savunma dersleri de vardı. Teorik olarak böyle bir şey için hazırlıklıyım ama henüz gerçek insanlar üzerinde kullanmak zorunda kalmadım.

Zoe gülüyor. "Üçümüze karşı mı? Şehir dışından gelen tiki kız mı?"

Alexis beni itti. Göründüğünden daha güçlü ama bunu Janey'yi geçmek için kullanıyorum. Sonra savunma aikido duruşuna geçiyorum. En iyi hatırladığım stil bu.

"Ooh. Fantezi. Kung fu mu yapacaksın?" Janey gülüyor ve Zoe bir tür Bruce Lee filmi gibi "Hiiyaah!" sesi dövüş sanatları duruşu taklidi yapıyor. "Bakalım çocuklar birkaç dışın eksikken seni nasıl sevecekler."

Üçü arasında en az Zoe'den yumruk bekliyordum ama o bir ya da iki sokak kavgası görmüş gibi sallanıyor.

Saçmalık.

Hatırladığım kadarıyla, yanımdan geçip gitmesi için yan adım atıyorum, sonra kolunu tutup momentumunu kullanarak ona yardım ediyorum. Tökezleyerek ilerliyor, dengesini kaybediyor ve asılı duran tencere ve tavaları sallayan bir gümbürtüyle tezgâha çarpıyor. Sanırım kafasını çarptı.

Çünkü sarkıyor, yere oturup inleyene kadar bacakları gevşiyor.

Bu beklediğimden çok daha etkiliydi. Belki de bu işte bir şansım vardır.

Yaptıklarımı hayranlıkla bakmak için çok fazla, diğerlerine dikkat etmek için çok az zamanım vardı. Janey ve Alexis kendilerini kollarıma attılar ve beni tezgahlardan birine çarptılar. Sert kenar sırtıma batıyor ve ciğerlerimdeki havayı dışarı atmaya zorluyor. Sabah çok fena acıyacak. Tabii bir sabah daha görebilirim.

Alexis yüzüme doğru yaklaştı. "Seni o kadar kötü becereceğiz ki, havalı baban bile seni tanıyamayacak."

Aikido eğitmenim bana her zaman bunun son çare olduğunu ve en az rakibimin canını yaktığı kadar benim de canımı yakacağını söylerdi, ama bazen yapman gerekeni yaparsın. Stil saflığı konusunda pratik bir bakış açısına sahip bir kadındı.

Cesaretimi toplayarak hızlı bir nefes alıyorum ve bir ayağımı tezgâha dayayıp öne doğru hamle yapmadan önce Alexis'ten olabildiğince uzaklaşıyorum. Alnım etli bir çitirtıyla yüzüne çarpıyor. Deli gibi acıyor ve yıldızlar görüyorum ama çılgılık atıp beni bırakıyor.

"Alexis!" diye bağıyor Janey ve onun dikkati dağılmışken kolumu çekip kurtarıyorum ve etrafımda dönüyorum. Bu sefer üzerime atlamaları için onlara zaman vermeyeceğim.

"Burnum! Lanet olası burnum!" Alexis mutfak adasını destek olarak kullanıyor ve sırtını adaya yaslayarak aşağı doğru kayıyor. Parmaklarının arasından fışkıran kan yanaklarını kaplıyor ve üstünü ürkütücü bir batık görüntüye büründürüyor. Vay anasını.

Janey mutfak bıçağını manyetik raftan çekerken metal çınlıyor ve öfkeli bir vahşi kedi gibi dudak büküyor. "Seni öldüreceğim amına koyayım." Yaklaşırken bıçağı önünde sallıyor. "Seni dilim dilim doğrayıp Jüpiter'e yedireceğim." Gözleri çılgına dönmüştü ve üstüne üstlük Zoe kendini toparlıyordu. Biri çıldırmış ve elinde bıçak tutan iki öfkeli kadınla yüzleşmek üzereyim.

İhtiyacım olduğunda adamlar nerede?

VAHŞİ ÇOCUK

EMILY HANGİ CEHENNEMDE? BİR ŞEYLER ATIŞTIRMAYA GIDIYORDU AMA
Mutfakın kapısı kapalı ve görünürde yok. İçeride olmalı, değil mi?

Kapıyı açıyorum. "Hey, Emily, kayboldun mu yoksa-" Neler olduğunu
görünce cümlemi yarıda kestim. "Ne oluyor lan?"

Odanın bir tarafında Emily, sanki birisinin kafasına onunla vurmaya
planlıyormuş gibi bir tava tutuyor. Mutfak adasının yanında Alexis
yerde ağlıyor ve yüzünden kan fışkırıyor. Diğer tarafta Zoe ve Janey
Emily'yi tehdit ediyor ve Janey'nin elinde kaltağı jülyen doğramaya
hazır bir şef bıçağı var.

"Bu sürtük işi," diye hırlıyor Janey. Gözlerimin içine bile bakmıyor. "Sen
karışma."

"Siktir et. Bırak şu lanet bıçağı." Tanrım, bir de burada deli olanın ben
olduğumu söylerler. Elbette her şeyle dalga geçmeyi ve şaka yapmayı
seviyorum ama sanırım King bile şu anda sesimdeki otoriteyle gurur
duyardı. "Bir şeyi halletmeniz gerekiyorsa tamam ama birbirinizi
öldürmenize izin vermeyeceğim. Lanet kulüp binasında olmaz. Ve Emily
hiç olmaz."

"Siktir , Vahşi Çocuk." Janey bıçağı sallıyor.

Aptal mı lan bu? "Bırak şu lanet bıçağı ve siz kızlar bunu silahsız
halledin. Teke tek."

Emily'nin Janey'nin bıçağına kilitlenmiş olan bakışları bana yöneliyor. "Ne? Beni kurtarmayacak mısın?"

Janey kuru kuru gülüyor. "Ve sen karışmayacak mısın?"

Emily sürtüklerden biri olmasa bile, kadınlar arasında bir hiyerarşi var. Bunu çözmediği sürece, bu saçmalıklar yaşanmaya devam edecek. "Normal insanlar gibi halledin. Tanrım. Kes şu bıçaklamayı." Elimi Janey'e uzattım. "Şimdi şu lanet bıçağı bana ver. Ve Zoe, defol git."

"Ama-"

"Bu senin sorunun değil. Alexis'i al ve ona biraz buz getir. Ve kanamasını engelleyecek bir şey. Janey kendi başına iyi." Görünüşe bakılırsa Emily, Alexis'in yüzünün onun eseri olduğunu varsayarak ciddi bir sevgi gösterisinde bulunmuş bile.

Zoe Janey'ye hızlıca bir kez daha bakar, sonra Emily'ye göz atar. Dudakları çarpık bir gülümsemeyle kıvrılır. "İyiyim. Sadece dayağı kaçırmak istemedim. Her neyse. Gel Alexis."

Ve sonra sadece ikisi kaldı. Emily'nin çenesi geriliyor ve bana çok çirkin bir bakış fırlatıyor ama tavayı yere bırakıp Janey'ye bakıyor ve aynısını yapması için ona meydan okuyor.

Bir an sonra Janey ellerini yumruk yapmadan önce bıçağı bana uzatıyor. Kendini dengeliyor ve Emily'ye bakıyor.

Bu sırada Emily duvardan çıkar ve bir tür kung fu tarzı savunma duruşuna geçmeden önce kendine alan açar.

Küçük bir kahkaha atarak, "Boktan bir şey," diyorum.

"Eğer yardım etmeyeceksen, o zaman çeneni kapalı tut," diye tersliyor Emily.

"Evet, kapa çeneni," diye ekliyor Janey.

Gördünüz mü? Şimdiden ortak bir zemin buluyorlar.

Fırsat kollayarak birbirlerinin etrafında dönüyorlar. Paramı nereye koyacağımı bilmiyorum. Janey her seferinde bir sürtük olarak merdivenin tepesine çıkmanın tecrübesiyle hareket ediyor, ama Emi-

Bir çeşit dövüş sanatı eğitimi almış. Tabii ki kendini savunma dersleri almış. Janey bu sefer çiğneyebileceğinden fazlasını ısırması olabilir. Emily'nin canına okuyacak gibi görünüyorsa elbette müdahale ederim ama Emily sürtüklerin saygısını istiyorsa kendini temsil etmeli, bizim arkamıza saklanmamalı.

Janey bir bağırıyla hamle yapar ve bu Emily'nin sıçramasına neden olsa da, Janey'ye karşı bu hareketi kullanmayı denemeden önce yan adımlar atar. Yine de şanssızdı. Bunun yerine Janey elini Emily'nin bileğine doluyor ve dengesini bozuyor. Tekrar ayrılmadan önce Emily'nin karnına sert bir yumruk indiriyor. Emily öksürüyor ama henüz yere düşmedi. Kahretsin, bu MMA yayınından daha iyi ve çok seksi.

Ne de olsa Emily'nin ameliyattan sonra memelerini daha iyi öpecek birine ihtiyacı olacak.

Bir sonraki çarpışmalarında Emily'nin atışı işe yarar. Janey'nin dengesi bozulur ve mutfak adasına çarpana kadar döner. Homurdanıyor ve düşüyor ama Emily ona ulaşmadan kendini toparlıyor. Tükürüyor ve elinin tersiyle ağzını siliyor. "Yerleri senin lanet suratınla yıkayacağım."

"Bahse girerim hayatında ilk kez sırt üstü yatıp birinin düşmesini beklemek yerine dürüst bir iş yapmışsındır."

Vay anasını. Gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Emily'nin içinde böyle zehir olduğunu düşünmemiştim.

Janey'nin yüzü öfkeyle buruşuyor ve kan donduran bir kükremeyle saldırıyor. Emily onun en hassas noktasına, gururuna çivi çaktı ve şimdi bütün paramı Emily'ye yatırıyorum, çünkü Janey az önce aklını kaybetti.

Emily hazır. Janey'nin atletini kavrayan Emily, Janey'yi uzanmış bacağının üzerinden yuvarlayarak duvara fırlatıyor. Ve bu sefer, nasıl gittiğini görmek için etrafta durmuyor. Kendini üstüne atıyor ve vurmaya başlıyor. "Ben.. .. Hastayım. Bıktım. Bıktım. Bıktım. Bıktım. Benimle." Her kelimeyi bir yumrukla nokt alıyor. "Bırak beni. Beni. Bırak. Sik. Yalnız bırak!"

Bir canavar yarattım.

Belki Janey'i kurtarmam gerekecek. "Dur!

Dur! Veriyorum! Siktir, kes şunu!"

Emily Janey'nin böğrüne bir yumruk daha indirdi, acı dolu bir homurtuyla karşılandı, sonra yuvarlanarak ayağa kalktı ve hazır duruşa geçti. İşini şansa bırakmıyor. Akıllıca.

Ama Janey yerde kalıyor. Dudağı kanıyor ve gözünün etrafında bir morluk oluşuyor. Hıçkıra hıçkıra ağlıyor.

Siktir, Janey hıçkırıyor mu? O günü göreceğimi hiç düşünmemiştim.

"Tamam. Benden bu kadar. Seninle uğraşmayacağım. Artık kraliçe sürtük sensin ve umarım mutlu olursun." Yere düşmüş ve burnundan sümükler akıyor olsa da, hala şeker ve baharattan değil, zehir ve kinden yapılmış, ama yenilmiş. Emily'nin bir bacağına desteklediğini görebilsem de, ayakta kalan tek kişi o.

Ona zaten aşık olmamış olsaydım, yine aşık olurum. "Gördünüz mü? Şimdi daha iyi hissetmiyor musunuz?"

Janey yere kan tükürmeden önce, "Siktir git, Vahşi Çocuk," diye alay ediyor.

"Evet, siktir git." Dürüst olmak gerekirse Emily benden pek memnun görünmüyor. Ben de onun kazanan olmaktan hoşlanacağını düşünmüştüm. Yanımdan geçip gitti, tezgâhtan nasıl olduysa kavgadan kaçmış bir kase salata aldı ve kapıyı iterek açtı. "Bu senin hatan," diye tersledi ve gitti.

Sikeyim. Tek istediğim ona yardım etmektir. Daha sonra takdir edecektir.

EMILY

"TANRIM, NE OLDU SANA? İYİ MİSİN?" KAHRAMAN BANA BAKTI.

Onun yanındaki kanepeye otururken gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Yemek için odama döndüm ve Zoe ile Alexis'i kovaladıktan sonra banyoda biraz temizlik yaptım. Tek kelime etmeden çekip gittiler. Sanırım haber yayıldı.

Bu süre zarfında yanağımda bir morluk, kolumda bir kedi tarafından tırmalanmış gibi görünen çizikler oluştu ve kendimi biraz sol bacağımı tercih ederken buldum. Yarın her şeyin daha iyi olacağından eminim ama şu anda kendimi berbat hissediyorum.

"Ben iyiyim."

Bana şüpheyile bakıyor ama başını sallıyor. "Elbette. İyi." Hero'nun grubun en akıllısı olduğunu hep biliyordum.

Vahşi Çocuk geliyor ve beni kanepede görünce gözleri parlıyor. Sanki yanıma oturacakmış gibi yapıyor.

"Sakın buna cüret etme," diyorum kararlı bir sesle.

Yarı yolda durdu ve ayağa kalktı. Bakışlarımı görünce gözlerindeki ışık aynı hızla sönüyor. Belki en akıllısı değil ama onun bile hayatta kalma içgüdüğü var.

Bir süre sonra Jüpiter ilgi bekleyerek yanıma geliyor ve onu mutlulukla kucağıma alıyorum. Vahşi Çocuk ona ekşi bir bakış atarken hemen kucağıma sokuluyor. Boxer yavrusunu kulağının arkasından kaşırken ona dilimi çıkarıyorum.

King elinde birayla içeri girdiğinde ona da ters ters bakmaya çalışıyorum ama belli ki görüyor ama umurunda bile değil. Yanıma çöküyor, sonra ekrana odaklanıyor, birileri dar bir uçurum yolunda motosiklet yarışı yapıyor.

"Her neyse," diye homurdanıyorum. Nedense ona kızmak daha zor geliyor. Sanırım beni de listeye eklemek için yeterince kâbusu var.

Neden hepimiz sanki üzerimize düşmeyi bekleyen bir bomba yokmuş gibi oturuyoruz? Babam her an görev gücüyle geri dönebilir. Bu arada, ben burada sıkışıp kaldım, bir grup sürtükle en iyi sürtük olmak için savaşıyorum.

Hayatım ne hale geldi böyle? "Karşı

koymak için bir yola ihtiyacım var."

"Ha?" Yüksek sesle konuştuğumu fark ettiğimde King bana baktı.

Ama artık konuşma başladığına göre, ben de devam edebilirim. "Karşılık ver. Babama karşı. Bana öldü dedi. Beni sildi. Burada onun tekrar ve bu sefer gerçek silahlarla saldırmasını beklemek yerine buna karşı yapabileceğim bir şeyler olmalı."

"Kartal gözü üzerinde. Siz dikkatinizi dağıtırken çok şey oldu. Silahlar, kurşun geçirmez yelekler, tazyikli su hala orada, çitleri elektrikli hale getirdik... buraya kolay kolay giremezler."

"Anlamıyorsun. Babam tüm bölgeyi yörüngeden bombalayacak. Gerekirse orduyu çağıracak. Siz onu tam gururundan vurmayı başardınız ve bunu asla affetmeyecek." Bu adamlar pek çok açıdan harika, ama aynı zamanda kendi iyilikleri için fazla ukalalar.

"Zaten geliyordu. Seni almak onu geri püskürtmek için umudumuzdu. Sadece ne kadar berbat durumda olduğunu fark etmemiştik ve bir grup kanlıdan geliyorsak, bu bir şey söylüyor."

Jüpiter kucağımda dönüyor ve yeni rahat bir pozisyon bulana kadar ellerimi bir anlığına kaldırıyorum. Burnu yan tarafıma sürtünüyor ama her şey yolunda. "Kral?"

"Ne?"

"O fotoğrafları basına gönderdiniz, değil mi, yani onlarla temas noktalarınız var."

"Evet."

"Bir basın toplantısı düzenlemek istiyorum. Onlara gelmelerini söyle, ben de kapıdan gireyim. İçeri girdiklerinde beni sağ salım bulurlarsa ve sizin davanız için konuşurlarsa onlar için ne büyük bir haber olur. Bu babamın tüm konumunu zayıflatacak. Ölü olmak yerine, sağ salim olurum ve kanıtlarla ilgili saçma hikayesinin yalan olduğu ortaya çıkar." Ne kadar çok düşünürsem, o kadar iyi geliyor. "Onu alaşağı edemeyebilirim ama bu kesinlikle işlerini bozacaktır. Bunu yapmamız gerek."

"Hayır."

Ekrana bakmıyor bile, sadece şişesinden bir yudum alıyor. Sanki hepsi bu.

"Neden olmasın?"

"Bu çok tehlikeli. İfşa olursunuz ve babanızın bir şey yapmayacağına güvenmiyorum. bir haberi duyurup da babanın bunu duymamasına imkan yok."

"Siz beni götürmesine imkân ."

"Hayır." Sonra sesini yükseltir. "Bu geri kalanınız için de geçerli. Eğer Emily gelip basın toplantısı yapmaktan bahsederse, bu saçmalığı kapatın. Kendini riske atmasına izin vermeyeceğiz." Muhtemelen bizi duymuş olan Hero başını sallıyor ve Vahşi Çocuk biraz daha şaşkın görünse de King'e başıyla onay veriyor. Ve bunu duyuruş şekliyle, odadaki hemen hemen her motorcu bunu duydu.

"Ciddi misin?" Bana bu şekilde söz geçirmesine izin vermeyeceğim. "Bunu bir düşün. Onu başka nasıl durduracağız? Buraya gelir ve hepinizi vurursa... belki beni de vurursa, o zaman ne olacak? Ne kazanmış olacağız?"

"Eğer silahlarını ateşleyerek , onun için hazır olacağız."

"Hiç hazır görünmüyorsun."

"Tartışma bitmiştir." Devasa kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

Ben de bir çeşit kurduğumuzu sanıyordum. Belki de onu küçük ilişki grubumuzda istemiyordumdur.

Ama bunu benim için endişelendiği için yapıyor. Hay aksi.

"Tamam. Gidip kitap okuyacağım. Ya da Hero'yu sikerim."

Hero bunun üzerine hemen ayağa kalkar ve yüzüne bir sırıtma yayılır.

"Unut gitsin." Onu iterek yerine oturmasını sağlıyorum, sonra da karyolamın ve Vahşi Çocuk'un bana ödünç verdiği bir yığın kitabın bulunduğu depoya çekiliyorum. Şu anda onların odalarından herhangi birinde olma düşüncesine dayanamıyorum. Belki de bir bilim kurgu kahramanının ölümcül uzaylıları öldürmesi ve zar zor giydirilmiş genç kızları canlandırması dikkatimi dağıtmak için ihtiyacım olan şeydir.

oturduğumda karyola gıcırıyor. Bu şeyin ne kadar rahatsız olduğunu bu kadar çabuk şaşırtıcı ama elimden geldiğince iyi yerleşiyorum ve kitaplardan birini elime alıyorum. Altında Vahşi Çocuk'un günlüğü var. Onu düşünmek bile istemiyorum ama yine de elime alıyorum. Bitirmeye hiç fırsatım olmadı.

Hâlâ iyi. Hala sıcak. King bir keresinde Vahşi Çocuk'un kendinden kaçtığını söylemişti. Düşüncelerinden, dürtülerinden ve her zaman bir yere, herhangi bir yere gitme ihtiyacından. Kendisinde neyi sevmiyor? Bazen çekilmez bir pislik olması dışında, örneğin beni Janey ile en iyi sürtük onuru için kapıştırdığında bu unvanla hiç ilgilenmiyorum- ama bence bu bir nedenden çok bir semptom.

Onu düşünmemek için çok fazla. O, Hero ve King. Üçüne de farklı şekillerde ilgi duyuyorum ve buna engel olamıyorum. Ama bu, onlara yardım edecek bir şey yapmama izin vermemelerini on kat daha sinir bozucu hale getiriyor. Onları korumak için, bana yaptıkları gibi. Babam tüm yerleşkeyi yerle bir etmeden önce.

Kapı açılıyor ve kim olduğunu görmek için başımı kaldırıyorum, bu sırada Vahşi Çocuk'un günlüğünü kapatıp diğer kitaplardan birinin altına saklıyorum.

"Hey, ."

Kahretsin.

Janey kapının girişinde duruyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş çerçeveye yaslanıyor. Dudaklarında çarpık bir gülümseme var.

"Sürtük olimpiyatlarının bir başka turuyla ilgilenmiyorum, tamam mı? Şimdi başka bir kavga çıkarmanın zamanı değil." Tekrar bir şey denemek üzere olma ihtimaline karşı ayağa kalktım.

Başını iki yana sallar. "Bu sefer değil. Sana yardım etmek için buradayım."

Buna yüksek sesle güldüm. "Evet, doğru. Sana güvenmem için bana küçük bir neden söyle."

"Çünkü buradan mümkün olduğunca çabuk gitmeni istiyorum. Eğer seni dövüşte yenemezsem, o zaman başka yöntemler kullanmak zorundayım. Seni ortak salonda duydum."

"Harika." Gözlerimi deviriyorum. "Ve şimdi sen..." Sözümü bitirdiğimde ona alaycı bir soru soran yüz ifadesi takınıyorum ya da en azından ben öyle düşünüyorum.

"Sana o basın toplantısını getireceğim."

Tamam, şimdi dinliyorum.

EMILY

VAHŞİ ÇOCUK'TAN DAHA DELİ OLMALIYIM. JANEY'E GÜVENMEK. BU SANKI Bir akrebin sokmayacağına güvenmek. Ya da babamın yalan söylemeyeceğine. Yine de .

Öte yandan, onun motivasyonuna yeterince inanıyorum. Ben kulüp binasından çıkınca, tüneği tekrar yönetmekte özgür olacak. Benden kurtulmakla kazanacağı çok şey var ve eğer beni öldürdüğü için değilse, adamlarla tekrar sevişebilir bile.

Bu düşünce beni derinden yaralıyor.

Henüz resmi bir şey yapmadık ama onlara karşı çok güçlü hisler beslediğim aşık ve sanırım onlar da bana karşı kendi garip yöntemleriyle öyle hissediyorlar. Ama tüm bunlar bittiğinde nereye gideceğim?

Yerleşkede mi yaşayacaksın? Onların yaşlı kadını mı olacağım? Bir yanımda bu fikirden nefret etmiyor ama babam bir şekilde etkisiz hale getirilebilirse, eve dönmem gerekmez mi?

Annem çok kontrollü ve birden fazla kez görmezden gelmiş olmalı. Yine de bazen fondöteneye çok yükleniyor ya da sıcakta uzun kollu giyiyor. Bazen görmezden gelmek, gözünü karartmaktan daha kolaydır. Beni seviyor mu? Sanırım bir bakıma öyle. Tüm bunlar başlamadan önce limuzinde babamın dikkatini dağıtmaya çalıştığı zamanki gibi. Belki de elinden geleni yapıyordur.

Onun en iyisi eve gitmek isteyeceğim şey mi? "Geliyor musun, gelmiyor musun?"

Belki Janey bana yardım ediyordur ama bundan hoşlanıyormuş gibi yapmadığı kesin. Yerleşkeden gizli kaçış çıkışları olduğunu bile bilmiyordum ama mantıklı. Her şey kaybolduğunda, için yollara ihtiyacın olur. Görünüşe göre bir sürü var ama bana sadece bunu gösterdi. Şimdi terk edilmiş küçük bir apartman dairesindeyiz, muhabirlerle buluşmak için anlaştığımız yerin hemen aşağısında.

Çok korkuyorum, çünkü işler ters giderse daha da batarız, ama bunu çocukları kurtarmak için kullanabilirsem, kullanacağım. Yapmak zorundayım.

Bu yüzden çenemi meydan okuyan bir kararlılıkla kapatıyorum ve Janey'yi sokağa kadar takip ediyorum. Karanlık tünelden geçtikten sonra parlak ışık gözlerimi kısmama neden oluyor ama bir elimle gözlerimi kapatarak alışıyorum.

Gazeteciler orada olacak. Ben o kadar aptal değilim. Janey çıkış yolunu ve basını aramak için bir telefon sağladı ama o kısmı ben hallettim. Beni bu kadar kolay satmasına izin vermeyeceğim. O ve diğer birkaç kızla birlikte bana giymem için normal kıyafetler bile aldık, diğerleri ne için olduğunu bilmeseydi bile. Alexis benimle kıyaslandığında bir sopa figürü, ama ona çok büyük gelen bir güneş elbisesi vardı ve onu işe yarattık. Görünüşe göre, en iyi sürtük olarak neredeyse her şeyi isteyebiliyorum.

Asıl soru Janey'nin beni becermek için başka bir yol bulup bulmadığı.

"Ne bekliyorsun? Zengin kız hayatına geri dönmek istemiyor musun? Şampanya ve ıstakoz, elbiseler ve balolar. Kahretsin, erkeklerin terli eski tişörtleri ve kemer takmak zorunda olduğun boxer'larıyla etrafta koşturmaktan bıkmış olmalısın." İlerlemem için eliyle işaret etti.

Aslında erkeklerin tişörtlerine ve boxerlarına alışmaya başlamıştım. Onların kokusunu alıyorum. Sanki giyinik olsam bile bana dokunmak için oradalarmış gibi.

Tanrım, böyle arkalarından iş çevirmekten nefret ediyorum, ama tam bir bit kuşatmasını kendi başlarına halledemeyecekleri gerçeğini aşamıyorlarsa, bunu kendi başıma yapmak zorundayım. Aptal gururları yüzünden batmalarına izin vermeyeceğim.

"Geliyorum."

Köşeyi dönüp birkaç restoran ve bir berberin arasındaki küçük bir meydana giriyoruz. Ve işte basın bizi bekliyor.

Beni gördükleri anda dokuz haber kaynağı, kameralar, mikrofonlar - çocukluğumdan beri nefret ettiğim her şey- etrafımı sarıyor. Onların ötesinde, neler olup bittiğini görmek için binalardan dışarı fırlamış bir grup yerel halk var. İlgi odağı olmaktan hiç hoşlanmadım, babam beni kaç kez dışarı sürüklemiş olursa olsun. Ve şimdi, işte buradayım, kendi basın toplantımı yapıyorum.

Çocuklar için yaptığım şeyler.

Etrafa bakındım, tehdit arıyordum. Telefonunu ödünç aldıktan sonra, Janey'nin beni tuzağa düşürmek için bir yere koymadığından emin olmak için harita uygulamasını kullanarak konumu seçtim. Hiçbir şey ama umarım omurgamı sıkıca saran ürperti sadece gerginliğimden kaynaklanıyordur ve henüz fark etmediğim gerçek bir tehdit değildir.

Meydanın ortasında küçük bir çeşme var. İçinde su yok ama yine de üzerinde durabileceğim yükseltilmiş bir taş duvar var. Beni gazetecilerin biraz üstüne çıkarıyor ve bu da yardımcı oluyor. En azından küçük bir çocuk gibi kameralara bakmayacağım. Muhabirler, Kartal Göz'ün ödül kutusunu sallamasından sonra Jüpiter gibi beni takip ediyorlar.

"Merhaba," diye başlıyorum, nereden başlayacağımı bulmaya çalışıyorum.

Janey arkada duruyor, bir ışık direğine yaslanıyor ama sırtarak beni izlemesi beni endişelendiriyor. Sanki bildiğimden daha fazlası varmış gibi. Ama artık bir şey yapmak için çok geç.

"Ben Emily Hawthorne. Gördüğünüz gibi, ölümümle ilgili haberler fazlasıyla abartıldı." Bu cümleyi kafamda beş yüz-dört kez prova etmem gerekti, ama mükemmel bir başlangıç gibi görünüyordu.

Hepsi mikrofonlarını yüzüme tutarken içlerinden biri "Bayan Hawthorne, nasıl kaçtınız?" diye soruyor. Geri çekilme içgüdümü bastırmak zorundayım.

"Söylemedim." Şu an dışında, sanırım, ama bu beyaz bir yalan. Bu kulübün iyiliği için. "Gitmeyi ben seçtim."

"Sen rehine değil miydin? Kafana silah dayanmış halde çekilmiş fotoğrafların vardı." Bu sefer solda bir kadın.

"İlk başta, ama o zamandan beri pek çok şey öğrendim. Mesela babamın siyasi hırsları uğruna, ortada hiçbir neden yokken bile beni feda etmeye istekli olması gibi. Buraya Çığlık Atan Kartallar ya da onların motivasyonları hakkında konuşmaya gelmedim. Eylemlerinin kendileri için konuşmasına izin vereceğim, ancak Güney Yakası halkını gerçekten kimin koruduğunu araştırmanızı tavsiye ederim." Babamın oyun kitabından bir sayfa alarak, elimden gelen en suçlayıcı bakışları kameralardan birine yöneltiyorum.

"Burada olmamın asıl nedeni babamın size yalan söylemiş olması. Defalarca. Senatoya aday olma hevesiyle beni kendi gündemini desteklemek için bir piyon olarak kullandı. Babam saldırana kadar hiçbir zaman ölümcül bir tehlike altında değildim ve bana fiziksel olarak zarar vermeye çalışan tek kişi onun memurlarından biriydi. Ölümümle ilgili kanıtlar konusunda yalan söyledi. Böyle bir kanıt yoktu ve muhtemelen beni buradan çıkaramayacağını anladığında uydurdu. şimdi silahlarını ateşleyerek içeri tehdit ettiğinde, sadece bir grup vatandaşı, eğer gerçekten ellerinde bir şey varsa, yasal haklarını ya da yargılanma fırsatını vermeden öldürmekten bahsetmiyor, aynı zamanda kendi siyasi çıkarları için kendi kızını öldürmekten bahsediyor."

Aklımda kalması için orada durdum. Çok mu ağırdı? Çok mu hafıftı? Demek istediğim anlaşıldı mı? Muhabirler bile biraz şaşırmış görünüyor. Biri başka bir soru sormak için ağzını açıyor, sonra arkamdaki bir şey dikkatini dağıtıyor. Hepsinin öyle.

Bir araba plazaya girerken çakıllar çatırdıyor. Sesi duyunca midem bulandı. çok tanıdık siyah bir limuzinin arkamda durduğunu görüyorum. Her zamanki gibi önce korumalar iniyor.

Sonra babam dışarı

çıkıyor. Kahretsin,

kahretsin, kahretsin.

Fıskiye den atlıyorum ve çekilmekte çok yavaş davranan gazetecilerin arasından geçiyorum. Geçidin olduğu daireye yeterince hızlı dönebilirim, o zaman-

Polis arabaları, sirenleri kapalı ama ışıkları yanıp sönerek plazaya çıkan her sokaktan aşağıya doğru yuvarlanıyor. Bir anda, polisler

sivilleri geri iterek ve basını kuşatarak kontrolü ele geçirdi.

Ve tüm bunların ortasında ben varım.

Janey ışık direğini itiyor ve el sallıyor. "Dikkatli sür," diyor ve sonra bana doğru tükürüyor. Zalim bir kahkaha atarak arkasını dönüyor ve uzaklaşıyor. Polisler onun geçmesine izin vermek için kenara çekildiler.

Bana ihanet edeceğini bilmeliydim. Biliyordum, sadece çok aptalca bir hevesim vardı. Telefon bendeiken her şeyi kontrol ettim, ama bende değilken onun telefonunu kontrol etmedim. Belli ki kendi başına bir sürü arama yapmış.

Sikeyim.

EMILY

MUHABIRLER PROTESTO EDERKEN POLISLER ONLARI TOPLAYIP

Bir kenara. Basın özgürlüğü, haklar ve kameraların ya da mikrofonların kapatılmasının reddedilmesi hakkında çok fazla bağırış çağırış var ama kimse dinlemiyor. Özellikle iri yarı bir polis memuru topuğuyla geriye kalanları parçalamadan önce kameralardan biri yere çarpıyor. Bu raporun hiçbiri plazadan çıkmayacak.

Umurumda bile değil, çünkü şimdi daha büyük endişelerim var.

Babam yavaşça bana doğru yürüyor, ellerini sanki küçük kızını eve getiriyormuş gibi uzatıyor. Ya da dev bir köpekbalığının ağzını açmasını taklit eder gibi.

"Emily. Sonunda seni buldum."

Daha dün gece beni ölü ilan etmemiş olsaydı ve etrafımız gazetecileri bir polis minibüsünün arkasına doldurmakla meşgul olmayan polislerle çevrili olmasaydı kendimi çok daha rahat hissederdim. Ve bilirsiniz, eğer arada bir kızını dövmenin iyi bir şey olduğunu düşünen narsist bir pislik olmasaydı. Ama her zamanki gibi geniş geniş gülümsüyor ve eğer televizyondaki gözyaşları timsah gözyaşlarıysa, bu kesinlikle bir timsah gülümsemesi.

"Seninle eve gelmiyorum baba." Cesurca sözler, ama konuyu zorlayabileceğini biliyorum. Bu mücadele etmeden gideceğim anlamına gelmiyor.

"Tabii ki öylesin. Başka nereye gidebilirsin ki? Motorcu izci çocuklarına mı?" Ses tonu patronluk taslıyor, sanki bir kase havuç koymuş ama ben sadece dondurma istediğimde dört yaşındaki bana benim için en iyisinin ne olduğunu açıklıyormuş gibi. "Evde güvende olacaksın, burada değil... bu bok çukurunda değil."

"Beni bir gecede burnunun dibinden alıp götürebilecek kadar güvenli mi?"

Bu onu kızdırıyor. Bunu iyi saklıyor ama kendini tutmadan önce kaşlarını çatmaya başladığı o anı biliyorum. "Artık daha fazla muhafız var ve sizi izlemesi gerekenler anında kovuldu. Mülkümüzün her zamankinden daha güvenli olduğunu söylediğimde bana güvenin. Bir kale gibi."

Alt metin mi? Çıkış yolu da yok. Eğer şimdi onunla gidersem, Çığlık Atan Kartallar'ı yok edene kadar hiçbir yere gitmem.

"Gitmiyorum ve beni zorlayamazsınız. Ben bir yetişkinim."

Yüzüme doğru gülüyor. "Yetişkin mi? Sen hala bir ergensin. Ne yapardın? Nereye giderdin? Bir kadın için motorcu kulübünün nasıl bir yer olduğunu bilirim. Tüm üyelerle sevişmek, içlerinden birinin seni alıp içine küçük motorcu yavruları koymasını ummak? Gerçekten hayal ettiğin hayat bu mu? Emily, tatlım, eve gel. Seni çok özledim. Annen seni özledi. Seni orada sağ salım görünce çok mutlu olacak."

Beni gördüğüne sevinecek mi? Muhtemelen. Bu konuda yalan söylemiyor. Peki ya diğer her şey?

"Eğer seninle gelirsem, hepsini öldüreceksin. Çılgın planına devam edebilmek için beni zaten ölü ilan ettin. Burada gerçek insanlar var baba, gerçek hayatlar yaşıyorlar. Çocuklar, anneler, sıradan insanlar."

"Eğer bu şehirde istediğimizi düşündüğünüz türden insanlar bunlarsa, aklınızı kaçırmışsınız demektir. Seninle tartışmayı bırakıyorum." Etrafımızdaki polisler duymadan konuşabilmek için bir adım daha yaklaşıyor. Sesi alçak ve sinsi bir hal alıyor. "Bunun için zamanımız yok, o yüzden doğrudan . Görev gücü hazırlanıyor

Ölümçül bir saldırı için. Zaten ölü ilan edildiniz, bu yüzden onlara size dikkat etmelerini söylersem çok garip görünür."

"Kendi kızını vurmalarını mı istiyorsun?" Nasıl bir adam olduğunu bilsem bile, bunu açıkça söylemesine şaşırdım.

"Onlara bunu yapmalarını asla söylemem." Yine de ima çok açık. "Ama!" Tükürmesini bekliyorum. Her zaman dramatiktir. "Seninle bir anlaşma yapmaya hazırım. Eve gel. Anneni mutlu et. Beni mutlu et, ben de özel timi uzak tutayım. Müzakerelere başlayacağıma söz veriyorum ve eğer birlikte hareket ettiğin o serseriler teslim olmayı ve uygun yargılamalara tabi tutulmayı kabul ederlerse, kimsenin vurulmasına gerek kalmayacak. Sizinle ilgilenileceğinden emin olacağım."

"Ve sen de yüce gönüllü ve zeki görüneceksin, çünkü sadece şehrin kızından daha önemli olduğunu kabul etmekle kalmadın, aynı zamanda barışçıl bir şekilde gelmeleri için pazarlık yapmayı da başardın. Ve bu bana sadece hayatımın geri kalanına mal olacak, çünkü resmen öldüm." Açıkçası politikayı düşündüğümünden daha iyi anlıyorum.

"Hala güzel bir hayatın olmasını sağlamanın yolları var. Hala seni isteyen taliplerin var ve kısa isim değişikliği ve tanıdığım bazı insanlardan biraz yardım alarak hayatının geri kalanını lüks içinde, suçtan, tehlikeden, hatta benden bile uzakta yaşayabilirsin, eğer tercih ettiğin buysa. Ve o yerleşkedeki uyumsuzların hayatını kurtarmış olurdun. Tek istediğim benimle barışçıl bir şekilde gelmen." Elini uzatıyor.

Omuzlarım çöküyor. Kaybettiğimde anlarım. Keşke King'i dinlemiş olsaydım ve Vahşi Çocuk'a söylediğim son sözlerim nankörce olmasaydı. "Pek seçenek yok, değil mi?"

"Korkarım ki hayır." Bu kez gülümsemesi gerçek, ama bana güven vermekle ilgisi yok. Sadece kazandığını biliyor. "Buraya gel."

Kolunu omzuma doluyor ve ben onunla yürürken beni yakın tutuyor. Etrafımızdakilere, kurtarılmış kızıyla tekrar bir araya gelen rahatlamış bir baba gibi görüldüğümüzden eminim ama babam bile ne kadar sert yürüdüğümü hissediyor olmalı. Bana dokunmasından ne kadar nefret ettiğimi.

Limuzin daha çok bir hapishane nakil aracına benziyor.

Ama bu, adamları öldürmeyeceği anlamına geliyorsa daha iyi.

Yine de içim buruk bir şekilde arkaya tırmanıyorum.

HERO

"EMILY NEREDE?" ORTAK ODAYA BİR KEZ DAHA BAKTIM.

hiçbir yerde olmadığından emin olmadan önce. King ve Wild Child buradalar, yani onu teke tek eğlenmek için bile kaçırmadılar.

Vahşi Çocuk kanepeden bana bakıyor. Jüpiter bacaklarının etrafında sekiz çiziyor. "Odasına gittiğini sanıyordum. Sanırım onu biraz kızdırdım."

"Harika iş," diyor King alaycı bir şekilde.

"Az önce baktım. Karyolasının üzerinde bir yığın kitap var ama ondan hiçbir iz yok. Bizim odalarımızda da yok."

"Başka kayıp var mı?" King hemen ayağa kalkıyor, bir dakika sonra da Vahşi Çocuk. Üçümüz ararken, onun gittiğini doğrulamak daha da hızlı oluyor. Sadece o da değil.

"Janey hangi cehennemde?" diye soruyor Vahşi Çocuk şüpheyle. "Emily mutfakta kıcına tekmeyi bastı ama uzak durmak ona göre değil."

King deprem olmuş gibi gürliyor. "Janey'ye bir daha Emily'nin yanına yaklaşırsa onu buradan kovacağımı söyledim."

"Her şey yolunda. Emily onunla ilgilendi, kendini en iyi sürtük olarak kabul ettirdi ve Janey kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp kaçtı." Vahşi Çocuk gülüyor. "Şehir dışından gelen zengin bir kıza yenildikten sonra yüzünün halini görmeliydin. Çok öfkeliydi."

"Ve sen bundan bahsetmeyi düşünmedin mi? Tanrım, Janey'nin nasıl biri olduğunu biliyorsun. Eğer Emily'ye zarar verdiyse, yaptıklarından sorumlu tutulamam, herkes uyanmış olsun."

Tam o sırada Snark arka koridordan çıkar. "Hey, kilerdeki acil çıkış kapısını açık bırakmak isteyeniniz var mı?"

Üçümüz de aynı anda söyledik. "Siktir."

Diğer tarafa geçmemiz uzun sürmedi. Teoride bu kaçış kapaklarının nerede olduğunu sadece kanlı üyeler bilmeli ama baskın sırasında sürtükler birkaç tanesinden içeri girmiş. Asıl soru, Janey ne yaptı?

Lanet olsun, eğer tüm bunlardan sonra onu korumayı beceremediysek... Bunu düşünmek bile istemiyorum.

Kapıyı açıyorum, neredeyse Janey'i deviriyordum. Şaşkınlıkla bağırıyor ve geri sıçırıyor. Biz olduğumuzu anladığında pek rahatlamış görünmüyor. En yakın ben olduğum için kaçamasın diye koluna yumruğumu geçiriyorum. "Emily hangi cehennemde?"

"Ben-"

"Şu anda nasıl cevap vereceğinizi çok ama çok dikkatli düşünürdüm" diyor King. Bu onun ölüm sessizliğindeki sesidir. Vahşi Çocuk bıçağını çoktan çıkarmış ve başını sallarken bıçağı rahatça çeviriyor.

"Şu tarafa gitti, tamam mı?" Janey işaret ediyor. "Söylememem için bana söz verdirdi."

Ne dedi? "Saçmalık." Ciddi olduğumuzu anlaması için elimi sıkıyorum. "Neyi söylemeyeceksin?"

"Babasıyla buluşacak. Tam şu tarafta." Serbest eliyle işaret ediyor. "Onları kaçıramazsın."

"Neden babasıyla buluşuyor?" Vahşi Çocuk kızın işaret ettiği yöne bakarken şaşkınlıkla kaşlarını çatıyor.

"Bilmiyorum. Yemin ederim bilmiyorum." Janey'nin gözlerinde asla güvenemeyeceğim bir vahşilik var, ama korku gerçek gibi görünüyor. Terk edilmiş evi gösteriyorum.

daire. "İçeri gir. Döndüğümüzde kulüp binasında olsan iyi edersin."

"Tabii ki." Kıçı yanıyormuş gibi havalandı. Bu arada biz de onun işaret ettiği yere koşuyoruz.

King önde, ama aniden durup kolunu uzatıyor. "Dikkat et. Polisler."

Yavaşlarız. Kesiklerimiz üzerimizdeyken kimse bizi üyelere başka bir şey sanmayacak ama dikkatleri üzerimize çekmediğimiz ya da çok yaklaşmadığımız sürece en azından neler olup bittiğini görebilmeliyiz.

"İşte orada." Vahşi Çocuk işaret ediyor. Adam haklı. Babasının kolunu omzuna atmış, polislerin çıkıyor, ikisi de her şey normalmiş gibi konuşuyor.

"Hawthorne," diye gürlüyor King, patlamak üzere olan bir volkan gibi. Nefret etmek için hepimizden daha fazla nedeni var ve eli kemerindeki parçaya doğru kayıyor.

"King." Vahşi Çocuk King'in koluna uyarıcı bir el koyar. "Çok fazla var."

"Ne oluyor lan?" Daha iyi görebilmek için gözlerimi elimle gölgeliyorum, sanki olanları gerçekten görmüyormuşum gibi. Kalbim sıkışıyor. "O neden burada? Ve neden birlikte yürüyorlar? Zorlanmış gibi görünmüyor."

"Bir şeyler boka sardı. Gerçekten sikilmiş." Hawthorne kızı için kapıyı açarken Vahşi Çocuk kaşlarını çatıyor ve kız hiçbir direniş belirtisi göstermeden limuzine biniyor. "Neden onunla gidiyor? Neden Janey'den yardım istesin ki? Neden bizi terk ediyor?" Bu sonuncusu çok içten ama hepimiz hissediyoruz. Ve hepimiz neler döndüğünü bilmek istiyoruz.

Ancak Hawthorne'un limuzini durup uzaklaştığında, ardından birkaç polis arabası ve siyah bir minibüs geldiğinde, elimizde sadece sorular kalıyor.

EMILY

HOME.

Burası benim için artık böyle bir yer değil, ama görünüşe göre yeniden böyle düşünmem gerekiyor. Yine sadece üçümüz varız.

Ben.

Anne.

Baba.

Bir de arazinin etrafında bir sürü güvenlik görevlisi var. Tabii ki birilerinin, özellikle de bir grup kızgın motorcunun tesise girmesini engellemek için oradalar, ama beni de içeride tutmak için. Artık rol yaptığımızı bile sanmıyorum.

"Hayal kırıklığına uğradım Emily," diyor babam, sesi karanlık ve uğursuz. Çok öfkeli. Beni limuzine geri götürürkenki cana yakın halk yüzü artık yok. Planlarını fena bozdum ve bundan hiç memnun değil. "Babanın siyasi kariyerini bu şekilde desteklememelisin. O muhabirleri susturmanın bana ne kadara mal olacağını biliyor musun? Aklından ne geçiyordu senin?"

Eskiden motorcuların canavar olduğunu düşünürdüm ama babama karşı hiçbir şey yapamazlar. Artık bunu biliyorum.

"Bana ölü dedin baba," diye benden uzaklaşırken. Benim de kızmaya hakkım var.

Bana doğru döndü. "O da neydi öyle? Benimle mi konuşuyorsun?"

Annem her zamanki gibi arka planda duruyor, köşedeki son derece pahalı İskandinav tasarımı sandalyelerden birinde oturuyor. Bizi izliyor, mutsuz ve korkmuş görünüyor. Rahatsız.

Güzel.

Öyle olmalı. Kocasını, kızının öldüğünü ilan etme planına uymadığı için kızını azarlıyor ve onu kaçıran motorculara saldırırken onu tehlikede bırakıyor. Şimdi, eğer bu konuda sadece kötü hissetmek yerine bir tür eylemde bulunsaydı, bu iyi olurdu.

Ama o yapmazsa, ben . Gittiğimde bu kadarını öğrendim.

"Artık beni ezip geçmene izin vermeyeceğim baba. Evet, eve geldim. Senin küçük politikacının kızı olacağım ama evdeyken senin aptalca suçlamalarını kabul etmeyeceğim. İstedığın kadar hayal kırıklığına uğrayabilirsin ama senin için değişmeye çalışmaktan bıktım."

Annem eliyle ağzını kapattı, gözleri şoktan kocaman olmuştu. Babama hiç böyle karşılık vermemiştim ve onun da bunu yaptığını duyduğumu sanmıyorum.

Eminim çocuklar şimdi benimle gurur duyuyorlardır.

Ama babam bunu iyi karşılamıyor. Öfkeden kabarıyor ve eğer daha önce kızgın olduğunu düşündüysem, kulaklarından gerçek bir buhar çıkmasına bir adım kaldı. Bana doğru bir adım ve ben de savunma pozisyonuma geçiyorum. Janey'i bununla alt edebiliyorsam, eminim babamla da başa çıkabilirim, değil mi?

Onun yerine gülüyor. "Bu da ne böyle? Beni alt edebileceğini mi sanıyorsun? Gerçekten benimle dövüşmeye mi çalışacaksın? O motor kafalıları kafanı bokla doldurmuş. Burada iyiydin, sonra seni çaldılar, küçük bir sürtük gibi becerdiler ve sonra seni bana karşı mı çeviriyorlar? O lanet sığınağı yerle bir edeceğim ve küçük kızımı kirleten o piçlerin her birinin kafasının arkasına bir kurşun sıkmaktan kişisel bir zevk alacağım. Şimdi ben gelip seni almadan önce buraya gel."

"Hayır."

"Bir şans daha."

Annemin nefes alış veriş i düzensizleşti. Bunu durdurabilecek başka biri var mı diye etrafına bakınıyor.

Kalbim çarpıyor ama korkmayı reddediyorum. Bunu bana tekrar yapmasına izin vermeyeceğim. Belki adamlarım yanımda değil ama ruhen buradalar. Korkmayacağım.

Ama üzerime geldiğinde, Janey gibi hamlelerime kanmıyor. Sanırım ne öğrenmemiz gerektiğini tavsiye eden aynı güvenlik danışmanımız vardı. Ona karşı hamle yapmaya çalıştığımda beni yakalıyor, döndürüyor ve kollarımdan birini sırtıma yapıştırıyor.

"Bırak!" Bağırıyorum ve geriye doğru tekmeliyorum. Kaval kemiğini yakalıyorum ve keskin bir şekilde çektiği nefesinden bir ay kadar tatmin oluyorum ve sonra beni öne doğru iterek kanepenin arkasına fırlatıyor.

Diğer taraftaki parke zemine beceriksizce iniyorum, koluma keskin bir ağrı saplanıyor. Yan masanın üzerindeki ışıklardan biri devriliyor ve zemine çarptığında annem ığlık atıyor.

"Uzak dur!"

Ayağa kalkabildiğim kadar hızlı kalkıyorum ama babam daha hızlı. Bir eliyle üst kolumu kolayca yakalıyor ve diğer eliyle yüzüme sert bir tokat atıyor. Bir an için yıldızları görüyorum ama toparlanmam için bana zaman vermiyor. Beni koridorda kararlı adımlarla odama doğru sürüklüyor, ben de ona ayak uydurmak için tökezliyorum. Tutuşu etime batıyor, canımı acıtıyor.

"Bırakın gideyim."

"Bu saçmalıktan bıktım artık," diye kükrüyor. Kapımı tekmeleyerek açtı, sonra beni odama fırlattı. Omzum çerçeveye çarpıyor ve düşerken etrafımda dönüyorum. Her tarafım acıyla yanıyor. Tanrım, hiç bu kadar vahşi olmamıştı. "Burada kalıyorsun ve eğer seni odanın dışında görürsem, bu lanet kapıyı kaynakla kapatması için birini çağıracağım. Gözümün önünden uzak dur!"

Sonra kapı çarptı ve beni yanımda emzirmeye bıraktı. Yüzüm yanıyor. Yol boyunca bir yerlerde bacağım da darbe aldı. Bundan sonra her yerim moraracak ve hepsi onun suçu. Şansımı denemeli ve çocuklarla kalmalıydım, ama bunu bir seçenek olarak sunsa bile bunu yapmama izin verecek gibi değil.

Kulüp binasında, çocuklarla yatakta olabilirdim. Tanrım, ne kadar aptalım. Bir şeyleri değiştirebileceğimi düşünmek. Yarın, o muhabirler hayatta olduğum ya da başımın belaya gireceği haberini yaymamaları için ikna edilmiş olacaklar. Kimse bilmeyecek ve tek yaptığım kendimi daha kötü bir duruma sokmak oldu. Ve adamlar nerede olduğumu bile bilmiyorlar.

Beni ağlarken görme zevkini ona tattırmak istemedim ama artık yalnız olduğum için hıçkırıklarımı daha fazla tutamıyorum.

EMILY

BUGÜNE KADAR, EVE DÖNDÜĞÜM İÇİN BU KADAR MUTSUZ OLACAĞIMI HIÇ DÜŞÜNMEMİŞTİM. Benim odam.

Yatağım karyolamdan daha yumuşak ama tüm erkekleri içine alacak kadar büyük değil ve zaten onlar da burada değil. Tüm kitaplarım burada, ama kendimi cesur barbarları ve yarı çıplak genç kızlar için canavarları yenen kurnaz korsanları özlerken buluyorum, kitaplar çok iyi olduğu için değil, Vahşi Çocuk'a ait oldukları için. Daha günlüğünü bile bitirmedim. Gitarım burada, bu güzel bir şey ama beni eskisi kadar neşelendirmiyor çünkü beni dinleyecek doğru insanlar burada değil.

Adamlar şu an neyin peşinde merak ediyorum. Beni nasıl geri getireceklerini mi planlıyorlar? Yoksa kendilerini savunmak için hazırlık yapmakla mı meşguller? Nereye gittiğimi biliyorlar mı?

Eminim babam hiç vakit kaybetmiyordur ama telefona izin verilmediği için bakamıyorum. Burada, Çığlık Atan Kartallar'da olduğumdan daha fazla kısıtlanmış durumdayım. Elbette beni tehdit edecek bir Janey yok ama babam bunu fazlasıyla telafi ediyor. Onu, beni parçalara ayırmaya hazır kıskanç bir sürtükten bile daha tehlikeli görmem üzücü.

Hayatta olduğumun ortaya çıkmasına izin veremez ve sırrını güvende tutmak için neler yapabileceğini hayal etmek beni ürpertiyor. Eve gelene kadar beni gerçekten öldürebileceğini hiç düşünmemiştim ama şimdi o kadar emin değilim. Yüz ifadesini daha önce hiç bu kadar vahşi ya da beni bu kadar savurmaya istekli görmemişim. Kolumu ve omzumu dikkatlice ovalıyorum.

Çürükler. Son kontrol ettiğimde yanağım kızarmıştı ama soluyor. İstismarının çok belli olmamasını sağlamayı biliyor.

Bu yüzden okumak, oynamak ya da uyumak yerine daireler çiziyorum ve bazen pencerenin önünde durup dışarı bakıyorum ve hala dışarı çıkma özgürlüğüm varmış gibi davranıyorum.

Kapım çalındı. Kilitledim, şu anda yapabileceğim tek karşı koyma şekli bu. Gerçekten isterlerse kilidi açabileceklerini biliyorum. Lüks ya da değil, kapı kollarımız çoğu evdeki gibi çalışıyor. Dışarıdaki kişi çok ısrarcı olmadığı sürece mahremiyet var.

Ama yine de cevap

vermiyorum. "Emily, aç

kapıyı. Benim."

Eğer annem onu görmeye babamdan daha çok ilgi duyduğumu düşünüyorsa, o zaman gerçekten neler olduğunu anlamıyor demektir. Bütün bunlar boyunca ona destek oldu. Bana ne yaptığını gördü.

"Git ."

"İçeri geliyorum."

Tabii ki öyle. Bir an sonra kilit tıklıyor ve kapı açılıyor. Annem tokayı saçına geri sokar, kilidi onunla açmadan önce serbest bıraktığı saç tellerini yakalar. Ve sonra tekrar mükemmel görünmeye başlar; sarışın bir bomba gibi, beyaz bir elbisenin içine sıkışmış, anneye yakışacak kadar muhafazakâr ama seksi olacak kadar da açık saçıktır. Tam da zengin bir politikacının karısından beklenecek bir şey.

"Senin için endişeleniyorum."

"O zaman bırak gideyim. Şu anda benim için tehlikeli tek şey burada kalmak." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup ona dik dik bakıyorum. Gözlerini kaçırın ilk kişi o oldu, ki bu beni şaşırttı. Screaming Eagles ile geçirdiğim zamandan önce hiç böyle bir şey olmamıştı.

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun. Baban buna asla izin vermez." İlk defa, babamın davranışlarından o bile rahatsız olmuş görünüyor. Sonunda onun için de çok mu ileri gitti?

Yoksa bu sadece bir tuzak mı? Beni itip kaktıktan sonra geri dönmedi, kendi icat ettiği bir krizde belediye başkanlığı yapmakla meşguldü. Bunu şimdi anlıyorum, her ne kadar adamlar beni kaçırıp kurtarmadan önce fark etmemiş olsam da.

"O zaman neden buradasın? Bana her şeyin yoluna gireceğini ve şimdilik ölmüşüm gibi davranacağını söylemek için mi? Bana ne olacak? Burada olduğum sürece onun için bir tehdidim. Ve eğer beni her an izlemeden gönderirse, onun için hala bir tehdidim. Ne yapacağını düşünüyorsun?" Sesim daha önce anneme karşı hiç cesaret edemediğim bir şekilde yükseliyor. Ben küçükken, babamın ailesi üzerinde kontrolü yokmuş gibi görünmemem için beni sert bir şekilde azarlardı. Ama şimdi bakışlarını yere sabitliyor, tıpkı benim başım bir şeyle derde girdiğinde yaptığım gibi.

Sanki işler tersine döndü ve ben bunun nedenini ya da bununla ne yapabileceğimi bilmiyorum.

"Bilmiyorum." Daha önce buraya hiç gelmemiş gibi odaya bakıyor, sonra yatağıma oturuyor. Hâlâ gözlerime bakmıyor. "Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?"

"Öyle mi? En azından babam kadar değil. Hiçbir şey için benim tarafımı tutmadın." Ona sırtımı dönerek kazana geri dönüyorum ve içinden uçabilirmişim gibi yapıyorum.

"Bunu yapmak istediğim çok zaman oldu. Onun nasıl olduğunu bilirsiniz. Bazen çok sinirli olabiliyor."

İşte bu da onu ifade etmenin bir yolu. Sinirli. Sinir bozucu bir şekilde beni etrafa fırlatıyor. Yılın abartısı ama kendini daha iyi hissetmesine yardımcı olacaksa...

Belki biraz sempati duymalıyım. Bana nasıl davrandığını biliyorum. Ona daha iyi davrandığına inanmak saflık olur. Belki de ona iyi görünmek istemesinin ötesinde, makyaj konusunda bu kadar iyi olmasının bir nedeni vardır. Ama o benim annem. Beni koruması gerekiyor, kalkan olarak kullanması değil. Bütün mesele bu, eğer yapmazsam lütfen beni affedin.

"Hâlâ onun tarafını tutuyorsun. Tüm bunlardan sonra bile. Kariyeri için beni motorculara kurban etmeyi seçtikten sonra ve bunun işe yaramadığını fark ettiğinde

beni ölü ilan etmeye karar verdi. Bunun kulağa nasıl geldiğinin farkındasınız, değil mi?"

"Ölü" dediğimde yüzünü buruşturuyor ve ifadesi geriliyor, sanki o kısmı görmezden gelmeye çalışıyormuş gibi.

"Gerçek, duymak hoşunuza bile yine de ."

"Değişmişsin." Ses tonunu anlamak zor. Bunun iyi bir şey olduğunu düşünüp düşünmediğini anlayamıyorum.

"Son zamanlarda pek çok şey oldu. Şimdi ne istiyorsun? Buraya sadece beni rahatsız etmek için mi geldin, yoksa bunun arkasında gerçek bir neden mi var? Kendi başıma da gayet iyi düşünebilirim."

"Sana yardım etmek istiyorum."

"Tanrım, anne." Şimdiye kadar hislerimi az da olsa kontrol edebiliyordum, ama sanki bu bir tür garip iyilikmiş gibi içeri girmesi bunu bile ortadan kaldırıyor. "Niyetin harika. Bunu bana söylemek için burada olmana çok sevindim, böylece babamın çok *sinirlenmeyeceğini* umarak geri döndüğünde daha iyi bir vicdana sahip olabilirsin. Çık dışarı."

"Emily-"

"Çık dışarı!"

"Bana ne yapabileceğimi söyle. Herhangi bir şey. Sadece söyle."

Ona en sert bakışımı gönderiyorum ve neredeyse altında . Ona inanmadığımı daha ne kadar belli edebilirim, emin değilim. Ama sonra düzeliyor ve ifadesi sertleşiyor. Bu saf kararlılık ifadesi, -bildiğim kadarıyla- zengin bir politikacının kollarında iyi bir hayat yaşayabilmek için tüm hayatını babasının gözüne girmeye çalışarak geçirmiş birinin yüzüne yabancı geliyor.

"Anlat bana."

"Çıkarın beni buradan."

Yüz ifadesi düştü. "Bunu yapamam."

"Anlaşıldı."

"Hayır." Başını sallıyor ve bu sefer başka tarafa bakmıyor. "Gerçekten yapamam. Baban muhafızlar gönderdi ve onlar beni dinlemeyecek. Belki birini ya da ikisini ikna edebilirim ama hepsini değil. Belki birkaç dakikalığına dikkatlerini dağıtabilirim ama senin bir yere varmana yetecek kadar değil."

"O zaman ne anlamı var? Tutsak olduğum sürece, beni dışarı çıkaramazsanız, yapabileceğiniz hiçbir şey beni daha az tutsak yapamaz."

"Nereye gitmek isterdin? Eğer gidebilseydin."

Bunu söylerken kulağa ne kadar çılgınca geldiğinin farkındayım ama başka bir şey düşünmüyorum. "Screaming Eagles'a geri dönelim. En azından bana bir insan gibi davrandılar."

"Tehlikede olursun, Emily. Sadece onlardan değil, babandan da. Onların peşinde olduğunu biliyorsun."

Tabii ki öyle. Daha iyi bilmeliydim. "Bir anlaşma yaptık. Ben onunla geldim, o da onlara teslim olma seçeneği sunacaktı." Bunu söylerken bile kulağa ne kadar aptalca geldiğini fark ettim.

Annemin bakışı her şeyi anlatıyor. Tabii ki silahlarını ateşleyerek içeri girecek, çünkü adamların onun gibilere teslim olmasının mümkün o da benim kadar iyi biliyor. Ya da herhangi birine, gerçekten.

Kahretsin.

"O zaman gerçekten buradan gitmem gerekiyor. Beni hala sizden daha fazla korurlar," diye çıkışıyorum, şımarık bir ergen gibi görünmekten nefret ediyorum ama yine de bunun gerçek olduğunu biliyorum. "Ve muhtemelen zaten planlıyorlardır... aslında, belki yapabileceğin bir şey vardır."

"Ne oldu?"

Ona ne kadar güvenebilirim? Ve bunun bir önemi var mı? Eğer beni tuzağa düşürmeye çalışıyorsa, o zaman daha önce olduğumdan daha az mahvolmuş sayılmam. Bu muhtemelen delilik ve işe yarama şansı yok, ama belki... sadece belki. Kaybedecek neyim var ki?

Onlar. Kral, Kahraman ve VahŖi Çocuk. Onları kaybedebilirim. Ama denemezsem onlara asla sahip olamayacağım.

"Benim için bir mesaj iletebilir misiniz?"

KING

BU DEPODA PARÇALANACAK YETERİNCE ŞEY YOK. SINIRLIYIM-

Bütün bir binayı yerle bir etmek isteyecek kadar sinirliyim ama sakın kalmalıyım. Kendimi toparlamalıyım çünkü kendimi kaybedersem Hero ve Wild Child raydan çıkar. Bu işler böyle yürür.

"Gitmek isteyip istemediğini bile bilmiyoruz," diye homurdanıyor Hero. Hırıltısında ihanetin acısı var. "Bunca zamandır bizimle dalga geçmiyordu, değil mi?"

"Buna inanmayı reddediyorum," diyor Vahşi Çocuk. İlk kez oturuyor ama bir ayağı yerde, sandalyeyi arka ayakları üzerinde ileri geri dengede duruyor. Sandalyenin devrilmesini ve onu arkasındaki zemine dökmesini bekliyorum. Bu bile bana Emily'yi düşündürüyor. Onun yanındayken daha sakindi. Sürekli hareket ediyordu elbette ama bu kadar çılgınca değildi. Şimdi o dengesizlik geri geliyor. "Burada öylece oturamayız. Onu yakında bulamazsak patlayacağım."

Wild Child ile aynı fikirde olmaktansa bok yemeyi tercih ettiğim günler oluyor ama bu onlardan biri değil. Ben de patlamaya hazırım.

"Ben de inanmıyorum," diye araya giriyorum. "Çok fazla vardı..." Bir kez olsun ne diyeceğimi bilemedim. "Bu... bu çok gerçektir. Gerçektir. Hepsi rol değildi. O kadar iyi bir oyuncu değil."

Hero sanki bu onaya ihtiyacı varmış gibi başını sallıyor. "Evet. Öyleydi. Ama o zaman yaşlı Hawthorne'un onun üzerinde nasıl bir etkisi var ki onunla gitti?"

isteyerek mi? Onu tekmeleyerek ve bağırarak arabaya sürüklemiyordu."

"Bilmiyorum." Ve bilmemekten nefret ediyorum. "Ama içgüdülerim bana onun tehlikede olduğunu söylüyor ve ben buna seyirci kalmayı reddediyorum."

Vahşi Çocuk neredeyse devriliyordu ama kendini tam zamanında yakaladı. "Peki nerede o? Eve mi döndü? Onu kaçırmak zorunda mıyız? Yine mi? Bu sefer o kadar kolay olmayacak."

"Bizi bekliyor olacaklar," diyor Hero.

Telefonum çaldı. Kim lan bu? Arayanın kimliğinde benim adım yok.

"Alo?"

"Bu... Kral mı?" Bir kadın sesi. "Evet, öyle."

"Bu Miriam Hawthorne, Emily'nin annesi."

Vay anasını. "Hepimiz duyabilelim diye seni hoparlöre veriyorum. Emily nerede?"

"Odasında. Güvende."

"Lanet olsun ona," diye tersliyor Vahşi Çocuk. "Senin gibi sümüklü solucanlarla asla güvende olamaz."

"Kapa çeneni," diye . Bağırmak için vaktimiz yok. Eğer burada bir fırsat varsa, onu iki elimizle yakalayacağız. "Ne istiyorsun, Miriam? Senin ve sevgili kocanın Emily'ye nasıl davrandığınızı biliyoruz. Bize söyleyeceğiniz her şeye tam olarak güvenmediğim için kusura bakmayın."

"Kurt çok ileri gitti. Bunu ben bile kabul ediyorum. Ama bu benimle ilgili değil. Emily'den bir mesaj ve bir plan teklifiyle arıyorum."

"Bir plan." Hero'nun sesinde yoğun bir şüphecilik var.

"Senin yanında, bizim yanımızda olduğundan daha güvende olduğuna beni ikna etti. Ve sen onu bir kez kaçırdın. Bunu tekrar başarabilir misin?"

Gölüyorum. Elimde değil. "Bu çok saçma. Yani gelip Emily'yi tekrar almamız için bir planın olduğuna inanmamızı mı bekliyorsun?

-Ne zaman, nasıl ve kim olduğunu biliyorsun. Eğer bu bir tuzak değilse, kendi bisikletimi yiyeceğim. Bence tek sürpriz bu kadar basit bir komplo olması. Bizi ne kadar aptal sanıyorsun?"

Hat o kadar uzun süre sessiz kaldı ki telefonu kapatmayı düşündüm. Bu saçmalık ve zamanımızı boşa harcıyor.

"Allison," diyor.

Hero ve Wild Child bana bakarken sessizliğe

gömölüyorlar. "Az önce ne dedin sen?"

"Allison. Emily sana söylememi istedi Allison, böylece bu mesajın ondan geldiğini söylediğimde bana inanırsın. Ne anlama geldiğini bilmiyorum ama senin inanacağını söyledi."

Kanım donuyor ve tek görebildiğim lanet telefon olana kadar odanın geri kalanı kararıyor. Lanet olsun. Belki de bu gerçektir. En azından Emily öyle olduğunu düşünüyor. Onun kararlarına güvenebilir miyiz?

Sakinleştirici bir nefes alıp diğerlerine bakıyorum. Emily ve Kartal Göz dışında bu ismin anlamını bilen bir tek onlar var.

"Plan ne o zaman?" Hemen reddetmeyeceğim ama ona inanacak da değilim.

Planı basit. Aptalca basit ve aynı zamanda bizi büyük bir tehlikeye atacak. Dürüst olmak gerekirse, onu da. O bir çekişsizlik yaratacak, bizimkilerden bazıları dikkat dağıtacak ve biz de bu karmaşadan yararlanıp Emily'yi ilk seferki gibi yakalayacağız. Ama şimdi bizi bekliyor ve gitmeye hazır olacak En azından onu bayıltmak zorunda kalmayacağız. Neredeyse kırk beş dakika boyunca detayları konuştuk ama işe yarayacağını düşünüyor.

Ben o kadar emin değilim.

"Pekala, Miriam. Numaranı aldım. Adamlarımla konuşacağım. Olursa sana mesaj . Ve eğer bu lanet olası bir tuzaksa, seni bok çuvalı kocanın yanında yere sereceğimden emin ol."

"Yemin ederim, değil." Sesindeki dehşeti duymaktan belli bir zevk alıyorum.

Telefonu kapattım. "Siz ne düşünöyorsunuz?"

Hero düşönceli bir şekilde dudaklarını sıkıyor, sonra başını sallıyor. "Bence bu yasal. Nedenini sormayın, çünkü o kadına güvenmek için hiçbir nedenim yok ve o da sorunun bir parçası, ama bence gerçek."

"Allison'ı biliyordu," diyor Vahşi Çocuk. "Emily de bunun gerçek olduğunu düşünmeseydi ona asla söylemezdi."

Başımı salladım. "Bunu düşünmemin bile tek nedeni bu. Umarım Emily'nin gözü birdenbire onu bir anne tarafından kör edilmez ve gerçek olamayacak kadar çok istediği için tuzağa düşmez."

"Yardıma ihtiyacımız olacak," diyor Hero.

"Temizlik ekibini getirmenin zamanı geldi mi?" Vahşi Çocuk bunu sorarken sırıtıyor.

"Sanırım öyle. Ama bizi geri çevirseler bile gideceğiz. Öyle ya da böyle, Emily bu gece eve dönmüş olacak."

Ve ev, bizimle birlikte.

KING

"KİLİSE AÇILDI!" KARTAL-GÖZ BAĞIRIR VE TIKLIM TIKLIM DOLU oda sessizleşir. Bir süre sonra tek ses Jüpiter'den gelen heyecanlı havlamalar ve bira şişelerinin şingirtısı. Sonra bana baktı. "Yer senin."

Bence çocukların çoğu ne olacağını zaten biliyor, ama hepsi bunu söylemem için bana bakıyor.

"Hawthorne Emily'yi geri aldı. Ona, kendisiyle birlikte giderse bizi bağışlayacağına dair sahte bir söz verdi ve o da tatlı, küçük, saf bir şey olarak bunu yaptı. Bizi kurtarmak için özgürlüğünden vazgeçti. Bunu bir an düşünelim. O bir üye değil. O bir sürtük değil. O bizim lanet rehinemizdi ve yine de bizim için, kulüp için kendini riske atmayı seçti. Onu eve getirmeye niyetliyim. Bize."

Hero ve Wild Child yanımda duruyor ve ben konuşurken başlarını sallıyorlar, kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturmuşlar ve olabildiğince sert görünüyorlar.

Şef şüpheli bir kaşını kaldırıyor ve başının yan tarafındaki ejderha dövmesinin başını sallıyormuş gibi görünmesini sağlıyor. "Peki Kartal Göz ne diyor? Senin hatan olmasaydı asla burada olmazdı. Sizi tanıyorum, yardıma ihtiyacınız var, yoksa onu yatak odasından çıkarıp kendi yatak odanıza götürmek için çoktan orada olurdunuz."

Kartal-göz başını sallar. Kahretsin, bizi geri çevirmeyecek, değil mi? O da kızdan hoşlanıyor, o kadarını biliyorum. Ve Jüpiter onu seviyor.

"Şef haklı," diye çıkışıyor Kartal Göz. "Bizim için bir darbe aldı ama hiçbir zaman üye olmadı. Bizimle hiçbir zaman resmi bir ilişkisi olmadı. Dışarıdan biri için böyle bir riske girmemiz çok tuhaf olurdu. Kahretsin, bunu adaylar için bile yapmıyoruz. Burunlarını temiz tutmak onlara kalmış."

"Aradaki fark, potansiyel müşterilerin burada olmak için başvurması. O başvurmadı. Onu buraya tekmeleyerek ve çılglık atarak getirdik. Onu kaçırdık. Ve o kalmayı seçti. Buradaki herkese iyi davrandı ve Vahşi Çocuk, Hero ve benden daha fazlasında iz bıraktı. Quickshot yaralandığında ona yardım etti. Hatta o ölmesin diye kendi kaçış girişimini bile iptal etti."

Quickshot köşedeki sandalyesinden başını sallıyor. Viking de. İçeride olduklarını biliyorum.

"Hero'yu öldürmesini engellemek için beyzbol sopasıyla bir polise yumruk attı. Ve hepimiz ona teşekkür ettik."

Bear şişesini selamlamak için kaldırır.

"Ve Eagle-eye'in yoğurtlarından uzak durmayı bilmek ya da Jüpiter'le yakalamaca oynamak gibi aptalca şeyler. Burada hayatın bir parçası haline geldi. Şimdi de suçu üstleniyor çünkü bunun bizi kurtaracağını düşünüyor. Ona bir kurtarma borçluyuz."

Oda konuşmalarla çalkalanıyor. Bazıları karşı çıkıyor, çoğu destekliyor ama Kartal Göz sessiz. Düşünüyorum. Gerçekten ikna etmem gereken kişi o.

"Ve Vahşi Çocuk, Hero ve ben konuşuyorduk. Onu geri getirdiğimizde, bizim yaşlı kadınıımız yapmak istiyoruz."

Snark'ın gözleri fal taşı gibi açılır. "Bekle, lanet olsun, üçünüz de mi? Bu işe yarar mı?"

Viking omuz silkiyor. "Neden olmasın anlamıyorum. Zaten her şeyi birlikte yapıyorlar. O da dahil. O şanslı bir kız." Bu yorumu kahkaha ve alkışlarla karşılanıyor.

Kartal-göz omuz silkiyor. "Bu üçünüz ve kadınıınız arasında olduğu için benim bir söz hakkım yok, ama bununla ilgili bir sorunun yok. Bu bir

Kadınların sayıca bizden fazla olmamasını sağlamanın bir yolu sanırım."

Vahşi Çocuk sırtıyor. "Yine de endişelenirdim. En az üç kişi sayacak kadar kadın."

"Doğrudan ne istiyorsunuz? Bana listeyi ver," diyor Kartal Göz.

Başımı salladım. "Pekâlâ. Öncelikle kulübe öyle ya da böyle onun peşinde olduğumuzu bildirmek istiyoruz. O bizim kadınıımız ve hiçbir erkek kadınıını yüzüstü bırakmaz. Onlar bizi becerir, biz de onları koruruz. En azından bunu yapabiliriz."

"Ama dahası da var."

"Annesi aracılığıyla Emily ile bir planımız var. Bunun ön planda olduğuna inanmak için her türlü nedenimiz var. Emily bize mesajını kodladı." Vahşi Çocuk ve Kahraman beni desteklemek için başlarını salladılar. "Kimseden bizimle gelmesini istemiyorum ama biz harekete geçerken dikkat dağıtıcı bir şey istiyorum. Bu yüzden Temizlik Ekibi'ni istiyorum."

"İşte bu!" diye bağılıyor Viking ve ayağa kalkıyor. "Emily tatlı bir hatun ve bir kurşun yarasını nasıl bağlayacağını biliyor. Adamlarım varsa ben de varım."

"Elbette." Bear şişesini tekrar kaldırır. "Ben de ."

Snark daha düşünceli görünüyor ama sonra başını sallıyor. "Elbette. Ben varım. Birkaç polisi korkutmak mı? Kulağa iyi bir zaman gibi geliyor."

"Hawk?" Viking son üyesine bakar. Hawk elini kısa saçlarının arasında gezdirir ve tekrar yukarı kalkması için aşağı doğru iter. "Evet, pekâlâ. Neden olmasın?"

Ve sonra hepimiz son kararı verecek olan Kartal Göz'e bakarız. Başarılı ya da başarısız olmak tamamen ona bağlı. Yardım alsak da almasak da elimizden gelenin en iyisini yapacağız ama bu iş yardımla çok daha kolay olacak.

Viking'e, ekip üyelerine ve sonra tekrar Vahşi Çocuk'a, Kahraman'a ve bana bakıyor. "Planın sağlam olduğuna emin misin? Buradaki herhangi bir hata bize kulübe mal olabilir."

"Kesinlikle öyle. Bu kızı kurtaracağız ve eve getireceğiz, sonra da onu odama getirip onu ne kadar özlediğimizi gösterirken çığlıklarını hepinize dinleteceğiz."

", " diye inliyor Chef, ama diğerleri gülüyor ve bağırıyor. "O

zaman bunu yapacağız. Ama bir şartla."

Hay sikeyim. Her zaman bir şey vardır. Bu ihtiyar ne istiyor? Ama dürüst olmak gerekirse, her şeyi isteyebilir ve ona veririm.

"Seninle ata binmem. Aksiyona girmeyeli çok uzun zaman oldu. "Çok yaşlı olduğumu söylemeye cesaret edemezsin."

Diplomatik yolu . "Bunu Viking'e bırakıyorum. Bu onun mürettebatı."

"Onur duyarım başkanım. Gerekirse Valhalla'ya gideriz."

Kartal-göz başını sallar. "Umarım buna gerek kalmaz."

"Neden hepimiz değil?" diye soran biri, kulübün çoğu tarafından yankılandı.

"Çünkü siz piçler kulüp evini kilitlemek ve korumak zorundasınız. Biz dışarıdayken Hawthorne ekibiyle gelirse, siz son sıradasınız. Toplara göz kulak olun. Kapıları kilitli ve elektriği açık tutun. Biz dışarıdayken olmayabilir, ama yakında olacak. Burada risk alıyoruz, ama içimden bir ses Hawthorne'un küçük kızının bizi bu beladan kurtarabileceğini söylüyor. O zamana kadar, ayakta kalamayana kadar savaşağız. Beni duyuyor musun?"

Kartalgöz, " bu!" diye karşılık verince ayağı kalktı. Sonra

bana döndü. "Ne zaman biniyoruz?"

Saatime baktım. Geç oluyor, ama bu gecenin köründe olmak zorunda. Tıpkı Hawthorne'un malikanesini ilk ziyaret ettiğimizde Emily ile kaçtığımız gibi.

"Yaklaşık üç saat içinde."

Senin için geliyoruz, Emily.

VAHŞİ ÇOCUK

SABAHIN İKİSİNDE. AY YOKTU. SOKAK LAMBALARI VARDI, AMA BAZILARI Sarhoş gençler mutlu bir şekilde ellilikleri alıp bazılarını taşlarla indirdiler. Benim gönlümden geçen çocuklar. Hiç soru sormadılar, sadece gidip yaptılar. Ve şimdi Hawthorne'un girişinin etrafındaki sokak, kapının hemen yanındaki birkaç ışık dışında kapkaranlık.

Yarın akşama kadar bu mahalledeki ışıkları tamir etmiş olacaklar, kulüp binasının etrafındakileri ise hiç tamir etmemiş olacaklar, ama bu da bunu gerçekleştirmek ya da her şeyi berbat etmek için fazlasıyla yeterli bir süre.

Bunu .

Hero sokağın aşağısından bana başıyla onay verdi. Bisikletlerimiz orada, bir muşambanın altında. Kimse bizi duymasın diye son bir parça yuvarlamak, mantranız özgürce sürmek olduğunda olabildiğince aşağılayıcı bir şey, ama Emily için her şeyi yaparız.

Yanımıza geliyor ve karanlık sokakta King'in bizi izlediği yere doğru ilerliyoruz.

"Burada korumalar olmasını beklerdim." Etrafıma bakıyorum. Çok gerginim. Emily ile tanıştığımdan beri hiç olmadığım kadar. O benim aynı anda hem rahatlatıcı hem de uyarıcım. Her şeyden çok, beni dengeli hissettiriyor. Sorun çıkarmaya o kadar hazırım ki. Hepimiz öyleyiz.

"Emily'nin annesi hepsinin çitlerin içinde olacağını söyledi," diyor Hero. "Mülkiyet değerleri ya da öyle bir . Komşular polislerin her yerde olmasını istemiyor.

ve sokaklarında. Ve yeni kameralar yerleştirildi." "O zaman güzelce gülümsediğimden emin olmalıyım."

"Kapa çeneni. Biri seni duyacak," diye tıslıyor King.

Caddeden gürültülü ve gürültülü bir ses geliyor. Viking sadece bu gece için susturucuyu gerçek bir gümbürtücüyle değiştirdi. Hızlı bir çalışmaydı ama motive olmuştu. Emily kulüpte geçirdiği kısa sürede çok saygı kazandı. Ve çoğu insan saygı duyduğumuz insanlar için neler yapabileceğimize şaşırır.

Motosikletler yaklaştıkça, gümbürtü bir hırıltıya dönüşerek sitenin etrafındaki duvarlarda yankılanıyor. Işıklar yanıyor ve balkonlardan şekiller çıkıyor. Umarım onların gürültüsü dikkatimizi yaptığımız işten uzaklaştırır.

En azından Emily'yi çıkarmamıza yetecek kadar.

Üst kattaki odalardan birinin ışığı iki kez titriyor. İşaret. King başını sallar. "Kameralar en azından bir süreliğine kapanmış olmalı. Bir dakika daha bekleyin ve Hawthorne Ana'nın sözünü tutup tutmadığını görün."

"Emredersiniz, kaptan!" Ona selam verirken fısıldıyorum.

"Siktir git."

Hafifçe gülüyorum. Kendimi bildim bileli bana defolup gitmemi söylüyor ve ben de ona bunun için sebep vermeye devam ediyorum.

Hero bana bir dayanak sağlamak için parmaklarını kavuşturuyor. Hâlâ King'e sırtarak ayağımı sokuyorum ve bekliyorum. Sinyalden önce bir şey yok. Tabii sinyal gelmezse ve içeri girmek için savaşmak zorunda kalmazsak.

Ama sonra, sinyalden tam bir dakika sonra, arazinin karşı ucundan korkunç bir çığlık atıldı ve ardından silah duyuldu. Vay anasını, bu beklediğimden daha dramatikti. Emily'nin annesine biraz saygı duymaya başladım.

"Hazır mısınız?" diye tıslar Hero.

"Git!" Tıslayarak karşılık verdim, sonra atladım. Buna pek de gerek yoktu. Hero o gülünç gücüyle beni neredeyse tepesine değil de üzerine fırlatıyor. Sessizce yere iniyorum, bir saniye sallanıyorum, sonra

bekçi ya da bekçi köpeği izleri için büyük bir avlu. Eğer varsa, her yerde gürültüyü araştırıyorlar.

Sırada King var. Ağır bir piç kurusu ama Hero onu duvarın tepesine tutunacak kadar yükseğe çıkarıyor. Biraz yardımla onu yukarı kaldırıyoruz. Sonra Hero atlıyor ve ikimiz de ellerini tutuyoruz. Bir şekilde o duvara tırmanırken biz de onu çekmeyi başarıyoruz, onun bizi çekmesi yerine.

Lanet olsun, bana bu ninja saçmalığı yerine açık yol ve eski moda bir kavga verin, ama kim olduğumuza göre, bence oldukça iyiyiz.

Korunmak için çalıdan çalıya atlarken Görevimiz Tehlike melodisini mırıldanıyorum. King, umurunda olmadığını haykıran bir kararlılıkla hareket ediyor, onu durdurmaya çalışacak bir orospu çocuğuna meydan okurcasına avluda ilerliyor. Hero arkadan geliyor, bir eli kemerinde, silahının hemen yanında gözcülük yapıyor. İlk çekecek tipte biri değil ama son çekip yine de bitirecek tipte biri.

Sonra Temizlik Ekibi kükreyerek, çığlık atarak ve bağırarak geliyor. Viking, Bear, Hawk, Snark ve Eagle-eye o kadar çok gürültü yapıyorlar ki sanırsınız tüm çete. Malikânenin pencereleri düşecekmiş gibi takırdıyor. Bahçenin uzak ucundaki bazı karanlık şekiller gölgelerden ayrılıyor ve neler olup bittiğini görmek için duvara doğru koşuyor. Sanırım bizi görmediler.

Yolun geri kalanını koşarak gideceğiz, artık etraf temiz olmalı. Hay sikeyim. Emily o kadar yakın ki hissedebiliyorum.

Kendimizi duvara atıp alarmın çalmasını bekliyoruz ama hiçbir şey yok.

"Sanırım ." Diğerlerine sırtıyorum.

"Şimdiye kadar," diye homurdanıyor King. "Hâlâ lanet bir tuzak olabilir."

Evet, olabilir ama başka seçeneğimiz yok. Tüm kulübü tam bir saldırı için getirebilseydik, benim oyum bu olurdu, ama Emily'nin güvende olduğunu öğrenene kadar bu aptalca olurdu. Yine de güvence için silahımı okşuyorum. Ve bıçağımı, ve diğer taraftaki bıçağı, ve botumdakini. Lanet olası Macarena gibi.

"Ne halt ediyorsun?" diye soruyor Hero ama ben sadece sırtıyorum.

Emily'nin annesinin dediği gibi burada bir arka kapı var. Bakalım gelmiş mi?

Kahraman dener ve yumuşak bir tıkırtıyla açılır. Çok da iyi yağlanmış. Neredeyse hiç ses çıkarmıyor. Aslanın inine giriyoruz. Yalnız, bu lanet aslanı ininde görürsem, onu vurup hepimizi bir sürü dertten kurtarabilirim. Derisi şömine rafının üzerinde harika dururdu.

"Umarım köşede bizi bekleyen bir sürü polis yoktur," diye homurdanıyor King, sonra da önden gidiyor.

Hiç kimse yok. Emily yok, Emily'nin annesi yok, ama daha da önemlisi, polis ya da gardiyan yok. Ve Emily'nin odasının nerede olduğunu biliyoruz. Sanki müdavimi gibiyiz. Sessizce gülüyorum.

King omzuma yumruk attı. "Kafanı oyuna ver."

Doğru.

Merdivenlerden birinci kata çıkıyoruz, köşeyi dönüyoruz ve sonra mermer, krom ve koyu boyalı ahşaptan oluşan bir salonda duruyoruz. Her şey para çılgınlıkları atıyor. Duvarda çerçeveli yağlıboya tablolar var, aralarında göt herif belediye başkanımızın portresi de var. Hemen bir bıçak çıkardım. En iyi sanat eleştirmeni tavrımı takındıktan sonra, tuvalin köşesinden köşesine kocaman bir X çiziyorum.

"Hawthorne'un bunu gördüğünde kalp krizi geçirmesini umuyorum."

"Hawthorne'u sikeyim," diye tıslıyor Hero. "Emily nerede?"

"Eğer burada değilse, gidip onu getirelim." King odasına giden koridorun kapısını iterek açıyor. Kapı açıldığında neredeyse varmıştık. Ben bıçağımı kaldırıyorum ve Hero elini silahına götürüyor.

Ama ortaya çıkan tek kişi Emily.

Çok güzel ve bizi gördüğünde yüzünün ışıldaması tam bir afrodisyak. Kot pantolon, ceket ve saçlarını yüzünden uzak tutmak için ters beyzbol şapkası giyiyor ve elinde bir

spor çantasıyla . Onu daha seksi, terli ve altımda çıplak görmüştüm ama sırtışındaki vahşet ve kararlı duruşu beni kaya gibi sertleştirdi. Kulüp binasına döndüğümüzde, onu ne kadar özlediğimi ve geri döndüğü için ne kadar mutlu olduğumu ona göstereceğim.

Hepimiz yapacağız.

EMILY

.. KALBİM YERİNDEN ÇIKACAKMIŞ GIBİ ATIYOR-

Motorların kükreyerek yola çıktığını duyduğumdan ve başlamak üzere olduğumuzu bildiğimden beri bir şeylerin ters gideceğinden emindim. Ya da annemin bizi ispiyonlayacağından ve babamın Kral, Kahraman ve Vahşi Çocuk'a tuzak kurmasına yardım ettiğinden.

Ama şimdi burada duruyorlar ve bana her zaman birinin bana bakmasını istediğim gibi bakıyorlar. Beni görüyorlar. Ve King'in gözlerindeki derin, karanlık alev beni yutmaya hazır. Gülümsemekten yanaklarım acıdı.

"Hey, çocuklar," diyorum boğuk bir sesle, sessiz olmak istemekle bağırmak istemek arasında sıkışıp kalmış bir halde. "Başardınız."

"Tabii ki ." Vahşi Çocuk bir çocuk gibi sırtıyor, o kadar emin ki bundan neden şüphe ettiğimi bile bilmiyorum. "Annen başardı."

Hero elini uzatır. "Çantanı bana ver ve buradan gidelim."

"Tanrım, hiç sormayacaksın sanmıştım." Çantayı ona doğru fırlatıyorum, ya da fırlatabildiğim kadar uzağa, ki bu da ikisinin arasında bir yerde zemin oluyor. Yine de içinde hiçbir şey yokmuş gibi aldı.

"Acele etmeli ve onlar bizi anlamadan buradan gitmeliyiz." King koridorda bir aşağı bir yukarı bakıyor, belli ki gitmeye hevesli. I

Onu suçlamıyorum. Onun evinde bir dakika daha geçirmek zorunda kalmasam bile, bu yine de çok uzun bir süre.

Babamın kütüphanesinin kapısı çarparak açılır ve annem ortaya çıkar. Şu anda bile, gecenin bir yarısı, gözlerini doğaldan daha büyük gösteren allık ve göz farı sürmüş. Üzerinde kısa etek ve dökümlü bir bluz var, bir kaçış düzenlemek yerine gece için partiye gidiyormuş gibi görünüyor. Parıltılı Louboutin'leri bile onu duymamamızı mucize haline getiriyor.

"Geri geliyorlar," diye tıslıyor adamlara yukarıdan aşağıya bakarken. Gördüklerinin hoşuna gittiği çok açık. "Eğer kaçacaksanız, bunu şimdi yapmalısınız. Babanız uyandı ama hâlâ evin önünde."

Tanrım, çok kızacak. "İyi olacak mısın?" Sağlam bir anne-kız anına en yakın olduğumuz anın, kendi evimden kaçışımı organize etmeme yardım etmesi çılgınca, ama hayatımın tam olarak normal olmadığını düşünmeye başlıyorum. "Babamı istemiyorum."

"İyi olacağım," diyor aceleyle, ama ormanın köşesinde kurt kokusu almış bir geyik gibi omzunun üzerinden bakıyor. "Sadece git."

King çoktan harekete geçti ve Vahşi Çocuk da annemin etrafında dans ederek geçtikten sonra onu takip ediyor. Hero çantamı omzuna atıyor ve bana önden gitmemi işaret ediyor. Annem iki eliyle kapının kolunu tutuyor, korkmuş ama kararlı görünüyor.

"Bizimle gel."

Annem bana deliymişim gibi bakıyor. Dürüst olmak gerekirse çocuklar da öyle. Belki de öyleyimdir.

Ama bu fikir şimdi aklıma takıldı. "Hayır, cidden. Babam sana bok gibi davranıyor, tıpkı bana davrandığı gibi. Yola çıktığımızda çılgına dönecek ve senin bununla bir ilgin olduğunu bilecek. Benim yüzümden sana zarar vermesini istemiyorum." Onu yanıma çekmek istercesine kolundan tutuyorum ama yüzünü buruşturuyor. "Oh."

"Hayır, sen değilsin, o-"

Korkunç bir farkındalık geliyor içime ve kolunu yukarı çekiyor, ön kolum ürüklerle kaplı. Vay anasını. "Anne!"

"Yani... Emily, o seni bulmadan önce buradan gitmelisin."

"King, al onu."

"Ne?" Koridordaki herkes aynı anda söylüyor, hem annem hem de motorcular.

King hariç. Bakışları doğrudan annemin koluna gidiyor. "Tamam," diyor basitçe.

"Biz gidiyoruz ve sen de bizimle geliyorsun." Onun yerine elini tuttum. "Eğer bana yardım etmek istemiyorsan, en azından ikimiz de gittiğimizde babamın ne kadar kızacağına düşün. İnanılmaz olacak."

"Ben sadece..." Annem bir adım daha yaklaşan King'bakar.

"Yapabilirsin. Yapmak zorundasın. Bu sefer seni öldürecek. Çok öfkelenecek. Gel." Onu yanıma çekiyor. King sanki onu taşıyacakmış gibi dikleşti.

Annem önce bana, sonra omzunun üzerinden bana ve son olarak da morarmış koluna bakıyor. Kolunu sallayarak bileğine kadar inmesini . "Benim hayatım burada."

"Nasıl bir hayat bu?"

"Emily, buradan çıkmamız gerek," diye araya giriyor Hero. "Yoksa hiçbirimiz eve gidemeyiz."

Evimiz. Kulüp artık evimiz. "Anne. Ben eve gidiyorum. Bence sen de benimle eve gelmelisin. Orada burada olduğundan daha güvende olursun." Son bir bıçak darbesi.

Sinirli bir şekilde yutkunuyor, omzunun üzerinden bir kez daha bakıyor ve sonra başını sallıyor. "Tamam."

"Tamam mı? Gerçekten mi?"

"En azından en kötüsü geçene kadar."

"Evet." Babam güçlü bir konumda olduğu sürece en kötüsü asla sona ermeyecek, ama başımı sallayıp onu yanıma çekiyorum. Babamın portresinin önünden geçiyoruz. Vahşi Çocuk, belli ki. İyi ki kurtulduk.

Birkaç dakika sonra, arka kapıdan güvenlik görevlileriyle dolu bir avluya fırladık.

Saçmalık.

Çok uzun süre bekledik.

KING

OROSPU ÇOCUĞU.

Kaç kişi? On mu? On beş mi? Ve yakında destekleri olacak. Eğer buradan kaçacaksak, bunu şimdi yapacağız.

"Orada dur bakalım!" diyor öndeki adam, elinde parlak sarı bir şok tabancası tutarak. İçlerinde gerçekten ateşli olan var mı bilmiyorum, ama eminim öyledir, ama bir şok tabancası bile birinin gününü mahvetmeye yeter.

Ama fazla yok, değil mi?

"Kahraman mı? Vahşi Çocuk?" Talimatlara ihtiyaçları yok. Çok uzun zamandır birlikteyiz. Ne demek istediğimi çok iyi anlıyorlar.

" bu." Wild Child gitmeye hazır, ama o her zaman .

"Bunun içinde kırılacak bir şey var mı?" diye soruyor Hero, duffel çantasını kaldırarak.

"Hayır." Sanırım Emily de neler olacağını anlıyor. En azından annesinin elini tutuşundan ve onu kendine çekişinden. Annesinin de elimizde olduğuna inanamıyorum, ama ben ve çocuklar bir süre önce ona hayır deme yeteneğimizi kaybettik, işte buradayız.

Öndeki adam bir hata yaptı. Şok tabancasını bana doğrulturken, onu kolunun erişebileceği bir yere koydu. Salak herif.

Elimi onun elini aşağıya doğru çevirirken sola dönüyorum. Şok tabancası patladı, dartları yere doğru ateşledi ve ben daha

İki vuruşlu mu yoksa tek vuruşlu mu olduğunu düşünmeden yumruğumu suratına indirdim. Bacakları tutmayınca homurdanarak geriye doğru tökezledi. Mermer saksılardan birinin üzerine kış üstü düştü. Biri gitti ve burada durup yaptığım işin sonuçlarını izleyecek zamanım yok.

Vahşi Çocuk çılgın bir maymun gibi kaçıyor. Onun sokak dövüşünde her şey mübahtır ve gardiyanlardan biri dört yaşındaki bir çocuğun işemesi gerektiği gibi taşaklarını tutarken, diğeri gözlerindeki kiri çıkarmaya çalışmaktadır.

Hero diğeri tarafı temizliyor, spor çantasının momentumunu kullanarak korumaları bir yöne doğru fırlatıyor. Bu kadar yumuşak bir şey bile, onun boyunda biri boğa gücünü ve uzun kollarını arkasına aldığı anda bir yıkım silahı haline geliyor.

Bir silah patladı ve refleksle dönüp Emily'yi buldum ve onu sürükleyerek sesle arasına girdim. Onu bir ağaca doğru itip siper aldığı anda çığlık atıyor.

"Silahını indir, moron. Rehineleri vurursak, boku yeriz! Şok tabancası!" En azından korumalar arasında akli başında biri var.

İçlerinden biri ağaçlardan birinin arkasından sıyrılıp bana nişan alıyor ama Vahşi Çocuk aslan kükremesi ile maymun çığlığı arasında bir sesle ona saldırıyor ve onu yere seriyor. İyi yerleştirilmiş bir yumruktan sonra adam yere serildi.

Ne kadar eğlenceli olsa da buradan siktir olup gitmeliyiz. Sonsuza kadar savaşmaya devam edemeyiz ve onlardan çok var. Emily'yi güvende tutmalıyız ve ne kadar uzun kalırsak bu ihtimal o kadar azalır.

"Emily! Miriam! Bu !" Emirler yağdırıyorum ve onları takip edemeyecek kadar felç olmamalarını umuyorum. Güçlüyüm ama düzinelerce güçlü muhafızla uğraşırken onları duvarın üzerinden geçiremem.

Neyse ki Emily de işin içinde. Annesini uçurtma uçurur gibi arkasından sürükleyerek, kendini küçük tutmak için çömelerek beni takip ediyor. Zeki kız.

Kavga dikkat çekiyor. Köşeden dört takım elbise daha geliyor, ellerinde parlak sarı şok tabancaları.

Sırtıma bir şey çarpıyor ve vızıldıyor. Bir karıncalanma oluyor ama ötesinde bir şey olmuyor. Kesiğimin kalın kumaşı tarafından kurtarıldım. Etrafımda dönüyorum, gözleri fal taşı gibi açılmış bir gardiyan buluyorum, sanki onu bir şekilde kurtaracakmış gibi hâlâ şok cihazına tutunuyor. Bunun tek anlamı yumruğumu engelleyememesi ve bir an sonra yere yığılması.

"Kral!" Hero avluda deli bir boğa gibi koştururken iki tanesi ona asılıyor. Birini atarken üçüncüsü şok tabancasını kaldırıp ateş ediyor. Bana nişan aldı ama Hero aramıza daldı. Oklar koluna isabet etti ve titremeye başladı.

Sonra devrilmiş bir meşe ağacı gibi

düşüyor. Hay sikeyim.

Hero'ya doğru dönerken kızlara " edin," diyorum.

Yüzü yoğun bir konsantrasyon içinde iki büküm olmuş bir halde dizlerinin üzerine çöküyor ve elini kaldırarak durmamı söylüyor. Sonra hâlâ vızıldayan teli etli yumruğuyla kavradı ve koluna doladı. Tabancayı şaşkın muhafızın elinden çekip alıyor ve yüzünü buruşturarak dartları kolundan çıkarıp bir kenara fırlatıyor. Etine gömüldükleri yerden kan damlaları akıyor.

Devasa bacakları titriyor ama ayağa kalkmak için mücadele ediyor. Yaralı bir ayı gibi hırlıyor ve muhafızın kaçması için tek gereken bu. "İşte böyle. Siktir git," diye bağırıyor ama sarsıldığını anlayabiliyorum.

"Kahraman, bu taraftan." Çok uzun sürüyor ve hiçbirimizin onun gibi şok tabancası darbesi alıp savaşabileceğine inanmıyorum. O lanet olası bir canavar. "Savunma!"

Duvarı arkamıza alıp kızların etrafında bir kalkan oluşturarak savaşmaya hazırlanıyoruz. Muhafızlarla bir şekilde başa çıkana kadar kızları ele geçiremeyeceğiz, ama lanet olsun, onlardan çok var.

Bu kadar yakın olduğumuzu ve sonra burada sıkışıp kaldığımızı düşünmek acı veriyor.

"Valhalla için!"

Derin bir ses çınlıyor üstümüzden. Herkes yukarı bakıyor ve orada Viking duruyor, gömleksiz ve duvara savaş resimleri çizilmiş. Sanki Thor'un ta kendisiymiş gibi yumruklarını havaya kaldırıyor, sonra da mücadeleye atılıyor. Yumrukları işe yararken sakalındaki örgüler sallanıyor.

Bir an sonra Ayı duvarın üzerinden yuvarlanıp avluya düşer, ardından Şahin ve Snark gelir. Kartal-göz bile.

Şükürler olsun. Süvariler geldi.

Viking, şaşırmış muhafızlardan ikisine aynı anda tam bir hücumla ve kollarını iki yana giydirebilir. Yere sertçe çarpıp yerde kaldıklarında homurdanırlar. Kulüpte Hero'yla boy ölçüşebilecek tek kişi olan Bear, bir diğerini kaldırıp bir ağaca fırlatıyor. Vurduğunda yaprakları hışırdıyor.

"Kim bu ?" diye soruyor Kartal Göz, bir gardiyanın şok tabancasından kıl payı yumruğunu gardiyanın suratına indirirken. Sakalları kırışmış ve ihtişamlı günleri geride kalmış olabilir ama başkan dalga geçilecek biri değildir.

"Emily'nin annesi. Sonra açıklarım."

"Bisikletli İsa. Bunu daha da zorlaştırmanın bir yolunu bulamadın, değil mi?" Yine de, kavgaya geri dönmeden önce iyi gözleriyle onu nasıl aşağı yukarı süzdüğünü kaçırmıyorum.

Ama buraya parti yapmaya gelmedik. "Biz gidiyoruz!"

"Daha yeni ," diye yakınıyor Viking. Hayal kırıklığına uğramış, ama oynayacak vaktimiz yok. Yine de rolünü biliyor. Diğerleriyle birlikte geri çekilerek, onları askeri bir hassasiyetle etrafımızda bir savunma duvarı haline getiriyor. Onları duvardan geçirene kadar kızları güvende tutmak için bize yeterli alan sağlıyor.

Kahraman onları yukarı kaldırmak için gücünü kullanıyor, sonra da Vahşi Çocuk'u yukarı fırlatıyor, böylece diğer taraftan aşağı inmelerine yardım edebiliyor. Emily ve annesi aşağı indiğinde, elimdeki parçayı çıkarıp

Muhafızlara doğru. Artık kızların çapraz ateşe yakalanma şansı yok.

Herkes durur.

Mermi, şok tabancasından çok daha hızlı ve ölümcüldür ve şu anda onları etrafa püskürtmeye hazır olan tek kişi benim.

"Kimse kımıldamasın." Silahı ileri geri sallayarak her bir muhafıza sırayla silahın ucunu gösteriyorum. "Bunu kana bulamak istemiyorum ama daha fazla oyalanacak zamanım yok. Geri çekilin ya da vurulun."

En yakındaki gardiyan bana dudak büküyor ama o da ellerini kaldırıyor, yani kızgın olabilir ama aynı zamanda akıllı. Sonra teker teker diğerleri de aynı şeyi yapıyor. Arkada bir adam saklanmak için bir ağacı kullanmaya çalışıyor ama Viking kendi silahını çıkarıp doğrultuyor. "Sen de. Hadi bakalım. Uslu durursanız kimsenin canı yanmaz."

Snark ve Bear kendi parçalarını çıkarırken, diğerleri de geri kalanımıza yardım etmek için kendilerini duvarın üzerine çıkarıyor. Muhafızları silah zoruyla yerlerinde tutarak, hepimiz diğer tarafa inene kadar dönüşümlü olarak çalışıyoruz.

Muhafızlar bize bakıyor, sabırsızlıkla bekliyorlar. Gözden kaybolduğumuz anda silahlarını çıkaracaklar ve bizim için gelecekler. Zaman gerçekten çok değerli olmak üzere.

En son ben iniyorum ve indiğim anda gardiyanlar harekete geçiyor. Bağışmalar ve talimatlar var ve bir saniye içinde onları peşimize takacağız.

Buradan siktir olup gitmeliyiz. Şimdi.

EMILY

BU SEFER WILD CHILD'IN ARKASINDA OTURUYORUM. ÇOK İYİ HİSSETTİRİYOR
Çocuklardan birini tekrar kollarıma aldım, pürüzlü kotun içinden bile.
Üzerinde diğerleri gibi Screaming Eagles yazıyor ama altında adı ve vahşi
gözlü, kocaman dişlek sırtışlı ve pençe gibi ellerini bir çizgi film kötü
adamı gibi uzatmış bir çocuk karikatürü var. Calvin'in şeytani kuzeni gibi.

Beni tekrar evimden çalmayı nasıl başardıklarına hâlâ şaşıyorum. Babam
anevrizma geçirecek.

Eğer şanslıysam, onu öldürür.

Tüm sürücüler arasında annem Kartal Göz'ün motorunun arkasında kaldı.
Annem dehşete düşmüş görünüyor ama o sırtıyor. Bir iniltiyi
bastırıyorum. Anneme asılmasa iyi olur. Onu yeni üvey babam olarak
hayal etmeye çalışıyorum ama yapamıyorum. Gerçekten yapamıyorum.
Adam motoru , annem çığlık atıyor ve adama öyle bir yapıyor ki, adam
kocaman sırtıyor.

Güvenli bir şekilde uzaklaşana kadar bunu aklımdan çıkarmaya
çalışacağım.

Hero çantamı başının ve omzunun üzerine asmış, böylece sırtına
biniyor. En azından bu iç çamaşırlarım ve kıyafetlerim olacak.

Vahşi Çocuk motorunu çalıştırıyor. Motosiklet, bacaklarımın arasına
inkar edilemez bir sıcaklık gönderecek şekilde bizi birlikte gürlüyor. Ona
doğru ve eve gittiğimizde ona eski halimi göstereceğim.

ne kadar minnettar olduğumu. O ve diğerleri. Annemin kulüp binasının diğer ucuna yerleştirildiğinden emin olmalıyız. Belki de yerleşkede.

Sinirden sırtına doğru kıkırdıyorum ama etrafta bu kadar gürültü varken kimsenin bunu anlayabileceğini sanmıyorum.

King yumruğunu kaldırıp ileri doğru atıyor ve hep birlikte sekiz motosiklet dışarı çıkıp düzene giriyor. Ve sonra hızlanıyoruz.

Vay anasını.

Beni daha önce de motorlara bindirmişlerdi ama şimdi biliyorum ki onlar sadece eğlence sürüşleriydi. Ben Wild Child'a sıkıca tutunurken motorlar kükrüyor ve caddenin her iki tarafındaki evler bulanıklaşıyor. Tanrım, umarım annem iyidir. Onu bizimle kaçmaya ikna edip de dönüş yolunda savrulmak çok kötü olurdu. Ben korkuyorsam, o kesinlikle dehşete düşmüş olmalı.

Çok geçmeden siren sesleri motorların gürültüsüne karıştı. Sanırım bu kadar kolay kurtulacağımızı düşünmek fazla umut verici olurdu. Vahşi Çocuk endişelenmiş gibi görünmüyor. Hayatının en güzel anlarını yaşıyormuş gibi rüzgâra gülüyor.

Arkamızda yanıp ilk ışıklar belirip bizi mehtaplı gecedden tam bir diskoya götürdüğünde, Wild Child'ın sırtına doğru sızlanıyorum. Eğer bizi şimdi yakalarlarsa, mahvoluruz. Sadece babama geri dönmekle kalmayacağım, aynı zamanda çocuklara hiç merhamet göstermeyecek. Lanet olsun. Belki de beni yakalamaları için onları çağırmamalıydım.

Ön tarafta Kral elini kaldırıp sağa, sola ve ileriye doğru sallıyor. Belli ki bu zaten bildikleri bir işaret, çünkü bir an bile düşünmeden Şahin ve Kahraman sola, Viking, Ayı ve Vahşi Çocuk ise sağa sapıyor. Karşıdan karşıya geçen bir caddeye dönüşümüzde alçalırken, King, Snark ve Eagle-eye'in annemle birlikte ilerlemeye devam ettiklerini kısa bir an için görüyorum ve sonra hepsi kayboluyor. Muhtemelen polislerin kafasını karıştırmak için üç gruba ayrıldık. Sadece işe yaraması için dua edebilirim.

Vahşi Çocuk önden gidiyor, Ayı ve Viking de arkamızdan geliyor. "Sıkı tutunun!" diye bağıyor, sanki şeytan peşimizdeymiş de ben ona tutunmuyormuşum gibi.

Ama haksız da sayılmaz. Onlardan kaçmaya çalışmak yerine kaçmayı tercih ediyor, aşırı hızda dönüş üstüne dönüş yapıyor. Bir sokak lambasının ya da bir ağacın etrafında kaçınılmaz sonucu görmemek için gözlerini kapatmak istemekle, bir sonraki eğilmeyi tahmin edebilmek için gözlerini sonuna kadar açmak arasında . Parmaklarım Wild Child'ın karnına pençe gibi saplanıyor ki savrulmayayım. Dünyanın en korkutucu, iç burkan, panik yaratan hız treninde olmak gibi bir şey ve ben hız trenlerini zaten sevmem.

Sol, sağ, sol, sol... Nereye gittiğimize dair hiçbir fikrim olmaması uzun sürmüyor ama Vahşi Çocuk'a güvenmek zorundayım. Bazen sirenler yaklaşıyor ama bizi asla görmüyorlar ve şehrin derinliklerine daha fazla seçeneğimiz oluyor. Bir ana caddeye saptığımızda ve düzlükte hızlandığımızda neredeyse başardığımızı ikna oluyorum, ama sonra iki sokak aşağıdan iki polis arabası fırlıyor.

"Vahşi Çocuk!" Bağıriyorum ama o çoktan fark etmiş.

"İşte bu!" diye kükredi ve gazı kökledi. Ben de zaten maksimum hızda gittiğimizi sanıyordum.

Motosikletler kükrüyor ve ileri doğru atılıyor, midem ayak uydurmaya çalışırken yalpalıyor. Asfalttaki her küçük tümsek sanki küçük bir dağın üzerinden geçiyormuşuz gibi hissettiriyor ve ben sadece bisikletten fırlayacağım anı bekliyorum. Üzerimde herhangi bir koruma yok, gerçi bu hızda bir önemi var mı, onu bile bilmiyorum. Ölüm hala ölüdür.

Umarım diğerleri en azından kaçmışlardır ve belki de Kartal Göz çoktan yerleşkeye girmiş ve annemi adrenalinin etkisinin geçmesi için bırakmıştır. Ya da ona nereye kusacağını gösterir, ki muhtemelen oraya gittiğimde yapacağım şey bu olacak.

Biz oradan oraya savruldukça, bir yan sokağa girdikçe ya da bir sud- den çatalına girdikçe, sirenler yaklaşıyor ve daha da geride kalıyorlar. Yetişemiyorlar ama Vahşi Çocuk ne yaparsa yapsın onlar da geride kalmıyor. Bunu daha ne kadar sürdürebiliriz?

Vahşi Çocuk bir elini kaldırarak King'in daha önce yaptığı işaretin aynısını yapıyor. Yine . Neredeyse hemen sonra

Ayı düz devam ederken Viking üçüncü bir yönde aşağı doğru zum yapar.

Şimdi sadece ben ve Vahşi Çocuk varız ve ona ne kadar güvensen de kendimizi korkunç derecede yalnız hissediyoruz. Normalde Hero ve King de yanımızdaydı ve bizi daha güçlü kılıyorlardı. Ve işler gerçekten kötüye giderse, tüm kulüp var, ama şimdi bütün bir polis arabası filosu gibi hissettiren şeye karşı sadece biz varız. Babam geleceklerini biliyordu. Mesele sadece ne zaman gelecekleriydi ama bizi bekleyen arabaların sayısına ben bile şaşırdım. Sokakta çok fazla kaynak var.

Vahşi Çocuk sadece günlüğüne yazarken sakinleştiğini söylüyor ama bu doğru değil. Şu anda, sıkı bir konsantrasyon topu gibi, dehşet verici bir hiper odaklanma ile bizi şehirde yönlendiriyor. O kadar hızlı gidiyoruz ki motor vınıyor ve cadde o kadar dar geliyor ki binalara dokunmak için iki yana uzandığımı hayal edebiliyorum.

Önümüzdeki ışıklı kavşak kırmızıya dönüyor ama biz yavaşlamıyoruz. Aman Tanrım. Gözlerimi kapatıyorum. Gecenin bir yarısı, umarım karşıdan karşıya geçen bir trafik yoktur, ama eğer varsa neler olabileceğini düşünmek istemiyorum.

Önce sola, sonra sağa sapıyoruz ve tam kulağımın dibinde bir araba kornası çalınca neredeyse bisikletten fırlayacak gibi oluyorum. Bu hızla gidersem kalbim göğsümden fırlayacak ve öleceğim.

Arkamızdan gürültülü bir çarpışma sesi geliyor, metal metale çarpıyor ve polis sireni aniden kesiliyor. Tanrım, umarım iyilerdir. Quickshot getirildiğinde çocuklara söylediğim gibi, kimsenin vurulmasını istemiyorum. Ya da araba kazalarında ölmesini. Polislerin çoğu sadece işlerini yapıyor.

Babamın vurulmasını bile istemiyorum, yine de kalbim bu düşünce karşısında kızım gibi endişelenmiyor değil. Yine de hapis cezasına oy verirdim.

Wild Child bir rampaya girip bizi otoyola atarken gülüyor. Bu kadar çok pelerin seçeneği olmadan bu iyi bir fikir mi bilmiyorum ama yine de ne yaptığını bildiğine güveniyorum. Hatta biraz yavaşladı. Rüzgârın uğultusu yanımdan geçiyor.

"Onları kaybettik. Seni eve götürüyorum, bebeğim."

Bütün gece duymak sözler.

Neredeyse doğru çıkışa gelmiştik ki polisler onun yanıldığını kanıtladı. Polis arabalarını salladık, ama helikopter sesini duyduğumda başımızın belada olduğunu anladım. "Vahşi Çocuk!"

"Siktir, biliyorum!" bağıyor, sonra tekrar yola çıkıyoruz. Güney Yakası'na rampadan roket gibi iniyoruz, sabahın erken saatlerinde bir teslimat kamyonuna çarpılmaktan kıl payı kurtuluyoruz, sonra sağa dönüp yerleşke yönünde ilerliyoruz. En azından ben öyle düşünüyorum.

Helikopter dar sokaklarda bizi takip edemiyor ama polis arabaları tekrar ava çıktı. Çok uzakta olamaz, değil mi? Oraya vardığımızda güvende olacak mıyız?

Ana yola çıkıyoruz ve Wild Child gazı sonuna kadar açıyor. Viking bir ara sokaktan çıkıyor, sonra da Bear diğer taraftan. Buraya aynı anda nasıl geldiğimizi bile anlamıyorum ama sanki hiç ayrılmamışlar gibi tekrar düzene giriyorlar. Arkamızdan kükreyerek gelirlerken polis ışıkları çevremizdeki binaları renklendiriyor. Artık daha açıkta olduğumuz için helikopter bile yolunu buldu. Ve hepsi yaklaşıyor.

, şehir manzarasından tanıdık bir görüntü yükseliyor. Screaming Eagles yerleşkesi bir kale gibi görünüyor, kapılar bizim için açık ve hiçbir manzaradan şu anda olduğum kadar mutlu olmamıştım. Kulüp binasının yan tarafındaki devasa logoyu okuyabilecek kadar yakınız.

Çok ama çok

yakınız. Ama

polisler de öyle.

Rüzgâr uğulduyor, motorlar kükrüyor ve sirenler duvarlarda yankılanıyor. Gözlerimi sıkıca kapatıp Vahşi Çocuk'a tutunuyorum. Sanki her şey ağır çekimde gerçekleşiyor, Wild Child'ın lastiklerinden fırlayan her taşı, Viking'in susturucusundan çıkan her çatırtıyı ve üstümüzdeki helikopterin kanatlarının her vuruşunu duyabiliyorum. Helikopterdeki hoparlör sistemi bir şeyler bağıyor ama ne olduğunu anlayamıyorum. Kelimeleri seçmek için çok fazla gürültü var.

Yavaşlıyoruz. Neden yavaşlıyoruz? Bizi yakalamalarına izin veremeyiz.

Bileşik. Neredeyse . Kapılar açık ve şekiller etrafı sarmış durumda, yine de bize yer açmak için geri çekiliyorlar. Tanrım, yavaşladık, ama yine de bu hızla zamanında durmamızın imkanı yok. Buna inanamıyorum.

"Vahşi

Çocuk!" "Biz

iyiyiz!"

"Vahşi Çocuk!" İkinci kez daha yüksek sesle bağıyorum ama bu sefer cevap vermiyor.

Viking ve Ayı gibi o da sert bir şekilde kırılıyor. Helikopter yoluna devam etmek zorunda olduğu için vızır vızır geçiyor ama arkamızdaki polis arabalarının da durmaya çalışırken çıkardıkları lastik gıcırtilarını duyabiliyorum.

Kapıdan hızla geçiyoruz, hâlâ bizi kimin beklediğini anlayamayacak kadar hızlıyız. Hero ve King başardı mı? Diğerleri? Annem burada mı?

Geçtiğimiz anda kapılar arkamızdan kapanıyor. Bunun son anımız olacağından emin bir şekilde Vahşi Çocuk'a sımsıkı tutunuyorum.

Motosiklet yan yatıyor ve arka lastik gıcırdıyor. Bir şey yanık kokuyor ve momentum beni koltuğa öyle bir bastırıyor ki sanki içime girmeye çalışıyormuş gibi hissediyorum. Ama sonra duruyoruz, basınç azalıyor ve motor duruyor. Bir an için tek duyduğum kulaklarımda gümbürdeyen kendi kalbim. Havanın tadı kum gibi.

Son büyük toz bulutu da yanımızdan geçip giderken gözlerimi açıyorum. Vahşi Çocuk bizi ön bahçeden, arka binaların arasından geçirdi ve yerleşkenin diğer tarafındaki çitlere doğru savurdu. Biraz daha ilerleseydik çite çarpacaktık.

Gülüyor ama soluk soluğa ve sesi onun için bile biraz vahşi geliyor. "Eve hoş geldin, bebeğim."

EMILY

BİR DAKİKA SONRA HERO VE KING DE . AMA BEN
Bisikletten kendim bile inemedim çünkü Hero beni kaldırdı. Beni kocaman kollarıyla sarıp sarmalıyor.

Sonra King geldi ve beni soydu ama sadece kendi sarılabilsin diye. Yüzünü boynuma gömüyor. Bu kadar fiziksel olmak onun yapacağı bir şey değil, iyi olup olmadığını merak ediyorum. Ama aynı zamanda çok hoş hissettiriyor, bu yüzden şikayet etmeyeceğim.

Ve sonunda beni Vahşi Çocuk'a bırakıyor, o da bana sarılmakla kalmayıp ellerini müstehcen bir şekilde kıcımda gezdirmeye başlıyor. Yerleşkeye geldiğimden beri ayaklarım hâlâ yere değmedi.

"Çocuklar, ben iyiyim," diyorum sonunda, Vahşi Çocuk beni yakın zamanda yüzüstü bırakmayacak gibi görüldüğünde.

"Seni çok özledik." Vahşi Çocuk yüzünü boynuma gömüyor ve tekrar tekrar öpüyor.

King'in çenesi gerilir. "Eğer o orospu çocuğu senin saçının tek bir teline zarar verdiyse-"

"Ben iyiyim."

"Güzel." Elini sırtımın küçük kısmına koyuyor, sanki geri döndüğümünden emin olmak istercesine bana hafifçe dokunuyor.

"Hangi oda?" diye soruyor Vahşi Çocuk beni kaldırıp kulüp binasına doğru taşırken.

"Bekle, ne?"

"En yakın benimki," diyor King

"Çocuklar!"

"Bana uyar," diye ekliyor Hero. "Peki ya annem? O iyi mi?"

"Eagle-eye ile birlikte," diyor King. "Durumu iyi." "Peki ya polisler?"

"Bir çift yerleşkenin dışında nöbet tutuyor ama biz onlar için hazırız." King kapıyı iterek açarken neredeyse homurdanıyor. Vahşi Çocuk'un demir pençesine karşı direniyorum ama o beni .

"Viking, Bear, Hawk-"

"Hepsi iyi."

"Ama öylece gidip-"

"Tabii ki yapabiliriz." Ortak salondan geçerken bağırış çağırışlar oluyor ve sonra koridorda King'in odasına doğru ilerliyoruz. Annemin orada olup olmadığını fark etmedim ve bu konuda çok fazla düşünmemeye çalışacağım ve orada olmadığını hayal edeceğim.

Ve sonra Hero kapıyı kapatır, Vahşi Çocuk beni büyük yatağa atar -Tam anlamıyla kral boyutunda sadece biz varız. . Buna inanamıyorum. Benim için dünyayı tersine çevirmeye razı olan adamlar. Bana istediğim gibi davranacak bir erkek bulup bulamayacağımı merak ettiğim uzun bir zaman vardı ve şimdi onlardan üç tane var.

Hepsi de beni yiyip bitirecekmiş gibi bakıyorlar.

Kendimi dirseklerimin üzerinde yukarı itiyorum. "Bunun için zamanımız var mı-"

"Şşş." Vahşi Çocuk beni bir öpücükle susturuyor, şapkamı alıp bir kenara fırlatıyor ve beni tekrar aşağı itiyor. Dudakları yumuşak ve sıcak.

İki büyük beden daha üzerine çıkınca yatak sallanıyor. Bu sefer üçü birden. Kahraman'ın ve Vahşi Çocuk'un nasıl hissettirdiğini zaten biliyorum. Ama şimdi King de burada ve kurtarılışımı kutlarken bunalmamak için elimden geleni yapacağım.

Büyük şans.

Balo gecesi sokağa çıkma yasağına beş dakika kalmış gibi hâlâ Vahşi Çocuk'la öpüşmeye devam ettiğim için elini gömleğime ilk sokanın kim olduğundan emin değilim ama sütyenimi açıp göğüslerimi serbest bırakmaları uzun sürmüyor. Gömleğim yukarı çıkıyor ve Vahşi Çocuk, Hero'nun gömleğimi başımın üzerinden çekmesine yetecek kadar uzun bir süre uzaklaşıyor. Kendi gömleğini çoktan atmıştı. King de.

"Ne oluyor lan?" King bir parmağını kolumda gezdiriyor, artık açıkta oldukları için taze morluklarımın üzerinde çok nazikçe, sonra yan tarafıma bakıyor. "Bunlar burada değildi."

"Onlar-"

"Onu öldüreceğim. O piç senin baban olmayı hak etmiyor. Kimsenin babası olmayı hak etmiyor." Yüz ifadesi sertleşiyor, tıpkı Hero ve Wild Child'ınki gibi.

"Ben iyiyim. Söz veriyorum. Şu anda onu düşünmek istemiyorum. Seni düşünmek istiyorum." Bir elimi King'in göğsüne koyup parmaklarımı göğsündeki kıllarda gezdiriyorum. Kaburgalarında beyaz yara izleri var, parmak uçlarımda altında şişlikler, kendi karanlık geçmişini hatırlatan izler. "Beni tüm bunlardan kurtaran kahramanlarım. Şimdi lütfen öp beni."

King içeri girerken Vahşi Çocuk soyunmak için kenara çekiliyor. Elini sertçe başımın arkasına doluyor, dudaklarını dudaklarıma bastırırken beni kendine çekiyor. İlk kez öpüşüyoruz ve ben hiç şaşırıyorum. Beni bir dansın etrafında dolaştırıyormuş gibi kontrolü ele alıyor, elleri beni yakın tutarken dili beni keşfediyor. Nazik değil, ama şu anda istediğim şey bu değil.

Bana sahip çıkmalarını, beni kendilerinin yapmalarını istiyorum.

Pantolonum indirilirken beni kimin soyduğunu yine bilmiyorum ama çok da önemli değil. Bir an sonra, dudaklarım

Omuzlarımdan ve kalçalarımın kıvrımlarından geçerek uyluklarıma doğru iniyor. Hero'nun sakalının yumuşak çizikleri bana yukarıda olduğunu ve Vahşi Çocuk'un çivili dilinin benimkine doğru ilerlediğini söylüyor.

-oh.

Vahşi Çocuk kalçalarımı birbirinden ayırıp yüzünü buluştukları yere gömerken öpüşmemizden keskin bir nefes alıyorum. Dikkatleri beni kayganlaştırıyor ve ıslak dili kıvrımlarımın arasından kolayca kayarak aygırı klitorisimin üzerinde zıplatıyor.

King'le ayrıldığımızda kara gözleri için için yanıyordu. "Siktir, seni istiyorum," diye inliyor. "Seni ilk gördüğüm andan beri istiyorum ve bu daha da güçlendi. Siktiğimin Hawthorne'u olsan bile."

"Aman Tanrım, King. Bu bir şaka mı?" Ona gülüyorum ve belli belirsiz mahcup bir bakışla karşılık veriyorum. Geçen sefer hazır değildi. Buna sevindim, çünkü sadece Hero ve Wild Child bile ilk seferim için çok fazlaydı. Ama şimdi onunla ilk seferime hazırım. Şu anda. "Çok fazla kıyafet giyiyorsun o zaman." Hâlâ pantolon giyen tek kişi o.

Rekor sürede soyunuyor. Onun kadar ciddi biri için komik olabilirdi ama ortaya çıkan sık gülünecek bir şey değil. Vahşi Çocuk'un ilgisi konsantre olmamı zorlaştırmaya başlasa da ve Hero meme uçlarımdan birini ağzına alıp her yerimi karıncalandırsa da, parmaklarımı zonklayan uzunluğuna doluyor ve onu kendime doğru çekiyorum. Dokunduğumda tıslıyor.

"Ağzına al" diye emretti. Her zaman patron, ama tartışmaya girmeyeceğim.

"Daha önce sadece bir kez yaptım. Nasıl sevdiğini göster bana."

Yumuşak bir kıkırdamayla, iyice kavrayana kadar parmaklarını saçlarıma doluyor, sonra ucunu dudaklarıma doğru itiyor. Onu içeri almak için dudaklarımı ayırıyorum. Ter, et ve toprak tadı geliyor. Ucundan gelen kayganlık hemen dilimi kaplıyor ve sonra başımı ileri geri hareket ettirmek için tutuşunu kullanıyor, ağzımı beceriyor. O kadar kalın ki dişlerimi ondan uzak tutmak çok zor.

"Bu çok hoş," diye inliyor. "Dudaklarını sık ve beni içeri al."

Hero'parmakları bir meme ucumu çekiştirirken, diğerini dişlerinin arasında kemiriyor ve burnumdan keskin bir nefes çekmeme neden oluyor. Wild Child beni iyice açıp dilini o kadar derine sokuyor ki sanki damızlık ile içimdeki ateşi körüklemeye çalışıyor. Ve King ağzımı kendi zevki için kullanıyor, boğazımın girişinden sekene kadar kendini içeri sokuyor. Her seferinde bir anlığına tüm kaslarım geriliyor, bazen öksürüyorum ama o devam ediyor. Aralarında sıkışıp kaldım, hepsi beni bir tür enstrüman gibi çalıyor ve bu beni çıldırtıyor.

"Siktir," diye inliyor Vahşi Çocuk ve bacaklarımın arasından kalkıyor, siki tavana doğru kalkıyor.

"Önce benim sıram," diye homurdanıyor King ve birden ağzımdan çıkıyor. "Onu içeriden hissetmeliyim."

Hero boynumun altına bir yastık koymak için beni bir an kaldırıyor, böylece başım arkaya doğru eğiliyor ve sonra kendini önümde konumlandırıyor, aleti tam ağzıma bakıyor. Wild Child göğsüme biniyor, göğüslerimi ellerinin arasına alıyor ve aralarından sikebilmek için birbirine bastırıyor. King iki ayak bileğimden tutup bacaklarımı geriye itiyor. Bir an sonra, kocaman sikini içime sokmaya zorluyor.

Hero ağzıma King kadar sert davranmıyor, ama yerleştirilme şeklimden dolayı boğazıma doğru hemen hemen düz bir atış yapıyor. Parmaklarını dışarıda gezdiriyor, dudaklarımın arasına girip çıkarken beni yumuşakça okşuyor. Wild Child meme uçlarımı çimdikliyor, göğüslerimi kendine doğru çekerek onları zevk almak için kullanıyor. King kalçalarını her sallayışında içimi dolduruyor, boyu derinliklerime dokunuyor. Sanki mükemmel bir uyum içindeyiz, amım onun siki için yaratılmış.

King'in kalçaları uyluklarımın arkasına giderek daha sert vuruyor. Hero daha da istekli hale geliyor ve siki ucu boğazıma her çarptığında tüm vücudum kasılıyor, King içimde daha da büyük hissediyor. O zaman ikimiz de inliyoruz ve sesimin titreşimleri Hero'yu cesaretlendiriyor gibi görünüyor, çünkü sonra o da inliyor. Ve Vahşi Çocuk'un her çekişinde içimde bir kıvılcım katmanı daha alevleniyor.

Etrafım sik ve sert erkeklerle çevrili ve buna zor dayanıyorum. Bu adamlarla tanışana kadar sert davranmanın bana göre olduğunu hiç düşünmemiştim, ama sadece bana gösterecek doğru adamlara ihtiyacım vardı. Bana nasıl olduğunu öğretmek için

onları memnun etmeliyim ki onlar da beni memnun edebilsin. Ve da. King, siki değmediğinde başparmağıyla klitorisime vurmayı ihmal etmiyor ve Hero'nun yanaklarına ve boynuma yaptığı okşamalar neredeyse taparcasına. Wild Child'ın göğüslerimin arasındaki siki bile yaramaz ve yasaklanmış hissettiriyor. Fahiş e gibi. Şehvet düşkünü. Bir politikacının kızının olmaması gereken ama bu kızın olmak istediği her şey.

İnlemeler ve homurdanmalar odayı dolduruyor, baş döndürücü seks ve ter kokuları geliyor. O kadar ateşliyim ki eriyeceğimi düşünüyorum. Yasak karıncalanmalar içimde dönüyor ve amım patlamak üzere olan bir volkan gibi hissediyor. Her vuruş, her dokunuş, her itiş ya da yalama beni daha da yaklaştırıyor. Geriliyorum ve bu artık Hero'nun hevesi değil, hareketsiz kalamayan kendi bedenim.

Vahşi Çocuk inliyor, Hero ağızma daha hızlı sokuyor ve King'in sikişi daha kararlı, daha istekli hale geldi, sanki hepimiz bitirmek için bir yarıştayız. Gözlerim sımsıkı kapalı, ağızımdaki siki etrafında zar zor nefes alabiliyorum ve sırtım kendi kendine eğiliyor. Midem sanki bir fiçinin içinde şelaleden geçmişim gibi düşüyor.

Sonra orgazm beni vuruyor ve boşalırken çığlık atıyorum. Görünüş e göre Hero için gereken tek şey bu, çünkü aniden kaygan yüzeyi ağızımı dolduruyor. Bir an sonra Vahşi Çocuk inliyor ve boşalması göğsüme ve boynuma sıcak akıntılar halinde sıcıyor. Memnun bir iç çe kişle üzerimden yuvarlanıyor ve sonra sadece King, beni yatağın içine çalışır gibi beceriyor.

Diğerleri aradan çekilince, üzerimi örtene kadar öne eğiliyor ve ağırlığını başımın iki yanındaki dirseklerine veriyor. İçime o kadar sert giriyor ki beni yatak başlığına doğru sallıyor, kulağıma doğru nefes alıyor. Sonra sertleşiyor ve inliyor, kendini bıraktığı yere tamamen sokuyor. Birlikte bitirirken ona yapışıyorum.

"Lanet olsun," diyor üzerimden yuvarlanırken, sonra bir elini kalçama koyuyor, sanki henüz teması kesmek istemiyormuş gibi beni tutuyor. Doğrulup ellerinin üzerine yaslanan Vahşi Çocuk bana sırtıyor. Hero sırtını duvara dayamış ve saçlarımı hafifçe okşıyor. Ben sadece nefesimi normale döndürmeye çalışıyorum. Tanrım, bu çok yoğundu.

Hafif bir kahkaha atarak, "Tanrım, beni mahvettiniz," diyorum.

"Seksi bir tane. En iyisi," diyor Vahşı Çocuk. Sanki ikinci raundu düşünüyormuş gibi beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Sadece bize ait olduğunu bildiğinden emin olmak istiyoruz."

"Evet, evet, iyi işti çocuklar. Bölgenizi işaretlediniz. Ben duş alabilirim ama çarşaflarınızı değiştirmeniz gerekecek."

"Umurumda değil," diye gürlüyor King. "Eğer burada olmanın bedeli ıslak çarşafalarsa, bunu milyon kere öderim. Bizi asla terk etmeyeceksin. Bir daha asla, anladın mı?"

Huysuz bir şakacıdan bir anda ölüm sessizliğine büründü ve ben ne diyeceğimi bilemiyorum. Hiç kimse bana bunu böyle bir ihtiyaçla ya da sahiplenmeyle söylememişti. Elbette, babam beni bununla tehdit etti ama King'e göre bu bir söz. Bir gerçeğin ifadesi. Sesime güvenemediğim için dudağımı ısırıyorum ama başımı sallıyorum. Bir daha asla.

"Ayrıca, ortalığı karıştırdığımız King'in yatağı olduğu sürece, ben iyiyim," diyor Vahşı Çocuk, sanki anı aydınlatmak onun göreviymiş gibi. "Daha sonra benimkinde uyuyabiliriz."

"Siktir git."

Elimi uzatıp Vahşı Çocuk'un bacağına koyuyorum, böylece hepimiz bir şekilde fiziksel olarak birbirimize bağlanıyoruz. Eski hayatıma geri dönmeyi hayal bile edemiyorum. Evet, buradaki işler biraz tehlikeli ve Janey ile ciddi bir konuşmaya ihtiyacımız var ama yine de kendimi hiç bu adamların yanında hissettiğim kadar güvende hissetmemiştim. Bana aşık olmaları için hiçbir sebepleri yoktu, ama işte buradayız ve kaç kadın gelip sizi kurtarmak için dünyayı alt üst etmeye hazır üç büyük, erkeksi motorcuya sahip olduğunu iddia edebilir? Kaledeki prenses gibi, ama bir yerine üç şövalyeyle.

Biraz kaba , ama yine de onlar benim şövalyelerim.

Sonunda Wild Child'ın yatağında uyuduk, yolda bir gösteri ziyareti yaptık ve bütün gece tek bir kabus bile görmedim.

EMILY

ORTAK ODAYA ÇIKIYORUM, YENİ DÜŞ ALMIŞIM.

Çocuklar sabahları da geceleri olduğu kadar azgın oluyorlar ve doğru teşvikle görünüşe göre ben de öyleyim. Beni yalnız düş aldırmaq zorunda kaldım, böylece başka bir tura sürüklenmeden dışarı çıkıp biraz yiyecek alma şansım oldu. Böyle devam ederse öngörülebilir gelecekte komik bir şekilde yürüyeceğim.

"Emily!"

Aman Tanrım, annemin de burada olduğunu nasıl unuttum? Bir şey duydu mu? Haberi var mı? Artık bu konuda yapabileceğim pek bir şey yok, değil mi? "Anne." Tamamen doğal görünmeye çalışıyorum, ki bu da düşündüğünüz kadar iyi gidiyor.

Zoe, Kartal Göz ile bir köşede oturuyor, Jüpiter ise televizyonun önünde daireler çizerek kendi kuyruğunu kovalıyor. Birkaç çocuk daha takılıyor, biri Zoe'yi kucağına almış, ama en azından açık bir sevişme yok. Annemin tamamen yanlış bir izlenim edinmesini istemem. Ya da belki doğru. Onu bile bilmiyorum.

"peşindesiniz?"

Kartal Göz konuşmadan önce birbirlerine neredeyse beceriksizce bakıyorlar. "Babanı sonsuza dek nasıl alt edeceğimizi bulmaya çalışıyoruz. Yakında geliyor ve ne yapacağımızı bilmemiz gerekiyor. Annenin bazı zekice fikirleri var, şimdi onu buraya getirdik. Belki de kaçırmamız gereken kişi odur." Ben gözlerimi devirirken o kendi şakasına sırtıyor. Jüpiter beni fark ediyor ve biraz ilgi çekmek için koşarak geliyor.

"Selam dostum. Seni özledim." Boynunun arkasına iki elimle güzel bir çizik atıyorum. Sonra tekrar Kartal Göz ve anneme bakıyorum. "Peki sizde ne var?"

Kanepelerinin yanındaki küçük masadan eski püskü bir dizüstü bilgisayar alıp çeviriyor. Tarayıcı bir haber sitesine giriyor ve ön tarafta benim bir fotoğrafım var. Babam muhtemelen makyajsızlığım hakkında yorum yapardı ama daha kötülerini de görmüştüm. Sonra başlığa bakıyorum. *Belediye Başkanı Hawthorne'un Kızı Hala Hayatta*. Ve altındaki daha küçük bir başlıkta, *Ve bu konuda nasıl yalan söylediği*.

"Bu iyi bir şey mi?"

Annem başını sallar. "Demek ki Kurt bu sefer tüm hamalları susturmayı başaramamış. Seni motorcu sığınağının dışında yakaladıktan sonra ilk yaptığı şey buydu."

"Biz kulüp binasını tercih ediyoruz," diyor Kartal

Göz nazikçe. "Doğru, kulüp evi." Ona gülümsüyor.

Oh, lütfen Tanrım, hayır.

Annemin kulüp başkanıyla takılmasının olası sonuçlarını görmezden gelerek makaleye odaklanıyorum.

Fazla bir şey yok. Babam polisleriyle gelmeden önce fazla zamanımız yoktu. Muhabirleri nasıl siyah minibüse bindirdiğini hatırlıyorum. Bu site şehirdeki en güçlü adama karşı çıkacak kadar cesur. Onu şehre yalan söylemekle, durumu yanlış göstermekle ve yardım etmek yerine özel timini getirerek daha tehlikeli bir şehir yaratmakla suçluyorlar. Buna katılmıyorum. Ve Chan- nel 17 Haberleri de önemsiz yayın organlarından biri değil. Bu haber kablolu yayındaydı.

Yine de en ağır suçlama gerçek. Beni kasıtlı olarak tehlikeye attığı ve siyasi kazanç için yanlışlıkla öldüğümü ilan ettiği. İstedikini elde etmek için belediye meclisini burnundan tutup yarı gerçekler ve yalanlarla besledi ve senatoya girme çabası da aynı şey.

Tanrım, keşke insanlar buna inansa, ama inandırıcı olmakta çok iyi. Konuşarak bu işten sıyrıldığını da hayal edebiliyorum.

"Öğleden sonra bu konuyu ele almak üzere bir basın toplantısı yapılacak," diyor annem. Yüzündeki pişman ifadeden benimle aynı şeyleri düşündüğü anlaşılıyor. Babam dizginleri eline alırsa bir hafta içinde her şey unutulacak ve kulüp binası harabeye dönecek.

Tam King, Hero ve Wild Child odaya girip beni ararken aklıma bir düşünce geliyor. Muhtemelen yine aptalca ama geçen sefer neyi yanlış yaptığımı da biliyorum. Koruma için adamlarım yanımda değildi.

"Gitmeliyiz."

"Ne?" Annemin gözleri kocaman oldu.

"Nereye gideceksin?" Hero bana şüpheyle baktı. Açıkladığımda üçü de hayır diyor.

"Hayatta olmaz," diye homurdanıyor Hero. "Basın toplantısındaki denemenizde neler olduğunu gördünüz. Seni üçüncü kez kaçırmamıza izin vermeyecek. King'in bastırılmış anılarından daha sıkı kilit altında olacaksın."

"Hey, siktir git, adamım."

"Basın toplantım işe yaradı!" Dizüstü bilgisayarını gösteriyorum. "Çoktan tohumları ekildi. Başımın belaya girmesinin tek nedeni sizin beni korumak için orada olmamanızdı."

"Bu belden aşağı vurmak olur," diyor

Vahşi Çocuk. "Yanılıyor muyum?"

"Bu daha çılgınca. Bir basın toplantısına gitmemizi mi bekliyorsunuz? Polisler tepemize binecek." King hayal kırıklığı içinde ellerini havaya kaldırır. "Senin için yeri göğü yerinden oynatırız ama aptalca bir şey yapmana izin vermeyeceğiz. Bir daha olmaz."

"Ama suçlu olan babam. Beni kaçıran oydu. En azından son zamanlarda. Ben gönüllü olarak sizinle birlikteyim. Kimse seni bunun için yargılayamaz. Babam geri adım atmakla o kadar meşgul olacak ki

seni d    necek zamanım olmayacak. Sadece beni desteklemene ihtiya ım var,        sen olmadan bu i  y    mez."

Vah  i   ocuk ba ını sall  r. "Seni daha yeni geri aldık. Neden onun yerine sana inansınlar ki?"

"       benim hakkımda zaten birkaç kez yalan s  yledi ve bunu hayatta kalarak kanıtlayabilirim. Onu adam kaçırmakla su layaca ım. Ve onu beni d  vmekle su layaca ım." Taze       lerimi g  stermek için kolumu yukarı   ekiyorum. King bu manzara karşısında homurdanırken, annemin nefesi kesiliyor. Neden   a ırdı ını bilmiyorum. O da oradaydı.

"Sen daha bir bok diyemeden seni yakalayıp hapse attıracak." Hero kollarını g    s  nde kavu  turdu ve bana doğru baktı. Birkaç g  n   nce bile olsa, bu beni ondan korkuturdu, ama   imdi değil. Bu sefer değil.

"    te bu y  zden benimle gelmek zorundasınız. Kimsenin g  rmezden gelemeyece i bir giriş yapacağız ve babam   zerine şöyle korkun   ger  ekler atılacak ki bir daha asla aday olamayacak."

"Yeterince yakla ırsam, bir daha hiçbir yere ka amayaca ından emin olmak için bacaklarını kıraca ım," diye homurdanıyor King.

Kartal-g  z uzun bir i    eker. J  piter kuyruğunu sallayarak ona doğru ko ar. "Bundan ho lanmadım. Bu bir sorun."

Hero elini bana doğru kaydırıyor. "Fark ettin mi bilmiyorum ama g  bek adının bela olduğuna eminim. Buraya geldiğinden beri şöyle."

"Konferansa nasıl girece iz?" diye sorar King. En azından   imdi bunun olacağını kabul etmeye ba lıyor. "Herkesi içeri almayacaklar."

Annem ayağa kalkar. Bir elini   efkatle bile inin ve kolunun alt kısmında gezdiriyor. "Yine de karısını içeri alacaklar."

"Ger  ekten mi?" İtiraf etmeliyim ki, her zaman yapt ı gibi bu sefer de oturaca ını d    nm    t  m. T  m geçmişi arka planda kalmak ve babasının hemen hemen her istediğini yapmasına izin vermektir. Sorun-

yapımcılar Versace elbiseler ve lüks spa hafta sonları almazlar, sadece çürükler alırlar.

Üstünü düzeltirken kısa bir iç geçiriyor. İfadesinde daha önce gördüğümünden emin olmadığım bir kararlılık var. "Hayatım boyunca pasif davrandım. Kurt'ün bana kötü davranmasına izin verdim ve daha da , sana kötü davranmasına izin verdim. Beni affetmeni beklemiyorum ama artık bir anne gibi davranmanın zamanı geldi. Önceden, hiçbir şeyi değiştirme ihtimali görmüyordum, ama şimdi? Öğreten kişi olmak yerine senden öğrenmek zorunda kaldığım için utaniyorum. Eğer onları ikna edecek kadar çürüklerin yoksa, benim de birkaç tane var."

Biraz tılandım. Yani, babamın yıllarca böyle davranmasına izin vermemi telafi eder mi? Tabii ki telafi etmez. Ama bu bir başlangıç ve belki buradan bir yere gidebiliriz. Ve alabileceğim her yardımı alacağım.

"O zaman kendimizi belediye binasına atmalıyız." King, Hero ve Vahşi Çocuk'a başıyla selam verir. "Hazır olun."

Kartal-göz kendini sandalyesinden iterek Jüpiter'in geride bıraktığı sıcak noktaya atlayıp kıvrılmasını sağladı. "Hepimiz gidiyoruz. Alabileceğiniz tüm desteğe ihtiyacınız olacak. Hawthorne'u indirebilirsek bunu yapmalıyız, hem de tüm gücünü tekrar üzerimize önce."

Vahşi Çocuk sırtıyor. "Aynen öyle."

Tamam, şimdi çok fazla boğuluyorum. "Hepiniz geliyor musunuz?" "Her biriniz. Bu işi dek bitirelim."

İçimden bir heyecan ürpertisi geçiyor. Yaşadığım onca şeyden sonra, sonunda bitecek.

Öyle ya da böyle.

EMILY

KING ÖNDEN GIDIYOR, BEN DE ARKASINDAN ONA TUTUNUYORUM.

Bisiklet. Üçünün de arkasında sürdüm. Bu beni onların yaşlı kadını mı yapıyor? Sonra sorarım ama umarım öyledir. Ne kadar sert olurlarsa olsunlar, hiç kimse beni onlar kadar desteklemedi ya da odalarından birinde dünyamı sarsmadıkları zamanlarda bile bana kendimi bu kadar özel hissettirmedi. Gitmelerine asla izin vermek istemiyorum.

King'in yanında Kartal-Göz, arkada da annem. Ya dün geceki çılgın sürüş sırasında korkularını aştı ya da düşündüğümünden daha cesur, çünkü ben hala bacaklarımın arasında gürleyen bir canavarın -bu durumda King'in değil, bisikletin- olmasıyla rahatlamaya çalışırken, o çoktan rahatlamış görünüyor, kolları rahatça Kartal Göz'ün beline dolanmış ve yüz ifadesi heyecanlanmış. Belki de sonunda babamla anlaşıcağı için o kadar heyecanlıdır. Ben heyecanlandığımı biliyorum.

Arkamızda onur muhafızlarımız olarak Hero ve Wild Child var. Hero adının hakkını veriyor, zengin ela gözleri müesses nizama sadık kalma fırsatıyla parlıyor, muhteşem sakalı rüzgarda dalgalanıyor, Wild Child ise sanki bir Pazar gezisindeymişiz gibi sırtıyor. Başka bir deyişle, ikisi de karakterli. Keşke onların özgüvenine sahip olsaydım.

Annem muhtemelen benimle korumaları geçebileceği konusunda haklı, ama kimse dinleyecek mi? Yoksa babam bizi susturacak mı? Orada o kadar çok hamal ve başka tanıklar varken hepimizi susturması mümkün değil, değil mi?

Küçük öncü grubumuzun arkasında, caddenin tüm genişliğini kaplayan kulübün geri kalanı yayılıyor. Çok boğazlı bir canavarın kükremesi

insanlar bizi izlemek için evlerinden ve dükkânlarından çıkıyorlar. Birkaç kişi bisikletlerine Amerikan bayrakları asarak bizi bir geçit töreni gibi gösterdi.

Çığlık Atan Kartallar geliyor ve bunu herkes biliyor.

İlk polis durağına vardığımızda belediye binasını görecektik kadar yakınız. Yasadışı bir şey yapmıyoruz, ama ya bu adamlar baskının bir parçasıysa? Kin mi besliyorlar? Yoksa babamın tüm Kool-Aid'ini mi içtiler? İçlerinden birinin eli silahında, kılıfından çıkarmaya hazır. Bir çavuş yaklaşıyor, sinirli görünüyor. "Geçmenize izin veremem."

"Neden olmasın?" Annem bisikletten iniyor, saçlarını kabartıyor ve ellerini kalçalarına koyuyor. "Ben sadece kocamla buluşmaya gidiyorum."

"Bayan Hawthorne!" Polis şaşkın görünüyor, bir ona bir bize bakıyor. King'in arkasından el sallıyorum ve gülümsüyorum. Vahşi Çocuk gidonuna doğru eğilir ve yüzünü buruşturur ama çavuş bunu fark edemeyecek kadar gergindir. "Üzgünüm ama yapamam-"

"Elbette görüşebilirsiniz. *Kocamı* -belediye *başkanınızı*- görmem gerekiyor ve bu çok önemli. Basın toplantısıyla ilgili ve bekleyemez. Onu kızdırmak istemiyorsanız, geçmemize izin vermenizi bekliyorum. Bunu istemediğinizi söylediğimde bana güvenin." Meydan okuyan bir kaşını kaldırıyor.

Başını iki yana sallar. "Hayır, elbette değil, Bayan Mayor-Hawthorne. Ama hepsi mi?"

"Her biri. Bu son derece önemli."

Hiçbirimizin geçmesine izin vermek istemiyor. Bu çok açık, ama kimse babamın kötü tarafında olmak istemiyor. Herkes onun ne kadar güçlü olduğunu biliyor. Genç bir memur burada vereceği yanlış bir kararla kariyerini mahvedebilir.

Bize doğru bir kez daha gergin bir bakış attı ama sonunda doğru kararı verdi. "Ekiplerin geçmenize izin vermesi için telsizle haber vereceğim."

Annesi yanağını okşuyor ama bu onu sakinleştirmiyor. "Aferin oğlum. Teşekkür ." Babamın yanında pasif olabilir ama

Belediye Başkanı'nın eşi olmanın ayrıcalıklarını iyi bilir. Geri çekiliyor ve biz yanından geçerken, ileriye arıyor.

Şimdiye kadar çok iyi.

Yaklaştığımızda yavaş yavaş sürünmeye başlıyoruz. Caddenin her iki tarafından, polisler, dışarıda ve şehirde yaşayan insanlar, yol üzerindeki ofislerde ve dükkanlarda çalışan insanlar tarafından izleniyoruz. Birçok insan korkmuş görünüyor, sanki onlara zarar verecekmışız ya da neler olduğunu merak ediyorlar. Bazı çocuklar biz sürerken koşuyor, bir şeyler bağıyor ve tüm bisikletlere heyecanla bakıyor.

Boğazımdaki büyük gergin yumruyu zorundayım ama ön merdivenlerin önüne geldiğimizde kararlıyım. Şiddet ve bir sürü yaralı insan içermeyen tek çözüm bu. Ve kimsenin zarar görmesini istemesem de, özellikle üç adam var ki, onlar beni koruduğu gibi ben de onları korumak istiyorum.

Ön kapıdan girerken sağımda King, solumda Wild Child ve arkada da devasa bir insan kalkanı gibi Hero var. Annem ve Kartal Göz yanımda yürüyor, sonra da kulübün geri kalanı bizi takip ediyor. İlk defa hepsi sessiz ve yüz ifadeleri taş gibi, sanki belediye binasına yürüyen askeri bir birlikmişiz gibi, adımlarımız süslü mermer zeminlerde ve çok katlı lobinin yüksek tavanlarında yankılanıyor.

Burada yüzlerce insan çalışıyor ve hepsi de aval aval bakmaya gelmiş. Ofislerden, üzerimizdeki açık köprü koridorlarından ve merdivenlerden inerken birbirlerine fısıldıyor ve işaret ediyorlar. Buraya daha önce böyle bir grubun geldiğinden şüpheliyim ve bu bir grup bürokrat için çok fazla büyük motorcu.

Annem ve ben brifing odasının yolunu biliyoruz. Babam aile değerleri ve bunun gibi saçmalıklar hakkında konuşurken bize hava atmaya bayılır. Aile değerlerini, kışına tekme atsalar bile bilmez.

Takım elbiseli bir adam bizi durdurmaya çalıştı. "Üzgünüm ama oraya girmenize izin veremem. Bir basın toplantısı var-"

"Gerald, oraya giriyoruz," diye tersledi annem, onun dikkatini çekerek. "Lütfen yoldan çekil."

Onu tanıyınca durdu. "Bayan Hawthorne. Ve Bayan Hawthorne! Duydum ki siz..." Kafası karışmış bir şekilde sözünü kesiyor.

"Aynen öyle," diyorum ve konferansın devam ettiği kapıyı iterek açıyorum.

Babamın sesi yankılanıyor, mikrofonlar tarafından güçlendiriliyor. "Sadece kızımı öldürmekle kalmadılar, şimdi de karımı aldılar. Bu canavarların yapabileceklerinin bir sınırı yok mu? Belediye meclisinin bu pisliği şehrimizden temizlemek için ölümcül güç kullanımını onaylamasını bekliyorum. Bu bizim son çaremiz ve ben bunu yapmayacağım-"

Kapıdan içeri girdiğimde kısa bir süre duruyor ve yüzü soluyor. Bütün oda sessizliğe büründü.

El sallıyorum. "Merhaba baba."

Annem beni takip ediyor, sonra King, Wild Child ve Hero. Sonra kulübün geri kalanı, büyük oda kalabalıklaşmaya başlayana kadar içeri doluyor. Sanki koordine olmuşlar gibi, tüm kulüp kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturuyor ve belki de hayatında ilk kez nutku tutulmuş gibi görünen babama dik dik bakıyor.

Annem ve çocuklar tarafından desteklenerek podyuma doğru bir rota belirledim. Fantezilerimdeki gibi korumalarıyla birlikte motorcu kraliçeyim. Muhabirler ve kameramanlar yolumuzdan çekilse de spot ışıklarını hissediyor ve kameraların sesini duyuyorum. Sadece burada bulunarak bile şimdiden bir kargaşa yarattım. Onlar için daha ne kadar çok şeyim olduğunu bilmiyorlar.

Sahneye çıkan merdivenlere geldiğimde, babamın korumaları onun önüne geçiyor. Patronlarının karısı ve kızının başını çektiği Çılgık Atan Kartallar'a karşı dört kişiydiler. Kendilerinden pek emin görünmüyorlar. Yine de içlerinden biri yolu kapatıyor.

"İzninizle," diyor Vahşi Çocuk, adamın çekilmesini işaret ederek. "Lütfen Bayan Hawthorne'un geçmesine izin verin. Söyleyecek önemli şeyleri var, oradaki sıkık heriften çok daha fazlası."

Adam ceketinin içine uzanmaya başladığında King öne çıkar. Sesi ölüm sessizliğine düşmüştür. "Bundan sonra ne yapacağınızı çok dikkatli bir şekilde düşünürdüm. Bu işi daha fazla tırmandırmayın.

Bedelini ödemeye hazırım." Belindeki silahı göstererek kesik açtı.

Babamın ifadesi sertleşir ve korumaya el sallar. "Bırakın geçsinler. Onlar benim ailem." Her zaman kontrolün kendisinde düşünür ama bugün ne kadar yanıldığını bilmiyor.

Podyuma çıkarken Hero destek için elimi tutuyor.

"Emily." Babam timsah gülümsemesini takınır. "Yaşıyorsun. Ne güzel bir sürpriz. Seni bir daha göremeyeceğimi sanmıştım."

Hayatım boyunca bunu söylemek istemişim. "Kapa çeneni, baba."

Gözlerini kırıştırıyor, sonra yerde yatan anneme dönüyor. "Miriam -"

Başını eğip sırtıyor, "Bugün değil. Gösteriyi Emily . Onu buraya daha yeni getirdim."

"Ama mümkün değil-"

Kürsüye doğru son birkaç adımını atıyorum. "Kenara çekil. Sıra bende."

Artık gülümseme yok. Sadece öfke. "Dur . Bu benim basın toplantım ve siz odayı suçlularla doldurdunuz. Bunun ne kadar tehlikeli olduğunun farkında değil misiniz?" Mikrofona doğru eğildi. "Biri polisi çağırsın."

Adamlardan biri kapıya doğru dönüyor ama Kartal Göz'ü karşısında görünce duruyor ve ciddiyetle başını sallıyor.

King babamı yakasından tutup havaya kaldırıyor. Babam ufak tefek bir adam değil ama King acayip güçlü. "Senden çekilmeni istedi."

Bu kez korumalar harekete geçer ama Hero öne çıkar ve tabancasının kabzasını kavrar. Silahı kemerinde bırakır ama tehdit açıktır. "Silahını ilk çeken ateş edecek. Biz sadece Emily'ye podi- um veriyoruz. Bizi buna zorlama." Başını diğer Kartallara doğru sallıyor, hepsi de kavgaya girmeye hevesli görünüyor.

Gardiyanlar bir adım geri çekilir. Eminim babam onlara iyi para ödüyordur ama kendilerini sebepsiz yere feda edecek kadar değil.

Öte yandan babam bunu pek iyi karşılamaz. "İndir beni, seni pislik!" Çırpınıyor ama King çok güçlü.

"Kapa çeneni," diye gürlüyor King. "Seni idam etmedim çünkü Emily'nin bunu görmesini istemiyorum ama fikrimi değiştirmeye açığım."

Babam hemen sustu.

Mikrofonlara bakıyorum. Muhabirler şu ana kadar olan her şeyi izliyor ve muhtemelen filme alıyorlardı, ancak ben adımımı attığım anda sorular başlıyor.

Tanrım, bundan nefret ediyorum. İlgi odağı olmaktan. Bu kadar önemli olmasaydı burada olmazdım. Babamın bunu neden bu kadar çok sevdiğini hiç anlamadım. Bütün gözler üzerimde, bütün mikrofonlar yüzümde, bütün kameralar bana doğru çevrilmiş durumda. Ürperiyorum.

Vahşi Çocuk elini omzuma koydu. "Bunu yapabilirsin bebeğim. Sadece onları çıplak hayal et." Sonra gözlerini benden kaçırıyor. "Aslında, yapma. Ew. Sadece kışlarına vur."

Kendime rağmen kıkırdıyorum. Tamam, bunu yapabilirim. Dudaklarımı ıslatıyorum ve söylemek istediklerimi aceleyle karaladığım ve hiç prova etmediğim kâğıt parçasını yere bırakıyorum. Aynı zamanda her şeyden o kadar eminim ki buna ihtiyacım olup olmayacağını bile bilmiyorum.

"Babam, Belediye Başkanı Hawthorne, ne iyi bir adam ne de dürüst bir adamdır ve ben bunların ikisinin de canlı kanıtıyım."

Babamın ara sıra hakarete varan çıkışları ve King'in hemen bastırması dışında her şeyi anlatıyorum. Yazdıklarımın hepsini ve daha fazlasını, toplum içinde itiraf edeceğimi hiç düşünmediğim şeyleri. Yalanlarını, küçümsemesini, kötü muamelesini, her şeyi. Babam her zaman terapistlerin zaman ve para kaybı olduğunu söylerdi, ama kelimeleri bulmak ve hepsini yüksek sesle söylemek hayal ettiğimden daha özgürleştirici.

Gözlerim doluyor, boğazım düğümleniyor ama devam ediyorum, babamın her korkunç şeyi ve bu saçma savaşını kabul ettirmek için beni nasıl kullandığını anlatıyorum. Çürüklerimi gösterirken

Hero arkamdan öfkeyle homurdanıyor ve ardından annem de aynı şeyi yapıyor. Salon konuşmalarla çalkalanıyor ve Viking ve Bear gibi bunu ilk kez duyan motorcuların çoğu ellerini kemerlerine dayamış babama dik dik bakıyor. Sahnede tamamen yıkılmamayı başarıyorum ama yanaklarımda ıslaklık var. Bunu hiç istememiştim. Sadece normal bir hayata benzer bir şekilde büyümek istiyordum ama bunun neye benzeyebileceğini bana göstermek için bir grup tehlikeli motorcu gerekti.

"Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim." Notlarımı alıp buruşturarak bir top haline getiriyorum. Bunun tam olarak ne işe yarayacağını bilmiyorum ama eğer babam tüm bunları canlı yayında ifşa ettikten sonra gerçekten devam edebilecekse, o zaman insanlığa inancım kalmadı demektir.

"Harikaydın," diye homurdanıyor Hero.

Belki de haklıdır, ama ben bir süreliğine başka bir yerde olması gereken, titreyen bir sinir yumağıyım. Tüm bunları ortaya dökmek ve babamın ne kadar korkunç bir insan olduğunu tüm dünyaya duyurmak iyi oldu, ancak tüm Screaming Eagles kulübünün beni kollayan desteğine rağmen bunun ne kadar yorucu olacağını hiç fark etmemiştim.

"Tamam, ama şimdi eve gitmek istiyorum." "Eve mi?" diye soruyor

Vahşi Çocuk?

"Evet. Evde. birlikte."

Sadece birkaç dakika sonra, girdiğimiz gibi şehir merkezinden ayrılıyor. Çocuklar beni kimin motoruna bindirecekleri konusunda tartıştılar ama bugün King ile benim aramda ve geçmişlerimizde ekstra özel bir şeyler olduğunu hissediyorum, bu yüzden yine onunla sürmeyi seçtim, ona yapıştım ve yüzümün yan tarafını sırtına bastırdım. Kesiminde, simgesi Screaming Eagles logosu ve ismi arasında basit bir taç.

Artık beni gerçekten seven gerçek erkeklerle bir yuva bulduğuma ve hayatımda ilk kez gerçekten mutlu olabileceğime göre, bir daha asla babamın malikanesine dönmek zorunda kalmayacağımı bilerek beni eve bırakmasına izin verdim.

EMILY

"AMAN TANRIM, BUNU YAPTIĞIMA INANAMIYORUM." İÇERİ GİRDİĞİMİZDE Kulüp binasının kapısından girdiğimde hâlâ heyecandan ve inanmamaktan titriyordum. "Bu çılgıncaydı!"

"Harika demek istedin herhalde. Burada ya da belediye binasında, hala patron sensin, sürtük," diyor Wild Child hayranlık dolu bir ifadeyle.

"İyiymiş," diye katılıyor King. "Umarım bundan gerçek bir şey çıkar. Yine de kafasına bir kurşun sıksaydım hepimiz için daha iyi olurdu diye düşünüyorum."

Hero beni kollarının arasına alıp öpüyor. Onun güçlü em- brace'i şu anda ihtiyacım olan rahatlık ve ben de onun içinde eriyorum.

Sonunda hava almak için ayağa kalktığımda, Vahşi Çocuk omzuma dokunuyor. "Ondan biraz istiyorum." Hero gülerek bana pas veriyor ve her tarafım eriyor. Her zaman olduğu gibi, Vahşi Çocuk'un öpücüğü eğlenceli, dilini ağzıma sokmadan önce gerçekten bir öpücük koleksiyonu. Biz öpüşürken ben de onun diliyle oynuyorum.

King sormuyor bile. Wild Child'ın dudaklarıyla benim dudaklarım henüz birbirine değmemişken beni kendine çekiyor ve bir eliyle başımın arkasını kavrayacak şekilde çeviriyor, ben diğer kolunun üzerinde otururken beni kendine doğru çekiyor. Sert ve ilkel, sadece ağzımı öpmekle kalmıyor, nefes kesici bir sahiplenmeyle onu kendine mal ediyor.

Yine gerginim, ama şimdi yepyeni bir nedenden dolayı. Beni böyle hissettirebilecek bir erkekle tanışmayı hiç düşünmemiştim ama şimdi üç tane oldu. Bir gün beni öldürecek, ama gitmek için ne güzel bir yol.

televizyon açıldı. Kartal gözü haberlere ayarlıyor.

"Bugün öğleden sonra belediye binasında alınan şaşırtıcı ve yıkıcı bir ifadenin ardından, belediye meclisi Belediye Başkanı Kurt Hawthorne ile olarak acil bir oturum düzenledi." Hepimiz dönüp baktık. Haber anonsunun yanında babamın bir fotoğrafı beliriyor. "Birkaç dakika önce yayınladıkları kısa bir bildiride, konseyi birkaç önemli konuda yanlış yönlendirdikleri için görevden alma yoluna gideceklerini duyurdular. Ancak daha da vahimi, Bay Hawthorne'un kızı Emily Hawthorne ve eşi Miriam Hawthorne'un aile içi suçlanmasıydı. Polis Bay Hawthorne'u belediye binasından çıkarken tutukladı ve eşi, kızı ve konuyla ilgili olabilecek diğer kişilerin ifadeleri beklenirken sorgulanmak üzere alıkonuldu. Suçlamalar henüz netlik kazanmamış olsa da, Bay Hawthorne'un Belediye Başkanı olarak görev süresini tamamlaması pek olası görünmüyor ve aslında parmaklıklar ardında bir süre geçirebilir. Ancak tüm izleyicilerimize, suçluluğu kanıtlanana kadar tüm şüphelilerin masum kabul edildiğini hatırlatırız."

Annem bana bakıyor, King'e hâlâ bir ağaca tırmanıyormuşum gibi tutunuyorum. "Sanırım başardık."

Buna inanmakta güçlük çekiyorum. Babam her zaman dokunulmaz bir monolit gibi görünürdü. Kaçtığım güne kadar uğraşmak zorunda hayatın kötülüklerinden biri. Ve şimdi muhtemelen hapse girecek. "Özgürüm," diye fısıldadım.

"Bir süredir özgürsün bebeğim," diye yanıtlıyor King. "Artık ait olduğun tek kişi biziz."

Belki bunu özgürlükle eşleştirmek garip gelebilir ama öyle. İstedigimi yapmak için özgür bir dom, çünkü ne yaparsam yapayım, arkamda çocuklar olacağını biliyorum. Beni cesaretlendiriyorlar. Bana meydan okuyorlar. Beni güçlendiriyorlar. "Bana sahip olduğun sürece seninim," diyorum süper kahraman çenesine bir öpücük kondurmadan önce.

Hero arkamdan yaklaşıyor ve beni Kral ve Hero kumuna sokuyor. Şimdi bu, beynimin ön tarafına çok daha az kıyafet içeren bazı yaramaz düşünceler getiriyor.

"Anladığınızı sanmıyorum," diyor Hero. "Sana sahip olduğumuz sürece' diye bir şey yok. Son kullanma tarihi yok. Şu andan itibaren sonsuza kadar bizimsin." Parmak uçları göğsümün alt tarafına gelene kadar bir elini yan tarafımda gezdiriyor. Avuç içi üstümden bile sıcak. Sözleri beni her ısıtıyor.

"Sonsuza kadar mı?"

"İşte bu," diyor Vahşi Çocuk. Eli kığımın yanaklarından birini yakalıyor, Hero'dan çok daha az incelikli. "Sen bizimsin. Bizim yaşlı kadınıımız."

"Yaşlı kadın mı?" İma edilen şeyi anladığımda sesim titriyor. "Evliymişiz gibi mi?"

King'in hâlâ saçlarıma gömülü olan parmakları yüzümü kendine doğru çekerken geriliyor. "Hayır demen için sana bir fırsat vereceğiz. Bize dürüstçe bunun sana göre olmadığını ve ayrılmak istediğini söylemen için. Eğer bunu yüzüme karşı söyleyebilirsen, gitmekte özgürsün. Bunu yapabileceğini sanmıyorum. Aksi takdirde, sen bize aitsin. Bizimle kalacaksın. Bizim için küçük motorcular çıkarırsın." Koyu renk gözleri meydan okuyarak yanıyor.

Küçük motorcular mı? Aman Tanrım. Evet, sanırım bu da bir şey ve muhtemelen beni korkutmalı, ama bir şekilde doğru görünüyor. Onları koruyan bu üç adamla gezegendeki en güvenli çocuklar olurlar. En azından fikrimi değiştirmeyecek.

İyi bir yanıt bulmaya çalışırken alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırıyorum. Sonra biliyorum. "Bir şartla."

Boğazından kısık sesle hırlıyor. "Koşul aramıyorum. Bizi ya seversin ya da sevmezsin."

Oh. Vay canına. Sadece şakacı olmaya çalışıyordum, ama bu tür mağara adamı sahipleniciliği de iyidir. Eğer içimdeki ateş zaten yanmadıysa, şimdi kesinlikle yanacaktır. Muhtemelen pantolonumdan hissedebileceği kadar ıslanmışımdır. "Tek şartım şu," diyorum eğilirken. "Bana gerçek isimlerinizi söylemeniz. Hero'nun adının Craig olduğunu zaten biliyorum, ama

Ŗu anda adının Herbert ve VahŖi ocuk'un Otto olduğuna ikna olmuş olsam da haklı olduğumu sanmıyorum."

"Otto? Ne oluyor lan?" VahŖi ocuk kıcıımı sertçe sıkıyor, ben de yarı acı yarı Ŗaşkınlıkla ciyaklıyorum. "Lanet bir Otto'ya benzemiyorum."

Sonra kıkırdayarak King'in göğsüne yığılıyorum. "Tabii ki seni seviyorum. Hepinizi seviyorum. Hiçbir yere gitmiyorum. Siz beni yanınızda taşımakta ısrar ederken istesem bile gidemem."

"Aynen öyle," diyor Hero.

"Yani..." VahŖi ocuk her zamanki yaramazlığıyla sırtıyor. "Kutlama zamanı mı?"

"Evet." Hevesle başımı salladım. "Kesinlikle."

King çoktan harekete geçti, beni bırakmayı reddediyor. Döndüğümüzden beri ayaklarım yere değmedi. Göz ucuyla annemin bizi izlediğini fark ediyorum.

Aman Tanrım.

Utancımdan yüzümü King'in göğsüne gömüyorum ama gülmek zorundayım. Dünyam her neye dönüŖtüyse, garip, yeni ve Ŗaşırtıcı. Annemin ne düşündüğü umurumda değil, her ne kadar güvende olduğu için mutlu olsam da. Ama iki hafta önce biri bana ığlık Atan Kartallar'la bir kulüp evinde yaşayacağımı, üçüyle dörtlü bir ilişki içinde olacağımı, babamın hapse gireceğini ve annemin başkanlarıyla yakınlaŖacaĐını söyleseydi, onlara deli derdim.

"Ne oldu?" diye soruyor Hero. Bana ters ters bakıyor ama ne zaman gerçekten ciddi olduğunu, ne zaman sadece surat yaptığını anlamayı öğrendim. "Bu kadar komik olan ne?"

"Hiçbir Ŗey."

"Güzel, çünkü seviŖmek ciddi bir iŖtir." King beni Hero'nun odasına taşıırken bile Hero beni öpebilmek için saçlarımdan tutup başımı geriye çekiyor.

"Ve Şimdi ciddi bir sikiŐ zamanı," diye ekliyor Wild Child, gömleğini çoktan çıkarmış.

EMILY

KING SONUNDA BENİ , BU BENİ YATAĞA ATMAK İÇİNDİ.

"Çıkar şu lanet olası kıyafetlerini," diye homurdanıyor, hayır cevabını kabul etmeyen bir ses tonuyla, gömleğini kafasının üzerinden sıyrırken.

Adamlar bana başka seçenek bırakmıyor. Hero çoktan arkama geçmiş, sabırsızca bluzumun düğmelerini açmak için uzanıyor. "Siktir et" diye homurdanıp bluzumu yırtarak açıyor ve düğmeleri yatağın her tarafına saçıyor.

Zaten çıplak olan ve harekete geçmek için şaha kalkan Wild Child pantolonumun düğmelerini açıyor ve külotumu da alarak kalçalarımın üzerinden çekiyor. Pantolonu yere fırlatırken, külotu sikinin etrafına sarıyor ve kendini okşuyor. Bana bir Çin büfesine baktığım gibi bakıyor. "Seni bununla deli gibi becereceğim."

Tanrım, eminim yapacaktır.

Hero sütyenimi yakalıyor, sonra ellerini kupların altına kaydırıyor, böylece göğüslerimi kavrayabiliyor, ten tene. Üzerimdeki çürük kumaşı silkeleyip kenara fırlatıyorum.

King yatağa tırmanıyor ve üzerimde duruyor. Karanlık bakışları beni sikmeye başlamışken, kendine dokunduğunda büyük sikinin ucu kayganlaşıyor, yumruğunu sikinin üzerinde aşağı yukarı kaydırıyor. Bu manzara karşısında dudaklarımı yalıyorum. Çok fazla tecrübem olmadığını rahatlıkla itiraf edebilirim ama internet pornolarla dolu değil. Bir şekilde hepsi de mükemmel siklere sahip üç adam buldum ve hepsi de benim için.

Hero sırtıma bastırıyor, böylece ben otururken o da göğüslerimle oynuyor, onları okşuyor ve parmaklarını meme uçlarımda etrafında daireler çizdiriyor. King diz çöküp göğsümün üzerine oturduğunda, Hero beni yeterince geriye itiyor, böylece King'in siki dudaklarımı işaret ediyor. Dilimi çıkarıp ucundaki küçük bir damla prekumu silkeliyorum ve boğazının derinliklerinden gelen iniltiyi sırtıyorum.

Hero meme uçlarımı çimdiklediğinde şaşkınlıkla nefesim kesiliyor. King bu fırsatı değerlendirip ağzıma girdi. İçeri girerken inliyor, sonra sikerken sabit tutmak için ellerini başıma koyuyor. "Al bakalım sikimi. görmeme izin ver," diyor.

Tanrım, çok kalın. Her darbenin arasında nefes nefese kalıyorum. Boğazıma tam olarak çarpmıyor, ama kalçaları daha istekli hale geliyor ve başımdaki demir tutuşuyla hiçbir yere gitmiyorum. Her an onun tadına bakabilirim ve onu cesaretlendirmek için dilimi ucunun etrafında döndürüyorum.

Kalçalarım birbirinden ayrılıyor ve metal çitçitli bir dil kıvrımlarımda arasından kayıyor, Vahşi Çocuk klitorisimi dudaklarının arasına alıp emmeden bir an önce içime dalıyor. Tanrım, erkeklerin aletlerini ağzıma sokmaktan hoşlanmalarına şaşmamalı. Bir yere gitmesini engellemek için kalçalarımı sıkmaya çalışıyorum ama tutuşu çok güçlü. Bunun yerine dilini daha derine sokabilmek için beni daha da açıyor.

Ellerimi King'in sıkı kıkına koyabilmek için uzanıyorum, parmaklarımda altında esnediğini hissetmek için dayanıyorum. Her itişte geriliyor ve gevşiyor. Ağzımda o kadar kalın ki dudaklarımı zorlukla etrafına dolayabiliyorum ve o inledikçe daha da kalınlaşıyor.

Wild Child amıma soktuğu akıllı diliyle beni çıldırtıyor ve Hero da memelerimi her çimdiklediğinde saf elektrik fişkirtiyor. Dilimi tutmaya konsantre olmaya zorundayım ama o kadar çok şey oluyor ve vücudumda o kadar çok zevk dolaşıyor ki bunaltıcı. King'in kıkını kavrayışım geriliyor.

King bir kükremeye içime girerken başımı sabit tutuyor. Boşalırken sikinin alt tarafı dudağıma çarpıyor ve yutabildiğim kadar hızlı bir şekilde ağzımı dolduruyor. Dilimi sen- sitif başının etrafında kaydırıyorum, son ön boşalmayı ikna ederken keskin nefes alışlarından zevk alıyorum.

ondan damlalar. Sonunda siki serbest kaldığında ağzımı açıyorum, böylece hepsinin gittiğini görebiliyorum.

"Siktir, sen bizim kirli kızımızsın," diye inliyor üzerimden yuvarlanmadan önce.

Önceden kararlaştırılmış gibi, Hero ve Vahşi Çocuk beni öyle bir ters çeviriyor ki şaşkınlıktan çığlık atıyorum. Vahşi Çocuk gülerek, hiçbir uyarıda bulunmadan kendini içime sokuyor ve o kadar ıslağım ki en ufak bir direnç göstermeden sonuna kadar kayıyor. Bu delice his karşısında yüksek sesle inliyorum. Hepsi beni farklı şekilde doldurduğu için erkekleri karşılaştırmaya çalışmayacağım bile, ama Vahşi Çocuk'un kalçalarını kıcıma çarparken vahşi itişini seviyorum, uzunluğu biraz acıtacak kadar derine bastırıyor. Yeterince.

Yüksek sesle inliyorum ve ağzımın Hero ile dolduğunu görüyorum. Saçlarımı iki elinin arasına alarak, tutamak olarak kullanabileceği saç örgüsü yapıyor. Vahşi Çocuk bana her çarptığında, Hero'nun siki boğazıma çarpma kadar daha da derine itiliyorum. Ben öğürürken tüm vücudum geriliyor, ardından Vahşi Çocuk'tan takdir edici bir inilti geliyor. "Siktir, bir daha yap," diye bağıyor.

Benim var. Fazla seçeneğim olduğundan değil. Aralarında kavruluyorum, sadece dayanabiliyorum ve elimden gelenin en iyisini yapıyorum, ama tüm işi onlar yapıyor. Belki biraz kırıldım, ama bana sert davrandıklarında, karnımdaki kor alevlendiğinde ve beynim tüm bu hislerden kısa devre yapacakmış gibi hissettiğimde yeniden müttefik oluyorum.

Eminim bir psikolog gününü gün ederdi ama şu anda aklıma gelebilecek en iyi terapi sertçe sikilmek. Vahşi Çocuk beni dolduruyor, Hero'nun üzerine itiyor ve kalçalarımın arasındaki, zonklayan klitorisimin etrafındaki ve omurgamda yukarı ve aşağı doğru yarısan karıncalanmalar biraz daha güçleniyor. Ve bunu tekrar yapıyor, ve tekrar.

"Değiştir!" Vahşi Çocuk bağıyor ve birden iki ucum da boşalıyor. Sadece bir anlığına. Neler olduğunu anladığımda, Hero'nun kalınlığı içime doğru bastırırken, Wild Child kendini boğazıma gömmeye çalışıyor. İkimizin de sularıyla kayganlaşmış ama umurumda değil, girip çıkarken onu emerek temizliyorum. Başımı kavrarken inliyor ve parmaklarını kabaca saçlarıma doluyor.

King yanımdaki yatağa sırtüstü uzanıyor. Bir kadının dizlerinin bağının çözülmesine neden olacak türden ilkel bir hayranlıkla beni izliyor. Uzanıp sallanan göğüslerimden birini yakalıyor ve sıkıyor, diğer eliyle de çalımı sikini okşuyor. Kendine gelmesi uzun sürmedi. Wild Child'ın üzerinde sıkışıp kaldığım için onu sadece göz ucuyla izleyebiliyorum ama Tanrım, siki dışarıdayken böyle uzanmış seksi görünüyor.

"Değiştir" diye emrediyor.

Adamlar yine çekildi, beni terli, hiperventilasyonlu bir karmaşa içinde tekrar başlamalarını beklerken bıraktılar, ama görünüşe göre King onu kastetmişti. Hero beni kolayca kaldırıyor ve King'in üzerine oturarak aşağı indiriyor. King sikini yukarı doğru kaldırıyor, böylece aşağıya indiğimde siki üzerine oturmaktan başka yapacak bir şeyim kalmıyor. Kalın başı kıvrımlarımı aralıyor, içeri kayarken beni geriyor ve sonra Hero beni yolun geri kalanına bırakıyor.

Birdenbire tamamen dolduğumda nefes nefese kalıyorum ve avuçlarımla King'in geniş göğsünde kendimi yakalıyorum. "Aman Tanrım," diye kısık sesle fısıldıyorum.

Sırıttıyor ve kocaman ellerini kalçalarımın koyuyor. "Bana nasıl sürdüğünü göster, zengin kız," diye emrediyor, sonra beni uzunluğunun çoğunu kaldırıyor, bırakmadan önce sadece başını içeride bırakıyor.

O ne düşünüyor bilmiyorum ama ben sadece iki kez ata bindim. Yine de bu, elimden gelenin en iyisini yapmamı, kendimi onun üzerine bırakmamı, her sıçrayışta onu tamamen içime almamı engellemiyor.

"Kendinle oyna. Kendini nasıl tatmin ettiğini göster bana." King'in firtınalı bakışları tartışmaya yer bırakmıyor.

Daha önce kimsenin beni bunu yaparken görmesine izin vermemiştim, bu yüzden tereddüt ediyorum. Hero arkamdan yaklaşıp göğüslerimi avuçluyor, sonra beni geriye doğru çekerek sırtımı göğsüne yaslıyor. Kulağıma fısıldıyor, "Çok güzelsin bebeğim. Göster bize." Kolumu dürtüyor ve elimi amıma yaklaştırıyor.

Parmak uçlarımla klitorisimi buluyorum ve etrafında küçük daireler çizmeye başlıyorum. Aynı zamanda, kendimi King'in sikiinin üzerinde zıplatmaya devam ediyorum, onun içeride ve parmaklarımdan dışarıda olduğu çifte hissi seviyorum. Hero meme uçlarını çimdikliyor ve yine duyularla boğuluyorum.

Bu adamlarla her zaman, çok fazla, her zaman. Zevk içinde boğuluyorum ve her anını seviyorum.

Wild Child bizi izlerken ve kendini okşarken "Çok ateşli," diye inliyor. Hâlâ taş gibi sert ve sırasını bekliyor.

King istediği gibi hareket etmemi sağlamak için kalçalarımı tutuyor. Sanırım yine dikkatim dağılıyor. King kulağımı ısıyor. Parmaklarımı daha hızlı çeviriyorum. Orgazm içimde dalgalanmaya başlıyor, sanki birinin iyice çalkaladığı bir şişe şampanyaymışım gibi kabarıyor. Tanrım, çok sert boşalacağım.

Kıçıma serin ve kaygan bir şey fışkırıyor ve sonra orada da bir fin- ger oynuyor, küçük daireler çiziyor ve kış nazikçe dürtüyor. Vahşi Çocuk, tabii ki. Hiç merak etmediğimi iddia etmeyeceğim ama şu anda bu beni bunaltan başka bir his.

Şampanya şişesinin mantarı patlıyor ve kabarıyorum, aralarında sıkışırken yüksek sesle inliyorum. Kim olduğuma dair tüm hislerimi kaybederken dünyam bembeyaz oluyor. Bir noktada tamamen bağlantımı kaybediyorum, çünkü kendime geldiğimde nefesim kesilmiş ve kalbim dörtlü atıyor, King'in göğsünde düz duruyorum, kalp atışları kulağımda ve parmaklarım göğüs kıllarına gömülü.

", " diye fısıldadım.

King hâlâ içimde çelik gibi sert ve sert parmaklarıyla kışımı okşarken, sanki beni onun üzerinde yukarı ve aşağı zorlamak istiyormuş, ama tam olarak hazır olmadığımı biliyormuş gibi, zorlukla dizginlenen bir istek var. Ama aşırı duyarlılığım azalıyor ve bu adamların beni bu kadar kolay nakavt etmesine izin vermeyeceğim. Geriye doğru itiyorum, o dibe vururken ikimiz de inliyoruz, sonra yavaş ama istikrarlı bir şekilde sürüşüme devam ediyorum. Kahretsin, çok iyi hissettiriyor.

Vahşi Çocuk sabırsızlanıyor ve siki dudaklarıma gelene kadar dizlerinin üzerinde yürüyor. Onu açgözlülükle emiyorum. King doğru iterken, boğazımın derinliklerinde inliyorum, bu da Vahşi Çocuk'un inlemesine neden oluyor. Hepsi büyük bir zincirleme reaksiyon.

Kışımnda daha fazla soğuk kayganlık var ve sonra Hero'nun başparmağı orada oynuyor. Yavaşça ama ısrarla içeri itiyor ve

King'in önde, parmağının arkada olduğu hissi beni ürpertiyor, deli ediyor, yaramazca ürpertiyor.

Aniden, King kalçalarımı kavradı ve beni sabit tuttu. Vahşi Çocuk saçlarımı okşuyor. "Sadece rahatla."

Ne için?

Sonra yine kıcıma baskı var ve bu sefer başparmak yok. Aman Tanrım. Hero kaygan sikini bana doğru bastırıyor, kalın kafası beni onun etrafında açılmaya zorluyor.

Çok sıkı. Ağzım Wild Child ile doluyken bu konuda bir şey söyleyemiyorum, sadece onun yanında inliyorum. Bunun kimsenin cesaretini kırdığını sanmıyorum.

"Hepimiz aynı anda," diyor Vahşi Çocuk gülerek. "Her anlamda aşk. Hava geçirmez."

Hero bir hayvanı sakinleştirir gibi "Sorun yok," diyor ve yanımı okşuyor. "Yavaş gideceğim. Bunu yapabilirsin."

Onun için söylemesi kolay. King'in zaten büyük olan sikinin hemen yanında, onun kalın sikini içine almak zorunda olan o değil. Rahatlamak için elimden geleni yapıyorum, içeri girmesine izin veriyorum. Acıyor ama onu istiyorum. Hepsini istiyorum. Hepsine yetecek kadar kadın olmak . Yapmak zorunda olmadığımı biliyorum ama düşüncesi çok seksi. Çok ateşli. Ve kaygan kayganlaştırıcı ile, beklediğimden kolay gidiyor.

Santim santim ileriye doğru itiyor, ama daha fazla dayanamayacağımı düşündüğüm anda kalçaları kıcımda ve derin bir iç çekiyor.

Ben yaptım. Üçünü de.

"Şimdi hareket etmeye başlayacağım," diye uyarıyor Hero ve sonra yavaşça geri çekiliyor. Ben ona alıştıkça acı da azalıyor. Birbirimize bağlandığımız yerden garip, seksi his dalgaları akın ediyor. Sonra tekrar içeri itiyor ve kendimi onunla buluşmak için kıcımı biraz kaldırırken buluyorum. Tanrım, bu çok zor, ama o tekrar yaptıkça kendimi daha iyi hissediyorum. Ve tekrar. Ve tekrar. Sonra King hareket etmeye başlıyor ve ikisi de içime girip çıkmaya başlıyor.

Yanıyorum ve onların arasında titriyorum. Daha hızlı ve daha hızlı hareket ediyorlar, bazen ayrı ayrı, bazen hizalanıyorlar, böylece ikisi birden içime giriyor ve ben Wild Child'ın sikinin etrafında nefes almak için mücadele ediyorum. Tutunurken tırnaklarımı King'in göğsüne geçiriyorum, onlar beni alabilecekleri her şekilde alırken ben de onları geri itiyorum.

Hero'nun teri sırtıma damlıyor ve Wild Child parmakları sıkılaştıkça saçlarımı okşamaktan çekmeye geçiyor. Her itiş, her dokunuş, her öpücük, her ısırık ya da saçlarımdaki her çekiştirme beni sona yaklaştırıyor.

"Siktir," diye tıslıyor Hero. Ellerini omuzlarıma koymuş ve sıkıca kavıyor.

King beni aralarına çekip itiyor, daha hızlı hareket etmem için zorluyor, kendini daha sert sokması için.

Vahşi Çocuk inlerken dilimin üzerinde şişiyor.

Ama oraya ilk varan benim. Sel kapıları açılıyor ve karşı konulmaz akıntıyla sürükleniyorum. Beni dünyada en çok seven üç erkeğin arasında süzülüyorum, sürükleniyorum, askıya alınıyorum, hayatımda yaşadığım en ayak parmaklarımı kıvıran, aklımı başımdan alan, dünyayı sarsan orgazmı yaşarken tüm bedenim titriyor ve kıvranıyor.

Zevk sersemliğimin içinden King'in inlediğini ve kendini derinlere ittiğini hissediyorum, boşalmaya başladığında demir gibi kavrayışı beni sabit tutuyor. Sadece bir an sonra Hero da aynısını yapıyor ve onlar beni doldururken ben de onların arasında geriliyorum. "Lanet olsun," diye tıslıyor Wild Child ve sıcak, kaygan döllere ağzıma doluyor. Boşalmakla o kadar meşgulüm ki onaylamaktan başka bir şey yapamıyorum.

Aralarına yığılıyorum. Hâlâ içime doğru itiyorlar, doruk noktalarının sonlarına doğru ilerliyorlar ama ben çok gevşemişim. Bu noktada aralarında bir seks bebeğinden başka bir şey değilim. Bitkin düşmüştüm. Hayatım böyle mi olacak? Kimin kardiyoya ihtiyacı var ki?

Kahraman içimden sıyrılıp yıkanmaya gidiyor. Vahşi Çocuk sırtını duvara yaslayarak yatağa geri yerleşiyor. Bu beni King'in üstünde bırakıyor, yanağım onun geniş göğsüne değiyor, yavaşlayan nefes alış verişleriyle birlikte yükselip alçalıyor. Kollarını bana doluyor, koşuyor

Parmakları omurgam boyunca aşağı yukarı gidip geliyor ve kıcımlı avuçluyor, sonra tekrar yukarı çıkıyor. Hâlâ içimde ama yavaş yavaş çıkıyor.

Beni yatağa yuvarladığında neredeyse uyuyordum. Kuru bir yerde olmasına bile dikkat ediyor. Kim demiş centilmenlik öldü diye? Sonunda içimden çıktığında biraz inliyorum, garip bir şekilde boş hissediyorum. Öte yandan, tekrar birlikte olmalarının uzun süreceğini sanmıyorum, bu yüzden muhtemelen yapabiliyorken dinlenmenin kıymetini bilmeliyim.

"Tanrım, bir duşa ihtiyacım var," diye mırıldanıyorum, bacaklarımın çalışmayı bıraktığından ve bu yataktan bir daha asla ıkamayacağımdan kesinlikle eminim.

"Ben banyo yapacağım," diyor Vahşi ocuk. "Onu on dakika içinde getir." Ona göz kırpmıyorum. "Küvetin mi var?"

"Elbette," diyor, kendine saygısı olan, hafif deli, bıçak hokkabazlığı yapan her motorcunun sahip olacağı gibi.

şikayet etmeyeceğim. Keşke daha önce bilseydim.

EMILY

WILD CHILD'IN BANYO BOMBALARI, BALONCUKLARI VE HER ŞEYİ OLDUĞU ORTAYA ÇIKTI Çünkü tabii ki biliyor. Sonraki birkaç hafta bunu iyi kullandım. Tüm erkeklerin odalarına bağlı bir banyoları var, bu yüzden artık Janey'nin üstüme atlaması konusunda endişelenmeme gerek yok. Etrafta olduğundan değil. Babamın nerede olacağımı bilmesini sağlayan kişinin o olduğunu duyduktan sonra, kulüp binasında istenmeyen kişi oldu. Onun için neredeyse üzülüyorum, çünkü başka nereye gidebileceğinden emin değilim, ama kendi yatağını kendi yaptı, şimdi gidip yatabilir. En azından bıçağının sırtıma saplanması konusunda endişelenmeme gerek yok.

Polisler hem annemi hem de beni birkaç kez ifadeye çağırdı ve her seferinde bunun bir tuzak olduğunu hissettiğimi inkar edemem. Sanki babam aniden ortaya çıkacak, "Yakaladım!" diye bağırarak ve sonra polis eşliğinde eve götürülecek ve her şey eski haline dönecekti, ama böyle bir şey hiç olmadı. Aslında, müfettiş hoş ve kibardı ve babamla hayatlarımızın nasıl olduğunu ve beni kampanyası için nasıl kullandığını anlatırken hevesle notlar aldı. Özellikle yalan söylemek yasa dışı değil ama aile içi istismar yasa dışı ve bu da karakter ifadesini zedeliyordu. Duruşma şaşırtıcı derecede hızlı geçti ve bu sabah aldığım habere göre uzun bir süre demir parmaklıklar ardında kalmaya mahkum edildi. King hala yer altında kalmasının daha iyi olacağından yakınıyor, ancak çocukları istismar eden kişilerin hapishanede diğerlerinden daha kötü zaman geçirme eğiliminde olduğunu ve bu düşüncenin onu memnun ettiğini söylüyor. Ben mi? Onu unutup ileriye bakmayı tercih ederim.

Motorcu karşıtı özel tim babamla birlikte dağıldı, bu da demek oluyor ki benim çocuklar tam olarak güvende değiller, çünkü onların türü asla güvende olmayacak, en azından kelle avına uğramak üzere değiller. Artık mülk annemde olduğu için oraya geri taşındı. Muhtemelen erkeklerin yatak odalarından birine sürüklenmemi izlemek zorunda kalmamak için, ama sık sık ziyaretçi olmaya başladı. Sanırım bunun benden çok Kartal Göz'le ilgisi var.

Ew.

Bu da şu an, tam burada, King, Hero ve Wild Child'ın arkamda bir duvar gibi durduğu ortak odada durmaya getiriyor. Kesiklerini giymişler, yeni kot pantolonları ve motorcu botları var. Wild Child çizgilerini yenilemiş, böylece parlak mor doğal siyahına karşı öne çıkıyor. Olabildikleri kadar resimler ve dimdik ve gururlu duruyorlar. Hero'nun eli omzumda, beni destekliyor, ki bu muhtemelen iyi bir şey. Dizlerimin bağı çözüldü.

Eğer biri bana düğünümü nasıl hayal ettiğimi sorsaydı, askılı bir tişört, kısa etek ve deri çizmeler içinde, etrafı bisikletçilerle çevrili ve aynı anda üç erkekle evleneceğimi söylemezdim, ama işte buradayım. Teknik olarak bir düğün değil sanırım, çünkü bu hiçbir yerde resmi kayıtlara geçmeyecek, ama bu daha az bir şey ifade edeceği anlamına gelmiyor.

Kartal-göz, Jüpiter'in bacaklarının arasında kendi kuyruğunu kovaladığı, kırışmış tek gözlü bir motorcu peder olarak karşımızda duruyor.

Yan tarafta annem duruyor ve onun için bu muhtemelen benim için olduğundan daha garip bir tören ama gülümsüyor. Aynı anda üç erkek olayını anladığından emin değilim, en azından romantik bir şekilde, ama mutlu olduğum için mutlu ve önemli olan da bu. Modaya uygun elbisesi ve tasarım ayakkabılarıyla göze çarpıyor ama yine de uyum sağlıyor. Olsa olsa, Kartal Göz'ün dikkatini dağıtıyor, öyle ki bazen kelimelerinde tökezliyor ve bu da yeterince sıra dışı.

Hero'nun annesi de burada ve oğluna kocaman gülümseyerek bakıyor. Üç erkek ve ben olayını anlayışla karşıladı ama zaten erkeklerin her şeyi birlikte yapmasına alışkındı.

"Emily Hawthorne, erkeğini destekleyeceğine ve ona bağlı kalacağına, onun yanında olacağına, onu destekleyeceğine ve onunla birlikte ata bineceğine yemin ediyor musun?" diye soruyor bana. Ben de yeminlerimi tam olarak böyle tasarlamamıştım, ama dedikleri gibi, yaşlı kadın hayatını ben seçmedim, yaşlı kadın hayatı beni seçti.

""

"Ve sen, Kahraman, Kral ve Vahşi Çocuk, yaşlı hanımını koruyacağına, onu güvende tutacağına, ihtiyaçlarını karşılayacağına ve ilgi için başka bir yere bakmasına gerek kalmadan her zaman çarpık bacakla yürüyeceğinden emin olacağına yemin ediyor musun?"

Evet, motorcu düğünleri diğer düğünlere benzemez.

Hero'nun "Evet," dediği ve King'in ciddiyetle başını salladığı anda Wild Child "İşte bu," diyor. Yeminler kulağa ne kadar tuhaf gelse de daha az anlamlı değiller. Bu adamlar beni kurtarmak için ateşin içinden geçtiler, eski zincirlerimden kurtulmam için bana destek oldular ve sonra da beni aldılar. Bunun için ne kadar minnettar olduğumu unutmalarına asla izin vermeyeceğim.

"O zaman kulüp Emily'yi senin yaşlı kadının olarak tanır ve onunla uğraşan herkes tüm kulüple uğraşmış olur."

Tüm Çılgılık Atan Kartallar burada, bir grup sürtük ve hatta adaylar bile bugün içeri alındı ve kalabalık oda gürültülü bir tezahürat ve şişe şingirtilerine dönüştü. Hero beni öpüşme hizasına getirmek için kaldırıyor ve sonra nefesim kesilene kadar erkekler arasında dolaştırılıyorum.

Kartal-göz küçümseyici bir hareket yapar. "Şimdi git-"

"Bekle." Vahşi Çocuk, yüzünde gördüğüm en büyük bok yiyici sırıtışla dikkat çekmek için iki elini kaldırdı.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadım ona. Bu planın bir parçası değildi. En azından benim bildiğim kadarıyla.

"Sana bir söz verdim ve asla tutmadım." "Ne?"

"İlk seferinde sana bir gitar sözü vermiştim-"

"Annemin önünde olmaz!" Ellerimi protesto edercesine sallayarak kesiyorum.

Bir an için yine de söyleyecekmiş gibi görünüyor, ama bunun yerine sırtıyor ve bir gitar kutusunun gözden uzak tutulduğu bir masanın arkasına uzanıyor. "İşler biraz hızlı gelişti," diyor kutuyu açarken. "Ortak noktalarımız hakkında bazı güzel şeyler söyledin ve sözlerimi okuduğun için ben de senin melodilerini duymak istedim. İşte burada."

Muhteşem bir akustik çıkardı ve vay anasını. Bu bir Taylor ve çok güzel. Gül ağacı, maun ve abanoz. Memlekette bile bu kadar güzel bir gitarım olmamıştı.

"Benim için mi?"

Verdi, ben de birkaç nota kopardım. Tonu çok zengin. Ne diyeceğimi bilemedim. "Teşekkür ederim."

Kartal-göz boğazını temizler. "Dediğim gibi, kutlamaya gidin. Şef ön taraftaki ızgarayı yakıyor ve-"

Başka ne söylerse söylesin, çocukların beni odalarından birine sürükleyip gerçek şenliğin ne olduğunu gösterme hevesi tarafından yutuluyor. Sanırım gitar çalmam beklemek zorunda kalacak. Onlar beni koridora sürüklemeyen önce gördüğüm son şey annemin gözlerini kapatıp başını sallaması oluyor.

Çok fazla yemek yenecek ama bunların hiçbirinin Şef'in ızgarasıyla ilgisi yok.

EMILY

SANIRIM OLMASI GEREKIYORDU. ÜÇ ADAMLA SIKIŞIRKEN ve korunma konusunda biraz özensiz davranmaya başlıyorsunuz - ve başka birçok yönden de özensiz davranıyorsunuz - adet görmemeniz çok uzun sürmüyor. Biraz sopaya işedikten sonra, artı Yeni Yıl'daki Times Meydanı'ndan daha parlak ve görünüşe göre fırında küçük bir motorcu var.

Bu kadar uzun sürmesine şaşırmam gerekirdi ama şaşırmadım, gerçekten. Dürüst olmak gerekirse, ben de bunu istiyordum. Sadece şimdi gerçekleşmiş olması garip ve çocukların tepkilerinin ne olacağı konusunda biraz endişeliyim.

"Emily?" King odasında olup olmadığımı öğrenmek için adımı söylüyor ama ben banyoda olduğum için beni göremiyor.

Çubuğu çabucak çöpe atıp dışarı çıkıyorum. Ona gülümsüyorum ve bakışlarının kararmasına bayılıyorum. Buraya beni aptal yerine koymak için gelmediyse bile, en azından şimdi bunu düşünüyor.

"Sakin ol, kaplan." Bir elimi kaldırdım. "Adamları topla. Bana bir şey borçlusunuz ve hepinize burada ihtiyacım var."

Kaşlarını kaldırıyor ama başını sallıyor. Birkaç dakika sonra hepsi odaya girmiş, merakla beni bekliyorlar.

"Tamam, duyurmam gereken bir şey var, ama önce sizlerin bana destek olacağınızı bilmem gerekiyor."

"Bu da ne demek şimdi?" diye soruyor Vahşi Çocuk. Sırıtişından bir şeylerle oynadığını anladığı belli ama henüz tam olarak ne olduğunu çözememiş.

"Yani siz bana bir söz verdiniz ve ben hâlâ bu sözü yerine getirmenizi bekliyorum."

"O da neydi?" diye sorar Hero.

Yatağa oturuyorum, oturduktan sonra kıcımlı biraz oynatıyorum, hepsinin gözleri o kadar açık bir şekilde takip ediyor ki neredeyse güleceğim. Onlar gibi üç tehlikeli adam üzerinde bu tür bir güce sahip olmanın zehirleyici bir yanı var. "Kahramanın adının Craig olduğunu biliyorum ama sadece siz ikinizin bana kendi adınızı söylemeniz şartıyla kaldım." King ve Wild Child'ı işaret ediyorum. "İtiraf etme zamanı, Herbert ve Otto." Onlara sırıtıyorum.

"Yüce ," diye inliyor Vahşi Çocuk. King sadece gözlerini devirir.

"Adım Ian, tamam mı?" Vahşi Çocuk bunu bana söylediği için rahatsız olmuş gibi görünüyor ama Otto diye çağrılmaktan rahatsız olduğu kadar değil. "Ian. Ama Ian seni Vahşi Çocuk gibi becermiyor."

"Ama hoşuma gitti. Güzel bir isim. Sana yakışıyor." Ona gülümsedim.

Yüzü kızarıyor, ki bu neredeyse ona Otto demek kadar komik. Vahşi Çocuk'un herhangi bir konuda utandığını görmek alışılmadık bir durum. "Ben artık Vahşi Çocuk'um. Senin için Vahşi."

"Tamam." Kendisine nasıl hitap edilmesini istediği ona kalmış tabii ki ve bana böyle davranmaya devam ettiği sürece ne isterse o olabilir. King'e dönüyorum. "Sadece sen kaldın."

"Belki de bunu bir sır olarak saklamalıyım,"

diye homurdanıyor. "Söz vermiştin."

"Kabul ettim mi? Siz şart koştunuz ama ben kabul ettim mi?" Ama dudaklarının kenarlarında bir gülümseme var. King çay içerken, dünyanın çıldırdığını bilirsiniz.

"Kral! Bana söyleyene kadar sana amcık yok."

Şimdi sırtıyor ve bu dehşet verici. "Beni durdurmaya çalışabilirsin, yaşlı kadın." Ve haklı. Çünkü her gün ve Pazar günleri iki kez ona teslim olacağım ve o bunu biliyor.

Bu, kollarımı kavuşturup ona surat asmadığım anlamına gelmiyor.

"Tanrım. Tamam. Declan."

"Declan? Bu çok seksi."

"Hey, bunu Ian hakkında söylememiştin," diye yakınıyor Vahşi

Çocuk. "Hepiniz İrlandalı mısınız?" Saptırıyorum.

King omuz silkiyor. "Burası çoğunlukla İrlandalıların yaşadığı bir mahalle. Daha doğuda İtalyanlar var ama orası daha çok mafya bölgesi."

"Craig, Ian ve Declan," diyorum sırayla onları işaret ederek. "Benimle paylaştığınız için teşekkürler. Şimdi sıra bende."

"Nihayet," diyor Hero.

Dudaklarımı ıslattım. Şimdiye kadar şakacı davrandım ama gerçek şu ki bu çok büyük bir olay. Üç motorcunun yatak odası küçük bir çocuk yetiştirmek için uygun değil. Çocuklar çocuk istiyor mu ki? Vazgeçmemi talep etmelerini hayal bile edemiyorum ama bebek sahibi olmak için çok genç hissetsem de, aynı zamanda inanılmaz derecede doğru geliyor.

Sadece bombayı patlatıyorum, çünkü bunu söylemenin zekice bir yolunu bulamıyorum. "Sizler baba olacaksınız."

Uzun bir süre oda sessiz kalır. Wild Child bile. Çocuklar bana göz kırpmıyor, sanki kelimeler geçip gitmiş ve neye uğradıklarını şaşırmış gibiler. Dürüst olmak gerekirse, bu gerçekten o kadar da uzak olmayabilir.

"Vay anasını," diye fısıldıyor sonunda Vahşi Çocuk.

"Emin misin?" Hero bir adım daha yaklaşır, sonra durur, sanki bunun doğru olduğundan emin değilmiş gibi.

King'in bakışları bana kilitlenmiş durumda ama ne düşündüğünden emin olmak zor ve hiçbir şey söylemiyor.

"Eminim. İki kez kontrol ettim." Aralarına baktım, aniden endişelendim. "Sorun olur mu? Yani... Onu saklayacağım."

King ayağa kalkıp beni yataktan kaldırıyor, böylece güçlü kollarıyla beni kendine doğru sıkıştırabiliyor. "Tabii ki sende kalacak. Yüce İsa. Lanet olası bir baba olacağım." Sesi sert, boğuk ve yüzünü göremediğim için ne hissettiğini anlayamıyorum.

"Bu iyi bir şey mi?"

" bu." Bu bir hıçkırık mıydı? Ağlayacakmış gibi burnunu temizliyor ama King değil, değil mi? Sesi çok ciddi. Ama bana gülümsemek için geri çekildiğinde, Hero'nun bana bakmasına izin vermeden önce, bir yanağından aşağı akan bir gözyaşı var.

Benim anlamam için söylemesine bile gerek yok. İkimiz de nasıl ebeveynlik yapılmayacağı konusunda bir sürü ders aldık. Bu bizim döngüyü kırma şansımız olacak.

Hero da beni King kadar sıkı sıkıyor. "Siktir, bu delilik. Ve harika. Etrafta koşuşturan küçük bir mini-ben-biz. Bayıldım buna."

"Kız da olabilir, biliyorsun," diyorum gülerek.

"Hayır, erkek olacak. Sadece bekle."

"Çok eminsin."

"Öyleyim. Göreceksin." Ve sonra tüylerimi diken diken eden bir öpücükle beni sadece gülen Vahşi Çocuk'a teslim ediyor.

"Erkek ya da kız, onlara seni nasıl duvara çarpacaklarını öğreteceğim," diye söz veriyor. "Harika olacak. Kartal Göz ile konuşacağız. Yerleşkedeki evlerden birkaçı sadece depo olarak kullanılıyor. Eminim onlardan birini alıp . Buradaki tüm sorun çıkaranlardan biraz uzaklaşırız."

"Kahretsin, bu iyi bir fikir," diye onaylıyor Hero.

Rahatladım. İstemeyeceklerinden, hangisinin baba olduğunu önemseyeceklerinden ya da başka bir şeyden endişeleniyordum.

ama Şimdi biliyorum ki üç vahşi ama harika babayla birlikte umabileceğim en korunaklı çocuk olacak. Açıķçası henüz hiçbir Şey hissedemiyorum ama yine de elimi karnıma koyuyorum.

"Bu göğüslerinin daha da büyüyeceği anlamına mı geliyor?" diye sorar Vahşi Çocuk. Tabii ki öyle.

"Sanırım bekleyip görmeniz gerekecek."

Sonra Hero sırtıyor. "Ama kutlama yapmanın önünde hiçbir engel yok, değil mi? Yani, eğer istersek-"

"Bebeğe zarar vermeyecek, hayır," diyorum gülerek.

Ne olduğunu anlamadan King beni yatağa yatırdı ve üstüme çıktı. Büyük eliyle boğazımı sıkıyor ve eğilip beni öpüyor. "O zaman umarım bizim için hazırsındır. Bana baba de."

Vay be. Sanırım anında ıslandım. Eğer bisikletçi bir annenin hayatı buysa, ben buna hazırım. Ona baktım ve gülümsedim.

"Becer beni, baba."

Sonra hepsi benim üzerime kalıyor ve günün geri kalanı boşa gidiyor ve bu hiç sorun değil.

EMILY

HERO HAKLIYDI. O BİR ÇOCUKTU.

Yazmayı sevdiğim ama Motorcular Tarafından Ele Geçirilen'e sığdıramadığım küçük bir ekstra okumak ister misiniz? [BURADAN](#) bültenime kaydolun ve Emily, King, Hero ve Wild Child'dan daha fazlası için bağlantı alacaksınız.

Sırada Viking, Bear, Snark ve Hawk'ın kitabı ve çok tehlikeli bir genç kadınla başlarına açtıkları çılgın bela var. Bu sonbaharda çıkacak olan *Motorcuların Gizli Bebeği* için gözlerinizi dört açın!

Yeni sürümlerden haberdar olun.
[Posta listesi](#)| [Web sitesi](#)| [Facebook](#)
[Facebook Grubu](#)| [Instagram](#)| [E-posta](#)

YAZAR HAKKINDA

Uluslararası çoksatan yazar Stephanie Brother, yasak aşk hikayeleri yazıyor. 2015'ten beri, kadınlarına nasıl davranacağını bilen yakışıklı, kusurlu kahramanlara hayat veriyor. İkizler, üçüzler, üvey kardeşler ve onların arkadaşları da dahil olmak üzere birden fazla aşığı içeren hikayelerden hoşlanıyorsanız, doğru yerdesiniz. Kitaplar ve erkekler söz konusu olduğunda, Stephanie gerçekten ne kadar çok olursa o kadar iyi olacağına inanıyor.

Gününün yazarak, kahve içerek ve okuyucularla etkileşime geçerek geçiriyor.

Kitapları Almanca, Fransızca ve İspanyolca'ya çevrilmiş ve yedi ülkede Amazon'un en çok satanlar listesine girmiştir.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

